Inelul cu diamant

„Atât de amuzantă și de sexy, cu un erou plin de tupeu și umor, este alegerea perfectă pentru lectura anului."
The Rock Stars of Romance

LAUREN BLAKELY

VEROSCOP

Nu e vorba doar despre balansul provocat de valurile oceanului, doamnelor. Clar, contează și MĂRIMEA vasului.

Iar eu am cilindrii încinși. De fapt, am TOT ce trebuie: înfățișare, inteligență, avere și... sunt foarte dotat.

Ai putea crede că sunt un ticălos. Așa par, nu? Fierbinte ca păcatul, dumnezeiește de bogat, diabolic de deștept și rezistent ca un armăsar.

Dar știi ceva? Nu mi-ai auzit povestea. Sigur, aș putea fi un playboy, așa cum spun tabloidele despre mine. Dar sunt un playboy care e în același timp un tip grozav. De asta sunt unic.

Problema este că tata vrea să mă cuminț̦esc puț̦in. Cu investitori care vor să-i cumpere magazinul de bijuterii de pe Fifth Avenue, are nevoie să-mi ț̦in hainele pe mine și, mai mult, să fiu băiat de comitet. Bine. Pot să fac asta pentru tata. De fapt, lui trebuie să-i mulț̦umesc pentru bijuteriile de familie. Așa că o rog pe prietena mea cea mai bună, care îmi e și parteneră de afaceri, să joace rolul logodnicei pentru o vreme. Charlotte e de acord, pentru că are motivele ei să accepte să poarte inelul cu diamant.

Foarte repede, teatrul pe care îl jucăm în public se mută în dormitor, unde ea nu mai poate simula ț̦ipetele provocate de orgasmele pe care i le dăruiesc. Și nici eu nu pot să mă prefac că nu simț nimic pentru ea.

În ce naiba m-am băgat cu inelul ăsta de logodnă?

/EROSCOP
edituratrei.ro/categorie/eroscop/14/

ISBN 978-606-40-0679-0

„Spencer Holiday este delicios, încântător! La fiecare pagină am zâmbit, am râs, m-am distrat!"
Emma Chase,
autoare de bestselleruri NYT

„Inelul cu diamant are cinci carate de chimie sexuală, replici șmechere și scene romantice fierbinți. Povestea de dragoste dintre cei doi buni amici te va da pe spate!"
Laurelin Paige,
autoare de bestselleruri NYT

„Oricum ai defini comedia romantică, asta este. Vă promit, e o frenezie. Sexy și oh-atât-de-romantică, un amorgasm desăvârșit. O lectură amuzantă, favorita mea anul acesta!"
Adriana Locke,
autoare de bestselleruri USA Today

/EROSCOP

/EROSCOP

Inelul cu diamant

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Despre

Nu doar mişcarea oceanului contează, doamnelor. Cu siguranţă, importantă e şi MĂRIMEA vaporului.

Iar eu funcţionez la turaţie maximă. De fapt, am TOT ce-mi trebuie. Un corp beton, minte suficientă, bani şi o sculă mare.

Poate credeţi că sunt un nesimţit. Aşa s-ar părea, nu-i aşa? Sunt sexy ca un zeu, bogat ca un magnat, isteţ ca dracu' şi dotat ca un cal.

Nu aţi mai auzit până acum o poveste ca a mea. Sigur, poate sunt un playboy, aşa cum scriu despre mine tabloidele din New York. Dar eu sunt playboy-ul care chiar e un tip de treabă. Ceea ce mă face unic.

Singura problemă e că tata vrea să mă potolesc puţin. Sunt nişte investitori conservatori în oraş, care vor să-i cumpere magazinul de bijuterii de pe Fifth Avenue, aşa că vrea nu doar să-mi ţin gura, ci şi să par genul de băiat serios şi la locul lui. În regulă. Pot să fac asta pentru tata. La urma urmei, lui trebuie să-i mulţumesc pentru bijuteriile familiei. Aşa că o rog pe prietena mea cea mai bună, care îmi este şi parteneră de afaceri, să-mi fie logodnică săptămâna următoare.

Charlotte acceptă imediat. Are şi ea motivele ei să accepte să poarte inelul ăsta cu diamant.

Şi toată prefăcătoria asta a noastră în public lipseşte cu desăvârşire în dormitor, fiindcă Charlotte nu se poate preface deloc când scoate ţipetele alea orgasmice care îi dau fiori şi fac geamurile să zăngăne, atunci când o urc pe noi culmi ale fericirii între cearşafuri.

Iar eu se pare că nu pot să mă prefac că nu simt cu adevărat ceva pentru ea.

În ce dracu' m-am băgat cu... inelul ăsta cu diamant?

Dedicație

Această carte îți este dedicată, Helen Williams, pentru ziua în care ți-am dat un mesaj și te-am întrebat dacă poți face un R să arate ca un C. Ție ți-a ieșit perfect, Helen, și din acest motiv există această carte. Și, ca întotdeauna, dragii mele prietene Cynthia.

Prolog

Am o sculă dată naibii.

Dar nu mă crede pe cuvânt. Gândește-te la toate realizările sale.

Mai întâi, să începem cu ce e evident.

Mărimea.

Sigur, unii oameni spun că mărimea nu contează. Știți ce cred eu? *Că oamenii ăștia mint.*

Nu vrei un diamant mărunțel pe deget când poți să ai unul de trei carate. Nu vrei o hârtie de un dolar când poți avea una de o sută. Și nu vrei să călărești un ponei minuscul când poți să urci pe o sculă colosală la un rodeo al plăcerii.

De ce? Pentru că mai mare înseamnă mai bun. E mult mai distractiv. Îți poate spune orice femeie care a fost nevoită să întrebe măcar o dată: „A intrat?"

Pe mine n-a trebuit să mă întrebe așa ceva nicio femeie.

Probabil vă întrebați deja cât de mare e de fapt. Hai să fim serioși. Un gentleman nu vorbește despre genul acesta de lucruri. Poate fut eu ca un zeu, dar rămân un gentleman. Îți deschid ușa înainte să-ți

desfac picioarele. Îţi ţin haina, Îţi plătesc cina şi te tratez ca pe o regină în pat şi nu numai.

Dar înţeleg ce zici. Vrei să ai o imagine în minte. O *reprezentare* în centimetri după care să poftești. În regulă. Imaginează-ţi asta. Gândeşte-te la scula fanteziilor tale; a mea e mai mare.

Să trecem la aspect. Să fim serioşi. Unele scule sunt al dracului de urâte. N-o să stau acum să spun de ce. Ştii şi tu, iar când vine vorba de cel mai bun atu al meu, nu vreau să te gândeşti decât la cuvintele astea: lungă, groasă, netedă, tare. Dacă maeştrii Renaşterii ar fi sculptat scule, a mea ar fi fost modelul pentru toate.

Dar sincer acum, nimic din toate astea n-ar conta dacă scula mea n-ar avea cea mai mare calitate dintre toate.

Performanţa.

La urma urmei, scula unui bărbat ar trebui să fie apreciată după numărul de orgasme pe care le oferă. Nu vorbesc de ce-ţi provoci singur. Asta înseamnă să trişezi. Vorbesc despre orgasmele care fac o femeie să-şi arcuiască spatele, să-şi strângă degetele de la picioare, să-i zăngăne ferestrele... Să i se zguduie lumea din temelii.

Câtă plăcere a oferit scula mea? Nu dau din casă, dar vă spun doar atât. Scula mea are numai rezultate grozave.

De-asta e îngrozitor că trebuie s-o trag pe dreapta.

Capitolul 1

Bărbaţii nu înţeleg femeile.

Aşa e viaţa.

Cum e ăla.

Tipul ăla din colţul barului meu. Stă cu cotul pe tejgheaua de metal, într-o poziţie de genul *ia uite ce relaxat sunt eu*. Îşi mângâie mustaţa lungă şi răsucită şi se poartă de parcă ar fi cel mai bun ascultător din lume în timp ce-i vorbeşte o brunetă sexy, cu ochelari cu rame roşii, pătrate. Dar ideea e că se holbează la balcoanele ei.

Sigur, bruneta are ţâţe mişto. Şi când spun „mişto" mă refer la faptul că ar putea avea propriul cod poştal.

Dar hai să fim serioşi.

Ochii ei sunt mai sus. Şi ori te uiţi în ei, ori femeia o să-şi ia picioarele la spinare.

Termin de turnat bere unuia dintre clienţii noştri obişnuiţi, un om de afaceri care vine pe aici o dată pe săptămână. Arată de parcă

ar spune *am un șef nasol fiindcă mă pune să călătoresc*, iar eu, cel puțin, îl pot ajuta cu băutura.

— Asta e din partea casei. Noroc! zic eu, întinzându-i paharul.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o toată ziua, spune el cu un tremur ușor al buzelor, înainte să dea peste cap jumătate de pahar și să trântească pe tejghea un bacșiș de trei dolari.

Mișto! Barmanii de aici, care depind de bacșișuri, o să aprecieze. Dar Jenny a trebuit să plece mai devreme pentru că sora ei avea un fel de criză, așa că mă ocup eu de ultimii clienți, în timp ce partenera mea de afaceri, Charlotte, se ocupă de contabilitate.

În clipa în care Mustăciosul se apleacă spre Ochelaristă, ea se dă înapoi, clatină din cap și își ia poșeta, îndreptându-se către ieșire.

Da. Aș putea să fiu ghicitor dacă specialitatea mea ar fi să prezic când „o să marcheze" un bărbat și când nu. Cel mai adesea, șansele nu sunt deloc în favoarea tipului, pentru că face cele mai frecvente greșeli într-un bar. Cum ar fi, să înceapă o conversație cu o replică stupidă de agățat. „*Crezi în dragoste la prima vedere sau trebuie să mai trec o dată pe lângă tine?*" sau „*Bună, am un prezervativ și din păcate expiră peste două ore. Ce zici, profităm de el?*" Da, nici mie nu mi-a venit să cred ce aud. Sau ce zici de greșeala asta? Tipul cu ochi alunecoși, care nu se poate abține să nu se uite după alte femei. Cărei femei i s-ar părea flatant așa ceva?

Însă cea mai mare greșeală într-un bar e să *presupui*. Să presupui că vrea să stea de vorbă cu tine. Să presupui că o să vină cu tine acasă. Să presupui că o poți săruta fără permisiunea ei.

Știi ce se spune că se întâmplă când presupui ceva.

Dar eu?

Uită-te la diploma mea. Am dublă specializare, una în finanțe și cealaltă în limbajul femeilor — și am absolvit *summa cum laude*. Sunt ca o enciclopedie care înțelege ce vrea o femeie... și care îi oferă ce vrea. Am dobândit fluență desăvârșită în limbajul corpului femeilor, în indiciile și gesturile lor.

Ca acum.

Charlotte tastează de *zor* la laptop și își mușcă *ușor* colțul buzei, concentrată. Traducerea: *Sunt ocupată, așa că nu mă deranja sau îți trag un pumn în figură.*

OK, fie. Nu e genul care să-ți tragă un pumn în figură. Dar ideea e că transmite „Nu mă deranja" scris cu majuscule.

Mustăciosul, însă, nu citește, nu vorbește și nu scrie Limbajul Femeilor. Se plimbă pe lângă bar, pregătindu-se să acționeze. Crede că are o șansă cu ea.

Din locul în care mă aflu, în spatele barului, în timp ce șterg niște pahare, îl aud cum își drege glasul și se pregătește să o salute pe Charlotte.

Înțeleg de ce omului i s-a pus pata pe prietena mea cea mai bună. Charlotte e o zeiță de cel mai înalt rang. În primul rând, are părul blond și ondulat, și ochi căprui, profunzi. Majoritatea blondelor au ochii albaștri, așa că Charlotte primește puncte bonus pentru combinația fatală care te atrage în mod neașteptat.

În al doilea rând, are un fantastic simț al umorului sec.

În plus, e foarte isteață.

Dar Mustăciosul nu are habar de ultimele două lucruri. El știe doar că e superbă, așa că are de gând să-și facă jocul. Apucă scaunul de lângă ea și îi zâmbește larg, cu toți dinții. Charlotte tresare, uimită că tipul ăsta tocmai i-a invadat zona de lucru.

Știe să se descurce singură. Dar am făcut un pact acum mult timp și l-am reînnoit când am intrat împreună în afacerea cu barul. Am jurat să ne ajutăm reciproc și să ne jucăm rolul ori de câte ori unul dintre noi are nevoie de o iubită sau un iubit fals ca să scape elegant dintr-o situație dificilă.

E un joc pe care-l jucăm din facultate și funcționează de minune.

Funcționează și pentru că Charlotte și cu mine nu am fi niciodată un cuplu adevărat. Am prea multă nevoie de ea ca prietenă și, după cât de des am râs împreună sau mi-a plâns pe umăr, și ea are nevoie de mine. Încă un motiv pentru care tactica asta

e strălucită — amândoi știm că nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni.

Dau ocol barului și mă duc direct la Charlotte, exact când Mustăciosul ajunge lângă ea, întrebând-o cum o cheamă, după ce el apucase deja să se prezinte.

Mă apropii de ea și o mângâi pe spate, semn că e a mea. Semn că eu sunt cel care pune mâna pe corpul ăsta, care își trece degetele prin părul ăla blond și care se uită în ochii ei. Mă aplec spre el și îi arăt cel mai larg și stupid zâmbet, pentru că eu sunt norocosul care o ia acasă în scenariul ăsta.

— Numele logodnicei mele e Charlotte. Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Spencer, îi zic, întinzându-i mâna.

Tipul strâmbă din nas, înțelegând că iar a dat greș în seara asta.

— Seară bună! mormăie el și țâșnește pe ușă afară.

Charlotte îmi face semn cu bărbia.

— Ia te uită! Căpitanul Logodnic în acțiune, spune ea, trecându-și o mână de-a lungul brațului meu și strângându-mi ușor bicepsul. Eu nici nu l-am văzut când a venit lângă mine.

— De-asta mă ai pe mine. Am ochi peste tot, spun eu în timp ce încui ușa din față.

Barul e gol acum. Suntem doar noi doi, la fel ca în atâtea alte seri la ora închiderii.

— Și de obicei ochii ăia scanează tot în căutarea unei femei disponibile, zice ea, aruncându-mi o privire care spune *te cunosc atât de bine*.

— Ce pot să zic? Îmi place să-mi antrenez bine ochii — așa cum fac și cu restul corpului, spun eu, bătându-mă pe abdomenul plat ca o scândură.

Moment în care Charlotte cască.

— Du-te la culcare, îi spun eu.

— Și tu ar trebui să te duci. Sau poate că nu. Probabil ai o întâlnire.

Nu e prea departe de adevăr. De obicei am.

Luna asta am cunoscut o gagică tare la sală. S-a antrenat mult, iar apoi s-a antrenat și mai mult cu mine când am răsturnat-o peste spătarul canapelei din apartamentul meu. Mi-a scris a doua zi, spunându-mi că are febră musculară și că i-a plăcut la nebunie. A zis că dacă ajung vreodată în Los Angeles, să o caut, fiindcă vrea să mă călărească din nou.

Sigur că vrea. După ce ai încercat filet mignon, nu vrei să revii la hamburger.

I-am salvat numărul de telefon. Nu se știe niciodată, nu? Nu-i nimic rău când doi adulți se simt bine într-o noapte și pleacă pe drumuri separate a doua zi dimineață, cu un pas mai vioi datorită orgasmelor multiple oferite.

Așa ar trebui să fie. Prima regulă a întâlnirilor amoroase este asta — întotdeauna oferă-i întâi plăcere femeii, ideal ar fi de două ori, înainte să ai orgasm. Următoarele două reguli sunt la fel de simple — nu te atașa și nu fi niciodată nesimțit. Îmi urmez propriile reguli, iar ele mi-au făcut viața frumoasă. Am 28 de ani, sunt singur, bogat, sexy și un gentleman. Nu-i nicio surpriză când mi-o trag.

Dar în seara asta, scula e trasă pe dreapta. Ne culcăm devreme.

Clatin din cap ca răspuns la întrebarea lui Charlotte și continui să șterg tejghelele.

— Nu, la șapte jumate iau micul dejun cu tata și un tip căruia încearcă să-i vândă magazinul. Trebuie să fiu odihnit și pregătit să impresionez.

Charlotte îmi arată ușa.

— Hai, du-te și fă-ți somnul de frumusețe, Spencer. Închid eu.

— Nu prea cred. Am venit să-i țin locul lui Jenny. Du-te tu acasă. Îți chem un taxi.

— Știi că locuiesc în New York de cinci ani, da? Știu cum să chem un taxi noaptea târziu.

— Știu foarte bine cât de independentă ești. Dar nu-mi pasă. Te trimit acasă. Orice faci aici poți să faci și în apartamentul tău, îi spun, aruncând cârpa de spălat vase în chiuvetă. Stai! Nu te temi că

Bradley Boul Bălţii dă târcoale pe hol încercând să-ţi ofere flori la ora asta din noapte?

— Nu. De obicei îşi programează scuzele în timpul zilei. Ieri mi-a trimis un urs de pluş de un metru înălţime, care ţine în braţe o inimă roşie de satin pe care scrie „Iartă-mă". Ce naiba să fac cu el?

— Să i-l trimiţi înapoi. La birou. După ce ai scris „NU" cu ruj roşu pe inima de satin.

Fostul iubit al lui Charlotte e unul dintre cei mai mari nesimţiţi, iar Charlotte n-o să se împace în veci cu el. Ridic o mână.

— Stai! Există vreo şansă ca ursul ăsta să aibă un deget mijlociu?

Charlotte râde.

— Asta chiar e o idee bună. Mi-aş dori doar să nu ştie tot blocul întreaga poveste.

— Ştiu. Mi-aş dori să nu mai dai ochii cu el în vecii vecilor.

Îi chem un taxi, o pup pe obraz şi o trimit acasă. După ce închid, mă duc în apartamentul meu din West Village aflat la etajul şase al unei clădiri grozave din gresie brună, cu o terasă de la care văd tot sudul Manhattanului. Perfect într-o noapte de iunie ca asta.

Îmi arunc cheile pe măsuţa de la intrare şi citesc cele mai recente mesaje din telefon. Râd când sora mea, Harper, îmi trimite o fotografie dintr-o revistă de scandal, una de acum câteva săptămâni, cu mine şi femeia sexy de la sală când ne plimbam prin oraş. Se pare că e o instructoare de fitness pentru vedete într-un *reality show*. Iar eu sunt „cunoscutul playboy de New York" — m-au numit la fel şi când am fost văzut luna trecută cu o tipă atrăgătoare, *chef* bucătar, la deschiderea unui restaurant în Miami.

În seara asta, însă, sunt băiat cuminte.

Mâine, nu promit nimic.

Capitolul 2

Cămașă elegantă. Cravată. Pantaloni gri-cărbune. Păr șaten-închis, ochi verzi, maxilar evidențiat.

Da, e bine.

Sunt foarte mulțumit de mine în această dimineață de vineri și dacă aș fi un tip dintr-un film prost, mi-aș face un semn în oglindă, ridicând degetul mare de la ambele mâini.

Dar, sincer, nu sunt genul ăsta de tip. Adică, vreau să spun, cine face așa?

În schimb, mă întorc către motanul meu, Fido, și îl întreb ce părere are. Răspunsul lui e simplu — pleacă țanțoș, cu coada ridicată.

Fido și cu mine avem o înțelegere: eu îi dau de mâncare, iar el nu-mi strică nicio combinație. A apărut pe balconul meu cu un an în urmă, mieunând la ușa glisantă de sticlă. Avea un medalion pe care scria „Prințesa Poppy". M-am uitat la zgarda lui și am descoperit că era al bătrânei drăguțe din clădire, care tocmai se mutase pe lumea cealaltă. Bătrânica aceea drăguță crezuse că e mâță, nu motan. Nu lăsase în urmă pe nimeni și nici instrucțiuni pentru ce era de făcut

cu motanul. L-am luat în casă, i-am aruncat zgarda roz cu sclipici și i-am dat un nume demn de bărbăția lui.

E o relație din care amândoi avem de câștigat.

Așa cum va fi mâine noapte. Fido nu se va enerva și nu se va plânge când voi veni acasă târziu. Pentru că mă aștept să vin acasă pe șapte cărări la orele mici ale dimineții. În seara asta lucrez, dar Jenny revine în tură mâine, iar eu trebuie să-l scot în oraș pe amicul meu Nick să sărbătorim. Serialul lui de televiziune a dat lovitura, iar el va produce încă un sezon la Comedy Nation, și avem de gând să bem la o cârciumă din Gramercy Park. În plus, acolo e o barmaniță focoasă cu care am vorbit de câteva ori. O cheamă Lena și face un Harvey Wallbanger[1] grozav, așa că s-a trecut în lista mea de contacte cu numele băuturii. Mă rog, numai cu ultimele litere. *Bang Her.*[2]

Sună destul de promițător, iar prin „promițător" vreau să spun „sigur".

O iau din loc și mă îndrept spre centru cu metroul către Upper East Side, unde stau ai mei. Da, sunt înstăriți, dar — ce să vezi! — nu sunt niște nesimțiți. Chiar așa e. Asta nu-i povestea unui tip cu un tată bogat și cretin și o mamă rece și arțăgoasă. E povestea unui tip căruia îi plac părinții lui și pe care ei îl plac la rândul lor. Și ghici ce? Părinții mei se plac unul pe celălalt.

De unde știu?

Păi, nu sunt surd. Nu, n-am auzit *aia* când eram mic. Dar am auzit-o pe mama fluierând veselă câte un cântecel în fiecare dimineață când se trezea. Am învățat niște lecții valoroase de la ei. Soție fericită = viață fericită, și un mod de a face o femeie fericită e în dormitor.

Astăzi, însă, treaba mea e să-l fac pe tata fericit, iar tata vrea ca toți copiii lui să fie prezenți la această întâlnire de la micul dejun,

---

1 Cocktail cu vodcă, lichior Galliano și suc de portocale. *(N.r.)*

2 „Trage-i-o", în engleză. *(N.t.)*

inclusiv soră-mea, Harper. Vine spre mine pe Eighty-Second Street, cu părul ei roşu ca un cearşaf în flăcări. Când ajunge lângă mine, se preface că vrea să-mi scoată o monedă din spatele urechii.

— Uite ce-am găsit. Stai! Ce-i asta?

Îşi pune mâna în spatele celeilalte urechi şi-mi arată un tampon.

Mimând uimirea, îşi duce mâna la gură.

— Spencer Holiday, ai tampoane la tine? Când a început să-ţi vină ciclul?

Mă bufneşte râsul.

Apoi se preface că-mi scoate din urechea cealaltă o pastilă mică.

— Ah, ia uite, un ibuprofen pentru când ai crampe.

— Bună asta, zâmbesc eu. O faci şi la toate petrecerile copiilor?

— Nu, îmi face Harper cu ochiul. Dar trucurile astea le fac pe mame să mă rezerve cu şase luni în avans.

Mergem împreună spre restaurantul de pe Third Avenue, una dintre acele străzi perfecte din New York cu case din cărămidă brun-roşiatică, cu verande late şi copaci cu ramuri bogate, din trei în trei metri. Arată ca platoul de filmare al unei comedii romantice.

— Şi ce mai face cunoscutul playboy al oraşului? Am auzit că acea Cassidy Winters a zis că eşti cel mai bun din câţi a avut în ultimii ani.

Mă încrunt.

— Cine-i asta?

Harper îşi dă ochii peste cap.

— Instructoarea sexy cu care ai apărut în ziare. Ţi-am trimis poza aseară. N-ai citit descrierea pozei?

Clatin din cap.

— Neah. În plus, asta a fost acum o mie de ani.

Ceea ce înseamnă câteva săptămâni în lumea întâlnirilor amoroase.

— Se pare că încă te laudă.

— Atunci se pare că o să-i şterg numărul.

Dacă dai prea mult din gură, rămâi pe dinafară.

— Vezi că trebuie să ai grijă cu domnul Offerman. Cumpărătorul tatei, spune ea, în timp ce o tipă cu părul albastru care plimbă un cățel din rasa Pomeranian vine spre noi.

— Adică să nu mă dau la el? întreb eu.

Mă opresc în mijlocul străzii, îmi rotesc coapsele și îi arunc cea mai reușită privire de stripper.

— Să nu dansez puțin?

Îmi dau singur una peste fund.

— Să nu arăt ce pot?

Harper se înroșește ca o sfeclă. Își întoarce privirea către femeia cu cățelul.

— Of, Doamne! Potolește-te!

— Deci să nu-mi fac jocul obișnuit de Chippendales?

Mă apucă de braț și mă trage după ea în timp ce trecem pe lângă stăpâna câinelui. Femeia ridică din sprâncene și șoptește:

— Te miști bine.

Vezi? Gagicile mă plac.

— Oricum, ce vreau să zic e că tipul e foarte conservator. Valorile familiei și toate astea. De-asta ne aflăm aici.

— Sigur că da. Să ne purtăm ca și cum am fi o familie fericită și ne-am plăcea unii pe alții. Corect? Asta trebuie să fac? zic eu, lovind-o ușor în cap, pentru că merită.

— Au! Nu mă ciufuli.

— Bine, bine. Înțeleg. Vrei să mă prefac că sunt un băiat din corul bisericii, iar tu ești un înger.

Își lipește palmele în semn de rugăciune.

— Eu *sunt* un înger.

Intrăm în restaurant, iar tata ne întâmpină în hol. Harper se îndreaptă spre toaletă, scuzându-se, iar tata mă bate ușor pe spate.

— Mulțumesc că ai venit. Ai înțeles ce-ai de făcut, da?

— Sigur. Nu arăt ca un fiu de succes, cu sânge albastru?

Îmi mângâi cu o mână cravata luată de la Barneys[3].

Iar tata îmi dă un pumn în falcă, în joacă.

— Întotdeauna arăţi aşa.

Apoi îşi petrece un braţ pe după umerii mei.

— Ah, mă bucur tare mult că eşti aici. Şi ascultă, zice el, coborând vocea, ştii că nu mă interesează ce faci în timpul liber. Dar domnul Offerman are patru fete, cu vârste între 11 şi 17 ani. Aşa că preferă...

— O imagine de sfinţişor? spun eu, rânjind cu gura până la urechi, ca un băiat bun.

Tata pocneşte din degete şi dă din cap că da.

— Sunt şi ele aici? Fetele lui?

El clatină din cap.

— Doar tu şi sora ta, el şi cu mine. A vrut să vă cunoască pe amândoi. Şi vreau să spun doar că, cu cât vine vorba mai puţin de statutul tău de *„cunoscut playboy de New York"*, cu atât va fi mai bucuros. Şi cu cât va fi el mai bucuros, cu atât voi fi şi eu mai bucuros. Poţi să faci asta?

Oftez şi fac ochii mari.

— Nu ştiu, tată. Asta îmi limitează serios subiectele de conversaţie. De obicei vorbesc doar despre femei şi sex. La dracu'! zic eu pe un ton frustrat.

Mă prefac că mă îndrept de spate, numărând pe degete.

— În regulă, politică, religie, reglementarea deţinerii de arme. Pe asta o să mă concentrez, bine?

— Nu mă face să-mi aduc botniţa, glumeşte el.

— Tată, mă descurc. N-o să-ţi spulber visul. Îţi promit. În următoarea oră, voi fi fiul devotat şi afaceristul new-yorkez în ascensiune. Nu voi scoate o vorbă despre femei sau despre aplicaţia Băiat Bun de Iubit, îi spun eu.

---

3 Lanţ de magazine de lux din New York. (*N.t.*)

— Şi asta fiindcă sunt un bun cameleon. Pot să joc fie rolul petrecăreţului, fie pe cel al afaceristului serios. Pot să fiu absolventul de Yale sau tipul care vorbeşte murdar. Astăzi, voi face apel la latura mea de absolvent al unei facultăţi din Ivy League[4], nu la tipul care a creat şi vândut una dintre cele mai dorite aplicaţii de *dating*.

— Mulţumesc că nu baţi toba cu asta. Caut de ani de zile cumpărătorul potrivit şi cred că în sfârşit l-am găsit. Dacă totul merge bine cu ultimele detalii, ar trebui să semnăm actele la sfârşitul săptămânii viitoare.

Tatăl meu e un fel de star rock al afacerilor cu bijuterii. Mai nimeni nu-i cunoaşte numele, dar cam toată lumea îi ştie magazinul. A înfiinţat Katharine's pe Fifth Avenue acum treizeci de ani, care este definiţia stilului în afacerile cu bijuterii. Cutiile de un albastru-azuriu pe care le foloseşte magazinul au devenit de-a dreptul reprezentative — un semn că te aşteaptă un cadou extraordinar. Perle, diamante, rubine, argint, aur — tot ce vrei. Numit după mama mea, Katharine's este un palat al rafinamentului, iar tatăl meu a transformat magazinul de pe Fifth Avenue în sediul central al unui lanţ prezent în 12 oraşe de pe tot globul. Katharine's ne-a plătit mie şi surorii mele şcoala privată, apoi facultatea, şi în general ne-a făcut vieţile cu adevărat grozave.

Tata vrea să se retragă şi să navigheze în jurul lumii împreună cu mama. E visul lui, iar acum a găsit în sfârşit cumpărătorul potrivit, cineva care înţelege rafinamentul pe care l-a clădit şi care are suficienţi bani pentru o astfel de tranzacţie.

Niciodată n-a fost vorba să ne lase afacerea lui Harper sau mie. Eu nu am niciun interes să conduc un lanţ internaţional de bijuterii. Nici sora mea nu are. Eu deja fac ceea ce-mi place — conduc cele trei baruri Lucky Spot din Manhattan împreună cu Charlotte. În plus,

---

4 Cele mai prestigioase universităţi de elită din Statele Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth College, Harvard, University of Pennsylvania, Princeton şi Yale. (*N.t.*)

am făcut singur avere când am lansat aplicația Băiat Bun de Iubit, imediat ce am terminat facultatea.

Ideea de bază a fost simplă, dar genială.

Fără poze cu penisuri.

Pentru că — fiți atenți aici — femeilor nu le plac pozele cu penisuri. La început, când ieși cu cineva, practic nu e nimic mai agresiv și dezgustător decât să-i trimiți unei femei de care ești interesat o poză cu podoabele tale. Nu contează că ești dotat ca un cal — poza aia o va face să fugă mâncând pământul. Aplicația mea le-a oferit un refugiu femeilor, promisiunea că nu vor fi asaltate fotografic de poze nedorite cu tot felul de pușe.

Aplicația a avut succes, investitorii mei au făcut mulți bani, iar eu m-am îmbogățit ca un nemernic norocos ce sunt.

Dar în următoarea oră, în timp ce voi discuta cu domnul Offerman, voi fi pur și simplu un tip care lucrează în domeniul industriei alimentare și a băuturilor. Să-i dăm bătaie!

Capitolul 3

Tata ne conduce pe Harper şi pe mine la o masă mare şi rotundă, acoperită cu o faţă de masă albă apretată, aflată în partea din spate a restaurantului.

— Domnule Offerman, îmi face o deosebită plăcere să vă prezint copiilor mei. Ea e fiica mea, Harper, iar el, fiul meu, Spencer.

Offerman este un domn înalt şi impunător, cu ochi căprui-închis şi părul negru ca abanosul. Are constituţia ca un trunchi de copac şi se ţine drept ca o vergea. Pun pariu că a fost în armată. Are un aer de general.

— Încântat de cunoştinţă, spune el pe un ton grav, de bariton.

Da, omul ăsta dă ordine.

Schimbăm câteva amabilităţi şi ne aşezăm la masă. După ce comandăm, o ia în vizor pe Harper.

— Am auzit o mulţime de lucruri despre tine. Ce interesant să fii magician...

Pe măsură ce o bombardează cu întrebări, îmi pică fisa — profesia lui Harper e perfectă pentru imaginea lui de familist. Sora

mea merge la petreceri pentru copii, iar el îi mănâncă din palmă. Harper îi arată câteva trucuri. Îi face furculiţa să dispară, apoi şervetul şi în final paharul cu apă.

— Minunat. Sunt sigur că toţi copiii sunt fascinaţi. Fetelor mele le-ar plăcea aşa ceva.

Omule, fetele tale sunt adolescente. Mă îndoiesc sincer că le amuză trucurile de dexteritate.

— Voi fi absolut încântată să le arăt, spune Harper, zâmbindu-i domnului Offerman şi cucerindu-l pe loc.

— Minunat. Aş vrea să cinăm mâine seară. Noi toţi. Cu soţia şi fetele mele.

— Mi-ar face plăcere să vin, spune Harper.

Domnul Offerman îşi fixează privirea asupra mea.

— Şi cum mai merge Băiat Bun de Iubit?

Ah, asta e! Se vede că şi-a făcut temele.

— Am auzit că merge bine. Dar nu mai sunt implicat, spun eu, evitând întrebarea.

— E un real succes, din câte am citit. Se pare că ştii ce vor femeile.

Înghit în sec şi risc o privire către tatăl meu. Are un zâmbet de plastic pe chip. Nu vrea ca domnul Offerman să o ia în direcţia asta.

— Tot ce ştiu, domnule, e că pe o femeie trebuie s-o tratezi cum trebuie, şi când vine momentul să îngenunchezi în faţa ei, să alegi mai mult de un carat de la Katharine's.

Mă felicit singur pentru gluma legată de bijuterii.

El zâmbeşte şi dă din cap, apoi îşi drege glasul.

— Am un reporter de la revista *Metropolis Life and Times* care urmăreşte vânzarea francizei de bijuterii. Un fel de reportaj de afaceri — şi de lifestyle, de asemenea. Sper că nu e prea mult ce vă cer, dar mi-ar plăcea să fim cu toţii de acord că trebuie să ne concentrăm asupra magazinelor în următoarele câteva săptămâni, pe parcursul tranzacţiei. Nu pe aplicaţii de matrimoniale sau chestiuni conexe de care presa pare să fie înnebunită. Cum ar fi *aventurile* cu femei.

Se opreşte să-şi întindă şervetul în poală.

— Ştiţi la ce mă refer?

Cu toţii ştim la ce te referi, omule.

Tatăl meu intervine.

— Sunt perfect de acord. Articolul nu trebuie să fie despre altceva decât bijuterii.

— Bun.

Domnul Offerman îşi întoarce atenţia asupra mea, iar chestionarea continuă.

— Şi noua afacere merge bine?

— Industria alimentară şi a băuturilor este fantastică. Charlotte şi cu mine am pornit The Lucky Spot[5] acum trei ani şi totul merge grozav. E un loc distractiv, avem recenzii minunate, clienţii sunt fericiţi.

Mă bombardează cu alte întrebări legate de bar şi îmi dau seama că totul face parte din nevoia lui de a mă verifica personal. De a şti dacă noua mea afacere este la fel de „sordidă" cum i se pare cealaltă. Dar mă descurc cu oameni ca el. Nu mi-am pornit propria afacere pentru că aş fi uşor de intimidat. Am pornit-o pentru că nu mi-e frică şi pentru că am citit piaţa, la fel cum îl citesc şi pe el. Ştiu cum să-i ofer ce vrea şi o fac cu fiecare răspuns, pentru că a-i oferi ce vrea e un lucru bun pentru tatăl meu.

— Ce-ţi place cel mai mult?

— E minunat să lucrez cu Charlotte, spun eu, pentru că n-am cum să dau greş cu răspunsul ăsta. Cred că ne-a fost dat să facem asta împreună. Suntem pe aceeaşi lungime de undă în toate privinţele.

Un zâmbet îi ridică uşor colţurile buzelor.

— Asta e fantastic. De cât timp...

Ospătarul îl întrerupe când ne aduce farfuriile, dar eu am înţeles. *De cât timp suntem prieteni...*

— Din facultate, răspund eu.

— Minunat, spune el, în timp ce ospătarul aşază pe masă ouăle Benedict. Sper că poţi veni mâine seară la cină.

---

5 Locul norocos. (*N.r.*)

Ah, deci am trecut testul. Bravo mie.

— Aș fi încântat, zic eu.

S-a zis cu întâlnirea cu Nick. Dar o să înțeleagă. Îi arunc tatei o privire pe furiș, care pare mulțumit că micul dejun decurge bine deocamdată.

Domnul Offerman ridică furculița.

— Și poate vei putea veni cu iubita ta.

Cât pe ce să mă înec cu sucul de portocale.

Tata încearcă să-l corecteze, dar domnul Offerman vorbește în continuare, iar vocea lui adâncă, de bariton, nu lasă loc întreruperilor.

— Soției mele i-ar plăcea să o cunoască pe Charlotte. Și fetelor mele la fel. Avem o afacere centrată pe familie și e important să menținem ideea aceasta pe parcursul unei tranzacții la vedere, având în vedere interesul presei și toate cele. Îmi place să știu că vor vedea latura asta devotată a ta.

Intenționez să corectez neînțelegerea. Să-i spun că Charlotte e doar o amică de-ale mele. Că suntem doar parteneri de afaceri.

Dar zâmbetul lui pare să fie chiar semnătura lui pe contract. Și mă decid.

Domnul Offerman crede deja că Charlotte e iubita mea de mult timp, iar asta îi face nespus de multă plăcere. Dar dacă ar fi mai mult decât atât? Dacă-i bal, bal să fie.

— De fapt, Charlotte și cu mine suntem doar prieteni din facultate, spun eu, apoi fac o pauză înainte să-i ofer ceea ce vrea. Dar am început să ieșim împreună acum o lună și tocmai ne-am logodit aseară. Sunt extrem de bucuros să vă împărtășesc vestea aici. E logodnica mea acum.

Harper scapă furculița din mână, tata clipește des, iar domnului Offerman i se luminează fața. Parcă e bradul de Crăciun din Rockefeller Center. Nu-și mai încape în piele de bucurie la gândul mediului de familie în care tocmai a intrat. Credea că se va pricopsi cu un playboy și în schimb s-a căpătuit cu un viitor mire.

— Şi aş fi încântat s-o aduc pe frumoasa şi strălucita mea soţie la cina dumneavoastră de mâine, adaug eu, apoi îi zâmbesc larg tatălui meu, înainte de a înfige furculiţa în omletă.

— Sora mea se uită la mine de parcă tocmai urmează un interogatoriu încrucişat. Sunt sigur că o va face mai târziu. Dar acum mă aşteaptă o zi aglomerată.

Tot ce trebuie să fac e să o conving pe Charlotte că treaba asta face parte din pactul nostru.

Capitolul 4

Stând în faţa restaurantului, tata îşi trece mâna prin păr, încruntat. E în continuare consternat. Tocmai l-a trimis pe domnul Offerman la magazinul de pe Fifth Avenue cu o limuzină, spunându-i că i se va alătura acolo în curând.

Dar mai întâi trebuie să mă ia la întrebări. E de înţeles.

— Când aveai de gând să-mi spui?

Iată care e treaba. Nu pot să-i spun că mă prefac de dragul domnului Offerman.

Dacă tata ar şti că tocmai am scos din pălărie şmecheria cu logodna pentru contractul lui, o să creadă că n-are de ales decât să-i ceară scuze domnului Offerman. O să se ducă la el, o să-şi pună faţa de om sincer şi o să spună că-i pare rău, dar fiul lui doar a glumit. Acesta e genul de om care e tata şi genul de afacere pe care o conduce. Iar dacă trebuie să se întoarcă la cumpărătorul lui ales, cu coada între picioare, şi să mărturisească faptul că băiatul lui petrecăreţ a făcut-o de oaie, vânzarea se va duce de râpă într-o clipită.

Nu. Nu pot să las să se întâmple aşa ceva.

Nu-l voi pune pe tata în postura de a fi părtaș la logodna asta falsă. Dar faza e că *are nevoie* ca eu să fiu logodit. Am văzut privirea din ochii domnului Offerman când am spus cuvântul cu L. Eu, Spencer Burlacul. Om de Lume, sunt jokerul din pachetul de cărți care nu s-a împărțit până la capăt încă. Dar cu un inel pe degetul lui Charlotte, devin băiatul de aur.

Așa că fac ceva ce nu vreau să fac, dar trebuie.

Căptușesc minciuna. O închid ermetic.

— S-a întâmplat aseară, când am întrebat-o.

— Nici nu știam că ieșiți împreună, adaugă el.

O femeie într-o fustă strâmtă de culoare roz și tocuri negre se îndreaptă spre noi. Îmi aruncă o privire seducătoare și sunt pe cale să-i zâmbesc și eu, când îmi dau seama că trebuie să mă abțin.

Au! Tocmai mi-am imobilizat membrul preferat pentru următoarele săptămâni.

Dar e în regulă. Pot să fac asta. Pot să mă prefac că sunt logodit. Pot să-mi pun scula la gheață. Vorba vine.

— Voiam să-ți spun imediat și, mă rog, „imediat" înseamnă în dimineața asta.

— De cât timp sunteți împreună?

Scurt și la obiect, Spencer.

— Totul s-a întâmplat așa de repede, tată, spun eu, adoptând o expresie de uimire, dar și, sper, de dragoste pentru viitoarea mea soție. Ne-am înțeles mereu atât de bine, după cum știi, și suntem prieteni buni. Cred că a fost una din situațiile alea în care persoana potrivită e chiar în fața ta, dar nu ne-am dat seama atâta timp. Apoi într-o seară, acum câteva săptămâni, am recunoscut că avem sentimente unul față de celălalt și... bum! Restul e istorie.

Uau! Nu-i așa că am părut credibil? Mă descurc de minune.

Tata ridică o mână.

— Nu așa de repede. Ce înseamnă asta? *Restul e istorie?* Cum ai cerut-o? Și pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai luat inelul?

Dacă spui Shane Company, te dezmoştenesc, spune el mai în glumă, mai în serios.

Am nevoie de un inel imediat. Un ditamai inelul. Fiul unui magnat al bijuteriilor trebuie să aibă o mândreţe de inel pentru doamna lui.

— Ne-am îndrăgostit repede, tată. Am ieşit împreună câteva săptămâni.

Sună destul de plauzibil. Dar ar suna *puţin* mai bine aşa...

— Asta a fost tot ce am avut nevoie, pentru că totul s-a construit pe fundaţia atâtor ani de prietenie. Ştii ce se spune: „Căsătoreşte-te cu cel mai bun prieten", zic eu, deşi habar n-am dacă se spune chiar aşa. Aş putea la fel de bine să arunc mingea drept în coşul de baschet cu replica asta, fiindcă sună al dracului de grozav.

Tata aprobă din cap în timp ce eu îmi încheiu oda adusă iubirii mele fictive.

— Când îţi dai seama că nu poţi să rezişti o zi fără ca femeia pe care o adori să-ţi fie alături, trebuie să faci să fie a ta, fie că ieşiţi împreună de câteva săptămâni, fie că eşti îndrăgostit de ea de ani de zile, continui eu. Aşa că am cerut-o de nevastă aseară. Nu mai puteam aştepta. Când ştii că un lucru e aşa cum trebuie, te arunci cu capul înainte, nu crezi?

Tata oftează încântat.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Ar trebui să mă angajeze să-i scriu reclamele. Ar fi făcut bani buni.

— Nu, n-am inel, spun eu, făcându-i cu ochiul. Se întâmplă cumva să ştii vreun loc unde pot găsi unul imediat?

Îşi freacă bărbia, prefăcându-se cufundat în gânduri.

— A, ştiu locul perfect, spune râzând şi mă apucă de braţ. Vino la două şi Nina o să-ţi găsească o piatră frumoasă şi o montură pe măsură. Nu poţi să te logodeşti fără un inel de la Katharine's.

— Adevăr grăieşti...

Telefonul îmi sună în buzunar. Tonul de apel al lui Charlotte — marşul lui Darth Vader. Ea l-a ales singură, în glumă.

— Charlotte, îi spun eu tatei în timp ce arăt spre telefon.

— Poate e cazul s-o schimbi acum că o să-ţi devină soţie, sugerează tata. Ăsta a fost primul meu sfat oficial pentru tine ca viitor bărbat însurat.

Devin uşor tensionat. Dacă Charlotte n-o să fie de acord cu planul? Dacă râde de mine — aşa cum ar trebui — şi îmi spune că e cea mai nebunească idee din lume şi că în niciun caz nu o va face?

Să nu intru în panică prematur. Asta fac prietenii unul pentru celălalt. Se prefac că se vor căsători cu tine când de asta ai nevoie. Aşa-i?

Telefonul sună din nou. Vader e iar în paşi de marş.

— Ar trebui să răspunzi acum. Femeilor le place asta, spune tata. Ăsta e al doilea sfat grozav al meu.

Glisez degetul pe ecran şi intru în personaj.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea viitoare soţie! spun eu pe un ton languros şi romantic.

Ea izbucneşte în râs.

— De ce ne jucăm aşa de dimineaţă? Nu-mi spune că ai început să tragi la măsea de la prima oră? Te-ai făcut praştie deja, Spence?

— Sunt doar beat de dragoste. Unde eşti acum?

— Tocmai am discutat cu unul dintre furnizorii noştri. Am făcut o înţelegere şi mai bună. Faci cinste cu nachos data viitoare. Dar de ce te porţi ca un dubios bolnav de dragoste?

— Ei, bine, *iubito*, spun eu, întâlnind privirea tatei, care îmi face un semn aprobator în timp ce eu exagerez de dragul lui, ajung în scurt timp şi poţi să-mi povesteşti totul.

— OK, zice ea încet. Dar înţelegerea e bună, aşa că nu trebuie să-ţi fac o recapitulare pas cu pas când ne vedem şi nici măcar la telefon. Oricum trebuie să mă bag la duş.

Zâmbesc.

— Desigur. Ajung la tine în douăzeci de minute. Şi eu abia aştept să te văd.

Aproape că spun *puiuț* înainte să închid telefonul, dar atunci ar trebui să-mi predau coaiele Comitetului Masculilor. Îmi plac coaiele mele. Sunt destul de atașat de ele.

Închid telefonul înainte ca ea să poată să protesteze și apoi îi arunc tatei o privire înțelegătoare.

— Femeia are nevoie de mine.

Tata ridică din sprâncene.

— Trebuie să ții cont de asta, zice frecându-și mâinile. E cea mai bună veste din lume. N-aș putea fi mai fericit. Întotdeauna mi-a plăcut Charlotte.

Iar eu nu m-aș putea simți mai vinovat. Rareori l-am mințit pe tatăl meu când eram copil. Sunt destul de sigur că n-am făcut-o niciodată ca adult. Vinovăția pe care o simt e ceva nou și e o senzație tare neplăcută. Dar va merita. Acordul e gata, contractul va fi semnat peste câteva zile. Această mică minciună va face tranzacția să decurgă cât mai lin cu putință.

Mă îmbrățișează.

— Sun-o pe mama mai târziu. O să vrea să-i povestești totul.

— O să-i dau toate detaliile siropoase, zic eu, tresărind deja la gândul că o voi minți și pe mama.

Iau un taxi până la Charlotte. Pe drum îi scriu un mesaj lui Nick ca să anulez ieșirea. *Treburi de familie în weekend. Nu mai pot mâine. Sărbătorim altădată?*

O să răspundă peste câteva ore. Nick face parte din rasa rară de bărbat modern, zărit uneori în sălbăticie fără vreun ecran în față. E genul de tip care încă folosește pixul și hârtia, în parte și pentru că e un artist de benzi desenate de renume mondial.

În timp ce taxiul galben trece ca săgeata pe Lexington Avenue, o caut în telefon pe *Bang Her*, barmanița sexy, apoi îi dau un mesaj scurt: *Scuze, draga mea. A intervenit ceva și trebuie să mă văd cu ai mei. O lăsăm pe altădată.*

Răspunsul ei sosește treizeci de secunde mai târziu. *Ai o invitație deschisă la mine. :)*

Acestea sunt două dintre cuvintele mele preferate — invitație deschisă.

Dar nu ea e femeia la care mă gândesc când sosesc la Murray Hill. Ci la femeia din spatele unui buchet uriaș de... baloane?

Capitolul 5

Sunt lejer vreo trei duzini de baloane. Toate de mărimea unor capete de marţieni, în toate nuanţele pastelate cunoscute emisiunilor de amenajări interioare.

Un balon se înalţă în mijloc, mai sus şi mai mândru decât restul. Acela e singurul într-o culoare vie. E roşu ca sângele şi cred că ar trebui să fie în formă de inimă, dar mie mi se pare că seamănă cu un fund uriaş.

Îi întind taximetristului o hârtie de 20, spunându-i să păstreze restul, şi închid uşa după mine în clipa în care el demarează cu scârţâit de roţi în căutarea următorului client.

Nici măcar nu pot s-o văd. Nici faţa ori pieptul. Sau talia. Jumătatea superioară a lui Charlotte e ascunsă complet de baloane, dar i-aş recunoaşte picioarele alea oriunde. A făcut atletism în liceu şi are picioare puternice, tonificate, cu muşchii gambelor bine pronunţaţi, care te bagă în păcat atunci când poartă tocuri înalte. Dacă stau să mă gândesc, arată spectaculos de sexy şi acum, cu şosete

albe și pantofi de sport. Probabil a ieșit la alergarea de dimineață mai devreme.

Uitându-mă fix la ea de pe stradă, urmăresc cum se desfășoară scena în timp ce merg cu pași mari. Ea încearcă să-i dea buchetul de baloane unei mame care împinge un cărucior. Mama clatină din cap disprețuitor. Când ajung la trei metri de ea, îi oferă baloanele unei fetițe care pare să aibă în jur de 10 ani.

— În niciun caz! strigă fata și fuge în direcția opusă.

Din spatele baloanelor, Charlotte scoate un oftat de frustrare.

— Lasă-mă să ghicesc, spun eu când ajung lângă ea. Ori ai renunțat la The Lucky Spot ca să încerci o carieră nouă de vânzătoare de baloane, ori Bradley Boul Bălții a lovit din nou.

— A treia oară săptămâna asta. Nu pare să înțeleagă sensul cuvintelor „nu o să mai fim vreodată împreună".

Lovește baloanele din față, dar i se lipesc de păr. Încearcă din nou, dar se întâmplă același lucru. Nenorocitele pastelate nu se potolesc, iar o briză ușoară le tot apropie de părul lui Charlotte.

— Sunt cele mai enervante baloane din lume și sunt sigură că ceilalți locatari șușotesc despre planul lui de a mă recuceri, pentru că știu cu toții deja ce a făcut.

— Să înțeleg că pur și simplu ți le-a trimis?

— Da, spune ea printre dinți, în timp ce strânge mai tare buchetul. La vreo două minute după ce te-am sunat, am ieșit să-mi iau o cafea, când a sunat portarul să-mi spună că are baloanele astea pentru mine. Dar sunt prea mari ca să încapă în lift, așa că n-aș vrea eu să cobor să le iau? Chiar dacă aș vrea să le păstrez n-aș putea să le urc în apartament.

— Și încerci să le dai cuiva? întreb eu, făcându-i semn să mi le dea.

— M-am gândit că poate unui copil i-ar plăcea mai mult decât unei femei. Șocant, dar sunt prea mare pentru a avea un fetiș cu baloane.

Un autobuz opreşte hârâind în faţa clădirii, şi un fulger de gaze de eşapament trimite un balon drept în faţa lui Charlotte.

— Ooof! exclamă ea, în timp ce o atacă un nenorocit de balon roz ca vata de zahăr.

Apuc şnururile încurcate şi le smulg de lângă ea, ţinându-le deasupra capului.

— Nu putem să le lăsăm pur şi simplu să zboare prin aer? Să plutească peste Manhattan în nuanţe hidoase de ouă de Paşte?

Ea clatină din cap.

— Nu. Baloanele îşi pierd heliul în cele din urmă şi apoi coboară. Se agaţă în copaci sau cad pe jos, iar animalele le mănâncă şi se îmbolnăvesc, iar asta nu e bine.

Charlotte e o sentimentală şi iubeşte animalele.

— Am înţeles, zic eu dând din cap. Dar ca să fie clar. Eşti dispusă să fii martoră la masacrul a trei duzini de baloane enervante în momentul ăsta?

Ea încuviinţează hotărâtă.

— E posibil să mă traumatizeze puţin, dar am încredere că voi putea trece peste.

— Acoperă-ţi urechile, zic eu, apoi îmi iau cheile cu cealaltă mână şi încep să împung fiecare balon, făcându-le să se spargă zgomotos, inclusiv pe cel în formă de fund, până când în mână nu rămân decât cu un buchet de cauciuc fleşcăit.

Aşa, cam ca Bradley.

Iată tot ce trebuie să ştiţi despre felul în care Bradley şi-a câştigat reputaţia de dobitoc maxim. El şi Charlotte s-au cunoscut acum doi ani fiindcă locuiau amândoi în aceeaşi clădire. Au început să iasă împreună, s-au înţeles bine şi le-a mers totul cum trebuie o vreme. Au stabilit să se mute împreună. Au decis să cumpere un apartament mai mare la etajul zece şi să se logodească. Totul a mers ca pe roate până în ziua în care trebuiau să semneze actele pentru apartamentul de trei camere, iar Bradley s-a dus acolo mai devreme ca să — fiţi atenţi aici — „verifice ţevile". Da, asta a fost scuza pe care a folosit-o.

Când a sosit Charlotte cu pixul în mână, Bradley i-o trăgea agentei imobiliare pe blatul din bucătărie.

„Nu-mi plăceau oricum blaturile alea metalice", spusese Charlotte, iar eu am fost foarte mândru de ea că i-a venit în minte o asemenea replică sarcastică pe moment.

Sigur, în realitate a fost devastată. Îl iubea pe tipul ăla. Mi-a plâns pe umăr în timp ce mi-a spus toată povestea, cu toate amănuntele. Asta a fost acum zece luni, iar după ce i-a dat în sfârșit papucii agentei imobiliare, Bradley a pornit într-o campanie de recucerire a lui Charlotte.

Cu cadouri.

Cadouri respingătoare.

Îndes baloanele flasce în tomberonul de la colțul străzii.

— Animalele sunt în siguranță acum, nu le mai terorizează.

— Mulțumesc, spune ea ușurată în timp ce își scoate un elastic din jurul încheieturii și-și prinde rapid părul într-o coadă de cal. A fost ca o explozie pastelată a ridicolului. După ce le-ai omorât, s-au și fleșcăit.

— Așa, ca Bradley? întreb eu, ridicând o sprânceană.

Rânjește. Încearcă să nu râdă. Își acoperă gura. Charlotte n-a dat niciodată din casă. Nu mi-a dat niciodată detalii legate de viața lor sexuală — nu că aș fi vrut să știu așa ceva. Dar era ca un seif.

Așa că gestul ei cu degetul mare și cel arătător, șoptind *puțin*, e mare lucru pentru Charlotte.

Și pentru mine, se pare.

Sunt bărbat, așa că sunt la concurență cu toți bărbații, tot timpul, și nu mă pot abține să nu simt un val de triumf.

Mărimea nu e în niciun caz o problemă pentru mine.

— Hai să bem cafeaua aia și să-ți povestesc de ce mă purtam ca un dubios bolnav de dragoste.

Capitolul 6

În timp ce-şi pune zahăr în ceaşcă, face ochii mari. Când toarnă puţin lapte gras, ochii i se fac cât nişte farfurioare. Iar când duce cafeaua la buze, ochii practic îi ies din orbite.

Când amintesc de cina de mâine seară, aproape scuipă cafeaua.

Apoi, ţinându-se cu o mână de burtă, începe să râdă în hohote.

— Cum reuşeşti să intri în situaţii din astea?

— Cu farmec şi simţul umorului, prefer să cred, dar în cazul ăsta, cred că a fost de vină gura mea mare, spun eu, ridicând din umeri în semn de *ce poţi să faci?*

Faza e că există un singur răspuns la întrebarea asta — trebuie să mă prezint cu o logodnică. Ceea ce înseamnă că *ea* trebuie să accepte, aşa că devin serios.

— Mă ajuţi? Te prefaci o săptămână că eşti logodnica mea?

Nu se opreşte din râs.

— Asta e ideea ta strălucită? Asta e cea mai bună soluţie a ta dacă a vorbit gura fără tine?

— Da, spun eu, încuviinţând, ferm pe poziţii. E o idee grozavă.

— O, Spencer! E fantastic. Cu adevărat una dintre cele mai bune idei ale tale din toate timpurile, serios.

Se sprijină de blatul pe care sunt așezate cutiuțele de lapte. Cafeneaua asta aflată în apropierea blocului ei este mică și la modă.

— Iar când zic „cele mai bune" vreau să zic „cele mai proaste", continuă ea.

— De ce? Spune-mi de ce e o idee atât de proastă?

Face o pauză intenționată, apoi ridică emfatic un deget în aer și vorbește.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar tu *vrei* ca logodna asta falsă să funcționeze, nu? Vrei să pară credibilă?

— Da. Evident.

Se împunge cu degetul în stern.

— Și ideea ta strălucită e să mă rogi pe mine?

— Pe cine altcineva să rog?

Își dă ochii peste cap.

— Ești conștient că sunt cam cea mai proastă mincinoasă din univers?

— N-aș spune că ești cea mai proastă.

Se uită lung la mine, de parcă aș fi nebun. Cred că sunt.

— Trebuie să-ți amintesc de faza aia din primul an de facultate când tu și cu colegii tăi le-ați făcut o farsă fetelor din căminul meu? Dacă-mi amintesc bine, nu doar că am fost martoră la farsa voastră, pentru că am fugit mai devreme de la proiecția filmului *Jurnalul unei iubiri*[6], dar colegele mele au aflat cine a făcut-o în vreo cinci secunde.

— N-ai fi putut ceda atât de repede, insist eu, luând o gură de cafea și amintindu-mi de anii de facultate.

Unul dintre amicii mei ieșea cu o prietenă de-ale lui Charlotte. Tipa îi agățase telecomanda de o fereastră de la etajul patru, pentru că i se părea că el se uită prea mult la televizor, iar ca să se răzbune, omul ne-a adunat pe mai mulți să-l ajutăm să-i mute mobila fetei.

---

6 The Notebook, în original. (*N.r.*)

Problema e că Charlotte ne-a prins în fapt, așa că am pus-o să jure că păstrează secretul, promițându-i că vom reașeza totul cum a fost după miezul nopții.

— O, ba da. Absolut. N-a fost greu să scoată adevărul de la mine, spune ea cu hotărâre, privindu-mă drept în ochi. Nu a trebuit decât să mă întrebe cine a mutat toată mobila din camera comună în spălătorie și să mă gâdile până am spus tot. Dacă aș fi rezistat la tot filmul ăla nu v-aș fi prins în timp ce făceați farsa asta. Încă dau vina pe Nicholas Sparks[7] pentru faptul că n-am putut să vă păstrez secretul.

— Îți promit că nu vei fi forțată să te uiți la un film de-ale lui Nicholas Sparks în tot scenariul ăsta cu logodna falsă. Și îți jur că n-o să te gâdile nimeni ca să mărturisești.

— Fii atent, nu mi se pare doar că e foarte ridicol ce faci, ci și că e foarte probabil să iei o mare țeapă. Eu țin la tine, Spencer, spune îndulcind tonul. Știu că vrei să faci logodna asta falsă să funcționeze de dragul tatălui tău, dar dintre toate femeile pe care le cunoști în New York, de ce naiba m-ai alege pe mine? Până și o agenție de escorte ar fi o alegere mai înțeleaptă. Femeile alea știu cum să pară genul de logodnice credibile.

Pufnesc la gândul ăsta apucând-o de un umăr și strângând-o ușor, ca un antrenor care încearcă să convingă un jucător liber să se alăture echipei sale. Trebuie s-o conving că poate face asta. Pentru că poate. Mă cunoaște mai bine decât oricine. În plus, nu pot să sun pur și simplu la o agenție de escorte și să cer o logodnică timp de o săptămână. *„Bună ziua, aș dori o experiență totală cu o iubită, cu garnitură de cartofi prăjiți, la pachet, vă rog."* Unu, nu cunosc nicio agenție de escorte. Doi, totul se oprește la Charlotte. Am spus de dimineață că ea va fi soția mea. E Charlotte sau nimic.

— Nici măcar n-o să dureze atât. O să fie doar câteva evenimente la care va trebui să mergem împreună — să alegem un inel

---

7 Autorul romanului ecranizat *The Notebook* (Jurnalul unei iubiri). (*N.r.*)

astăzi, și cina de mâine-seară. Te descurci. Suntem doar noi doi, scumpo, zic eu, iar ea se încruntă la ultimul cuvânt.

— Așa îi spui tu logodnicei tale? Scumpo? Sau iubito? Sau altceva? Prăjiturică? Ursuleț?

— Obrăjori? Snuffaluffagus?[8]

— Te asigur că nu e Snuffaluffagus.

— Îmi cam place Snuffaluffagus, zice ea, iar acum încearcă să mă ia peste picior... sau poate evită să-mi dea un răspuns.

— Atunci rămâne „scumpo", zic eu, ținându-mă tare pe poziții, în timp ce ea bea puțină cafea. Nu știu de ce ți-am zis așa. Decât motivul evident. Ești o scumpă.

Zâmbește din nou și spune pe cel mai dulce ton:

— Mulțumesc. Și tu la fel.

Vedeți? Charlotte și cu mine ne putem aprecia reciproc. Acesta este unul dintre marile avantaje ale prieteniei noastre. Eu pot să recunosc că ea e o scumpă, și ea poate să facă același lucru în privința mea, și tot ne înțelegem bine. De-asta *trebuie* să fie logodnica mea falsă.

Mă simt încrezător. Poate e o falsă bravadă. Poate e adevărat. Dar e tot ce am, și am nevoie de ea. Ceasul ticăie și la două trebuie să ajungem la Katharine's.

— Ideea e asta. Am mai făcut-o. E jocul nostru, spun eu, de parcă încerc să o conving să se alăture unei bande care urmează să dea o spargere la un cazinou din Vegas. Știm cum merge treaba. Eu mă prefac mereu că sunt logodnicul tău, și tu la fel.

Îi tremură ușor colțul gurii, semn de îngrijorare. E ridicol de drăguț, oarecum. Adică, dacă ar fi pe bune logodnica mea, probabil mi s-ar părea drăguț și m-aș apleca să-i dau un pupic scurt.

— Da, cel mult trei minute, în vreun bar, remarcă ea. Ceva gen țac-pac, mulțumesc, doamnă, ca să ne salvăm unul pe altul de

---

8 Nume inspirat de un personaj din desenele animate *Sesame Street*, un mamut lânos pe nume Mr. Snuffleupagus. (*N.t.*)

avansuri nedorite. Dar acum ar trebui să mă prefac o săptămână, zici tu? Sub ochiul critic al presei, al părinților tăi, al cumpărătorului magazinului și al tuturor? Mi se pare că o cauți cu lumânarea.

— Da, dar cine mă cunoaște mai bine decât tine? Tu ești singura persoană care s-ar descurca, spun eu, și în timp ce un nou flux de clienți intră în cafeneaua minusculă, ieșim, îndreptându-ne cu paharele de cafea în mână spre clădirea în care locuiește.

— Vreau să te ajut. Știi că vreau. Dar mi se pare că toată lumea o să știe că nu suntem logodiți de fapt, și atunci n-o să-ți fie deloc de ajutor.

Hotărât, insist.

— Atunci hai să facem o informare. Mai ales că trebuie să-ți cumpăr un inel la ora două.

Ea face ochii mari, iar eu o liniștesc în continuare.

— Hai să trecem în revistă toate lucrurile pe care trebuie să le știm.

— Cum ar fi ce pastă de dinți folosesc și dacă tragi tot cearșaful pe tine?

— Nu trag cearșafurile pe mine, spun eu în timp ce evităm un cuplu, fiecare din ei purtând câte un bebeluș în port-bebe și certându-se unde să ia *brunch-ul*.

— Iar eu folosesc pastă mentolată Crest. Cea cu efect de albire, zice ea. Dar să fim serioși. Nu asta o să întrebe lumea. Și în plus, te-ai gândit cum o să supraviețuiești o săptămână sau mai mult fără activitatea ta preferată? întreabă ea, iar ochii căprui i se aprind, scânteind malefic.

— Pot să fac față abstinenței.

— Sigur, dă ea din cap. Minte-te în continuare.

Se oprește și arată spre mine cu degetul.

— Dar vorbesc serios — dacă fac asta, ai face bine să nu umbli cu vreuna.

Simt cum în piept îmi zvâcnește sălbatic speranța.

— Asta înseamnă că ești de acord?

Ea clatină din cap.

— Nu încă. Doar îţi arăt încă un potenţial obstacol. O să fie şapte zile lummmgi pentru tine, spune ea, dându-mi un cot în coaste. În plus, cum o să te descurci cu faptul că practic, în mod public, aveai o iubită acum câteva săptămâni? Ce o să-i spui tatălui tău şi cumpărătorului în privinţa asta? Sau despre femeia cu care te-ai văzut la Miami acum o lună la deschiderea restaurantului?

Dau din mână ca un maestru al evadărilor ce sunt.

— Las' pe mâna maestrului. Dacă vine vorba de instructoarea vedetelor, o să spun că nu e adevărat. Oricum nimeni nu crede ce scriu revistele astea pline de bârfe. Iar faza din Miami a fost o chestiune amicală. În plus, am inventat deja povestea perfectă despre cum ne-am îndrăgostit. I-am spus tatei că s-a întâmplat repede. În doar câteva săptămâni, de fapt, şi că te-am cerut de nevastă aseară fiindcă mi-am dat seama, după toţi aceşti ani, că am fost îndrăgostit de tine tot timpul.

— Tot timpul? întreabă ea, ridicând o sprânceană.

Ridic din umeri.

— Tot timpul. Am fost îndrăgostit lulea. Într-un final, mi-am dat seama de ceea ce simt şi am ingenuncheat ca să te fac să fii a mea.

La început nu spune nimic, doar deschide uşor buzele, iar eu mă uit la ele mai mult decât de obicei. Sunt nişte buze destul de frumoase. Din punct de vedere empiric, vreau să zic. Ca logodnic fals, e bine să-i cunosc toate trăsăturile, inclusiv buzele.

Presupunând că acceptă. Trebuie să accepte.

— Chiar e o poveste drăguţă, spune ea, pe un ton sincer, în timp ce stăm la colţul străzii, privindu-ne în ochi. O idilă autentică, o trecere de la prietenie la iubire?

— Da, răspund eu repede, întrerupând contactul vizual pentru că e puţin cam prea mult pentru mine ca să fac faţă. Habar n-am de ce e o senzaţie ciudată, fie din cauza cuvintelor, fie din cauza felului în care mă priveşte.

Sau de fapt, *de ce* mă simt ciudat, punct.

Mergem mai departe, iar Charlotte ia o gură sănătoasă de cafea. Își îndreaptă spatele și trage aer în piept, iar eu mă rog să fie de acord.

— Vreau să te ajut, dar... spune ea, iar vocea i se pierde.

În piept mi se formează un crater. Mai rău decât baloanele alea fleșcăite. Am rămas fără aer. Va trebui să-i spun tatălui meu că logodna s-a sfârșit înainte de a începe, să las privirea în pământ, să plâng deasupra unui castron cu supă și să spun că Charlotte mi-a dat papucii și mi-a frânt inima.

— Rahat! bombăne ea. *Ratat la orizont.*

E chiar dobitocul suprem în persoană. Bradley „Trage-i-o pe blatul din bucătărie" Buckingham se îndreaptă spre noi. Mă urăște. Nu că mi-ar păsa, dar mă detestă pentru că am avut îndrăzneala s-o sfătuiesc pe Charlotte să nu-și cumpere un apartament împreună cu el. Nu avea sens din punct de vedere financiar să-și ia ceva împreună în clădirea asta când altor locuințe din cartier le creștea valoarea mai repede.

Are cam 1,82 m înălțime, deci e cu cinci centimetri mai scund ca mine. Are păr blond-roșcat, umeri lați și rânjetul fals al unui vânzător de aspiratoare. Lucrează în PR. E vicepreședinte senior de comunicare la o companie uriașă de farmaceutice care e întotdeauna în bătaia pușții. Rege al Manipulărilor. As al Mincinoșilor. Căpitan al Nemernicilor.

— Charlotte! strigă el, făcându-i cu mâna. Ai primit baloanele?

Ajunge lângă noi și abia dacă îmi aruncă o privire.

— N-au încăput în lift, dar chiar nu mai contează. Trebuie să încetezi să-mi mai trimiți cadouri. S-a terminat. De fapt, zice ea, în timp ce-mi ia mâna într-a ei, lăsându-mă cu gura căscată, m-am logodit cu Spencer.

Uau!

Surpriza provocată de faptul că m-a ținut de mână e nimic pe lângă ce urmează.

Îi aruncă în față cafeaua și într-o clipită își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și își apasă buzele de ale mele.

Capitolul 7

Charlotte mă sărută.

Pe străzile din New York.

Are buzele lipite de ale mele.

Are un gust fantastic.

De frişcă şi zahăr şi cafea şi dulceaţă. De toate lucrurile bune din lume. Aşa cum mi-am imaginat.

Nu că m-aş fi gândit cum ar fi să o sărut pe prietena mea cea mai bună.

Dar, fiţi atenţi, uneori nu te poţi abţine, iar mintea ţi-o ia pe mirişte. Orice bărbat care e prieten cu o femeie şi-a scos imaginaţia la plimbare pe Bulevardul Săruturilor, apoi pe Aleea Îndrăgostiţilor, apoi pe Strada Futaiului.

Exact unde o să ajung în creieraşul ăsta dacă îşi mai freacă buzele alea moi de ale mele, în sărutul ăsta lung. Pentru că e din ce în ce mai greu să mă gândesc la altceva decât ce ar putea urma după acest sărut.

Mult mai greu.

Scoate un sunet mic — așa ca un oftat, sau un suspin, sau un aproape-dar-nu-chiar geamăt. Și dacă mai face asta o dată, o s-o lipesc de zidul de cărămidă gri al blocului, o s-o imobilizez, o să-mi plimb mâinile pe ea de jos în sus și o să transform ce se întâmplă acum într-un sărut pe tot corpul.

Pentru că e mult prea al dracului de sexy pentru binele ei.

Pentru binele *meu*.

Se desprinde de buzele mele.

Erecția mea nu pricepe că trebuie să se potolească. Încă e îndreptată în direcția ei și vrea mai mult. Mă gândesc la ceva ce-mi taie avântul, îmi imaginez baschetbaliști transpirați, și penisul mi se înmoaie, iar Charlotte îi aruncă lui Bradley un rânjet satisfăcut și răutăcios.

În timp ce ea era ocupată să mă devoreze pe Lexington Avenue, Bradley rămăsese cu gura deschisă de parcă i s-ar fi dislocat falca și ar fi căzut pe jos.

Excelent.

— Ne-am logodit aseară. Și sunt cât se poate de fericită, zice ea, lipindu-se de mine și strecurându-și un braț pe după mijlocul meu.

El încearcă să vorbească, dar nu scoate pe gură decât bule de aer, ca un pește.

E ceva neprețuit. Eu mă uit în jos, la pantofii mei. Nu rânjesc în momentul ăsta. Jur că n-am ditamai zâmbetul pe față. Eu sunt doar spectatorul nevinovat pe care l-a mozolit zeița.

— Și după cum spuneam, ar fi *extraordinar* dacă nu m-ai mai asalta cu baloane și ursuleți și cireșe trase în ciocolată, zice ea, iar eu pufnesc scurt.

Charlotte nu suportă cireșele trase în ciocolată. Cum de Bradley nu știe asta?

— Nici măcar nu-mi plac, îi spune ea lui Bradley, în timp ce-și încleștează mai tare degetele pe talia mea.

Atât de tare încât pentru o fracțiune de secundă mi se pare… că îmi pipăie abdomenul.

OK.

Nu e absolut nicio problemă. *Abdomenul ăsta de oțel e aici ca să-ți facă ție plăcere, doamna mea.*

— Nu știam că sunteți împreună, zice Bradley.

Ridic privirea ca să văd cum i se învârt rotițele în cap.

— Ați fost dintotdeauna? continuă el.

Șocată, Charlotte rămâne cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

Omul a absolvit. Nu credeam că e posibil. Dar tocmai a câștigat titlul de Maestru Dobitoc.

E momentul să intervin.

— Nu, Bradley. De puțin timp. E o chestiune recentă, spun eu, întâlnindu-i privirea. Și ca să fiu sincer, îți sunt foarte îndatorat și trebuie să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi fost tu, și testul de control al calității pe care l-ai făcut pe blatul din bucătărie, probabil n-am fi avut niciodată șansa să fim împreună. Așa că îți mulțumesc că ai stricat un lucru bun cu cea mai minunată femeie din lume. Pentru că acum e a mea.

Apoi, ca să-i dau lovitura de grație, o smucesc pe Charlotte spre mine, o las pe spate și o sărut din nou cu putere.

După câteva secunde, o ridic, îi fac cu mâna fostului ei logodnic și o conduc în interiorul clădirii.

Nu sunt sigur dacă e mai șocată de ce a spus Bradley, de ce am făcut eu sau de propria decizie luată pe moment, dar de îndată ce urcăm în lift, se întoarce spre mine și ridică veselă din umeri.

— Se pare că fac pe logodnica ta în următoarea săptămână, Snuffaluffagus. Trebuie să cumpărăm un inel la două și am nevoie să-mi spui tot.

Sunt alte lucruri pe care aș vrea să le fac în momentul de față. Dar e bine și așa.

* * *

Cel mai bine mă descurc în dormitor. E teritoriul meu, fără îndoială. Aşa că n-ar trebui să fie mare lucru că ea m-a rugat să aştept aici. Dar mă înnebuneşte faptul că sunt în dormitorul lui Charlotte.

În special pentru că la nici doi metri de mine simt goliciunea unui trup.

Charlotte face duş şi oricum ai da-o, apartamentele din New York sunt cât un degetar. Să vă explic — pe o rază de trei metri, se găseşte o femeie udă, goală şi sexy.

Aţi înţeles? Bun. Trecem mai departe.

Iau o fotografie înrămată de pe comoda ei de un albastru-azuriu, una cu câinele părinţilor ei. O corcitură pufoasă şi maro. O să mă concentrez asupra animalului. Focalizez. Ia uite ce coadă. Uite ce urechi are. Da, funcţionează. Fotografia asta mă ajută să nu mă gândesc prea mult la femeia goală şi la cât de bine sărută.

Sau la cât de mult mi-a plăcut.

De ce dracu' mi-a plăcut atât de mult?

Normal că ţi-a plăcut, idiotule. Eşti un bărbat hetero şi te-a sărutat o femeie frumoasă — ai fi prost să nu-ţi placă. Sfârşit. Nu înseamnă nimic. Nu mai analiza.

Mai ales de când a oprit apa.

Poate că şi-a uitat prosopul. Poate că o să întredeschidă uşa şi o să mă roage să-i aduc unul.

Mă plesnesc peste frunte. *Adună-te, Holiday.*

Aşez fotografia pe comodă, trag adânc aer în piept şi-mi îndrept umerii. Uşa se crapă. Ea iese din baie înfăşurată într-un prosop alb pufos înfăşurat deasupra sânilor.

— Poate te întrebi de ce te-am rugat să aştepţi în dormitor şi nu în living, spune ea, pe un ton cât se poate de direct.

Habar n-am cum poate să vorbească de parcă am încheia o tranzacţie comercială când îi alunecă picături de apă pe picioarele goale. Dar sunt un bărbat puternic. Pot să fac faţă. Nu sunt tentat

deloc de cea mai bună prietenă a mea. Scula mea, însă, nu e de acord, trădătoare nenorocită ce e.

— Mi-a trecut prin minte, spun eu și mă sprijin de comodă, luând o poziție relaxată.

— Pentru că ești logodnicul meu, trebuie să te simți confortabil cu mine goală, spune ea dând scurt din cap.

La dracu', o s-o facă! O să-și dea jos prosopul. O să vrea să exersăm futaiul. Sunt cel mai norocos om de pe fața pământului.

Stai! Nu. Nu pot s-o fut pe prietena mea cea mai bună. Nu pot să i-o trag lui Charlotte, în niciun caz. Chiar dacă aruncă prosopul pe podea și se roagă de mine.

Îmi împreunez la spate mâinile care-mi tremură.

— OK, deci te dezbraci, zic eu, încercând să-i imit tonul extrem de calm, care mă nedumerește total.

— Nu. Este *ideea* de mine goală, mă corectează.

Mă uit fix la ea.

— Mi se pare că e și ideea, și realitatea.

— Bine, bine. Sunt unul și același lucru, și asta face parte din informare.

— Asta e partea cu examenul?

Trece pe lângă mine, iar brațul ei îl atinge ușor pe al meu înainte să deschidă sertarul de sus al comodei.

— Da. Mai degrabă cursul practic de laborator.

— Și faci asta pentru că ai impresia că o să fim nevoiți să stăm goi împreună în fața domnului Offerman ca să ne iasă schema? Nu suntem într-un *reality show* în care mimăm logodna și trebuie să dovedim că ne descurcăm la mai multe probe. Știi asta, nu?

Ea încuviințează și scotocește mai departe în sertar.

— Știu asta. Îl văd mai degrabă ca pe Jocul Însurăților.

— Și în varianta asta ni se pun întrebări legate de cât de obișnuit sunt cu ideea de a te vedea goală și invers?

I se taie răsuflarea pentru o clipă când spun *invers*.

Nu știu ce să cred cu faza asta... ca și cum ar însemna ceva să mă vadă în costumul lui Adam.

Se învârte pe călcâie și ridică două perechi de chiloți, câte una în fiecare mână.

— Repede. Preferi ca logodnica ta să poarte tanga de dantelă neagră?

Flutură o bucățică de material mătăsos atât de sexy, încât obrajii mi-ar putea lua foc chiar acum pentru că Charlotte are *așa ceva.*

— Sau o preferi într-un bikini alb?

Îmi flutură în fața ochilor perechea de chiloți albi și nu văd decât un triunghi minuscul de material care e foarte puțin transparent.

Ce flăcări! Sunt un infern dezlănțuit în clipa asta știind că are și *așa ceva.* Chiloți albi care lasă la vedere aproape tot.

Doamne, fie-Ți milă!

Dacă o femeie cu care aș ieși ar purta chiloții ăia, n-ar mai fi pe ea. Ar fi între dinții mei pentru că așa i-aș da jos. Nu pot să fac altceva decât să mă holbez la lenjeria ei în timp ce sângele îmi clocotește în vene.

Charlotte înclină capul într-o parte și îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Ce preferi să poarte logodnica ta?

Nu i-am răspuns încă. Încerc să-mi fac sângele să curgă înapoi spre creier din alte zone ale corpului.

— Nimic, zic eu, vrând să fac o glumă, dar am gâtul uscat, așa că scot un fel de mârâit.

Ea ridică o sprânceană, foarte concentrată.

— Nimic? Serios? OK atunci, spune ea, și se întoarce pe călcâie, vârând înapoi chiloții în sertar.

Ia un sutien și apoi închide sertarul cu un sunet delicat.

— Asta îmi ușurează situația. Vin imediat, continuă ea.

Îmi atinge umărul cu degetul arătător, în joacă, deschide șifonierul cu o mișcare bruscă, ia ceva de pe un umeraș și se întoarce în baie. După ce închide ușa, mă prăbușesc pe pat și expir cu putere.

îmi cuprind fruntea în palme. Ce dracu' de test a fost ăsta? A fost un tur de forță, ceva ce nu mi s-a mai întâmplat vreodată.

Dar nu am timp să-mi dau seama cum stau lucrurile pentru că douăzeci de secunde mai târziu, Charlotte deschide ușa băii și spune:

— Ce părere ai?

Poartă o fustă roșie de culoarea merișoarelor, care îi ajunge până la genunchi și se desface ușor când se învârte, și un top negru mătăsos.

— Merge să mă îmbrac așa când mă duci să-mi cumperi inelul?

Arăt cu degetul mai jos de talia ei.

— Chiar nu porți chiloți?

Ochii îi sclipesc strengărește.

— Logodnicul meu mi-a spus că preferă să nu port...

Se apropie, își lasă o mână pe umărul meu, apoi își apropie buzele de urechea mea ca să-mi șoptească:

— ...nimic.

Iar acum, doamnelor și domnilor, scula îmi salută oficial cea mai bună prietenă, Seducătoarea Fără Lenjerie. Se uită din nou în șifonier, scoate o pereche de pantofi negri cu toc și îi încalță.

Ucideți-mă acum.

Are niște picioare incredibil de sexy și gândul că acea comoară din vârf e dezgolită o să mă înnebunească. Îmi trec ambele mâini prin păr ca pe niște buldozere.

— OK, tu câștigi primul tur de forță.

Mă apropii de comoda ei, deschid sertarul de sus, iau perechea de bikini și îi flutur ca pe un steag alb.

— Mă predau.

Ea se încruntă.

— Numai de atât e nevoie ca să te retragi? Credeam că vrei și ai nevoie să fac pe logodnica ta.

— Da. Absolut. Dar nu poți să ieși fără chiloți. Nu poți să umbli brambura prin New York goală pe sub fusta aia. Pune-i pe ăștia, zic eu, aruncându-i spre ea.

Charlotte îmi zâmbește larg. Colțurile buzelor par să-i tresară puțin. Jur că ochii ei spun *Ți-am zis eu.*

Deschid brațele larg.

— OK, Pisică de Cheshire. Ce canar ai înghițit?

Charlotte ia chiloții, mă apucă de braț și mă duce în baie. Îmi arată oglinda. Pe ea a scris cu ruj roșu: *Spencer o să mă pună să port bikinii albi.*

Iar eu izbucnesc în râs, în hohote profunde și zgomotoase. Arăt cu degetul spre ea.

— Și ziceai că nu te pricepi să minți.

Rămâne cu gura căscată, apoi își duce mâna la piept.

— Nu mințeam. Asta e adevărul, scris cu ruj roșu acum două minute. Și am avut dreptate. Recunoaște.

— M-ai pus la încercare.

— Nu. Mi-am *dovedit* că mă descurc să fiu logodnica ta, zice ea cu un zâmbet răutăcios, împingându-mă cu șoldul.

Privirea ei este un cocktail de mândrie și amuzament.

— Voiam să văd dacă ne cunoaștem bine unul pe celălalt, continuă făcând o pauză înainte de a spune cu o voce joasă. Și intim.

Apoi intră cu picioarele în chiloți.

În fața mea.

Pe tocuri.

Peste o gleznă, apoi peste cealaltă, apoi și-i ridică seducător, de-a lungul picioarelor netede și puternice. N-o scap din priviri. Nu m-aș putea uita altundeva nici dacă aș încerca și încep să accept că săptămâna asta voi fi în erecție și mai mult decât de obicei. Mă gândesc că e normal, nu-i așa? Ce bărbat viguros ar putea sta atât de aproape de o femeie superbă care își pune o pereche de chiloți transp...

Creierul meu nu mai procesează cuvinte. Înghit în sec.

Chiloții i-au trecut de genunchi. Urcă pe coapse în sus. O să ajungă la...

— Închide ochii, șoptește ea.

Şi pentru că sunt un gentleman, aşa fac. Văd negru şi stele argintii în spatele pleoapelor, dar îmi închipui tot ce ratez în momentul ăsta. Mda. O rachetă în buzunar pornită zi-lumină. Să mă resemnez, deci, cu ideea că voi avea o erecţie continuă. Nu pot să mă lupt cu lucrurile astea. Nici măcar nu-i nevoie să încerc.

— Poţi să-i deschizi, zice ea, iar eu o ascult, arătându-mi apoi scaunul de WC. la un loc, partenere. Hai să discutăm cât timp eu îmi fac părul şi mă machiez.

Capitolul 8

Recapitulăm lucrurile esențiale.

Ea trage cearșafurile. Eu dorm dezbrăcat. Ei nu-i place să împărțim lavoarul din baie în același timp. Mie nu-mi pasă dacă scuipă pastă de dinți în timp ce eu mă spăl. Ea are peste două duzini de loțiuni diferite de la The Body Shop și folosește câte una diferită în fiecare zi a săptămânii.

— Evident, eu nu folosesc loțiune, spun, arătând spre căruciorul argintiu de baie plin cu sticluțe cu flori de portocal, vanilie și miere, nucă de cocos și toate aromele de loțiune care există pe lumea asta.

Și din nou, nu cred că o să mă întrebe cineva dacă știu ce fel de loțiune folosești.

— Știu asta, spune ea în timp ce bagă în priză un uscător de păr. Dar ideea e că vreau *eu* să simt că știm lucrurile astea unul despre celălalt, ca să fim credibili. De exemplu, îmi ia cinci minute să-mi usuc părul.

Setez cronometrul pe telefon și citesc un capitol dintr-o carte în timp ce ea își usucă părul. Ceva pare foarte domestic la scena asta.

Ca şi cum am fi cu adevărat un cuplu, iar eu aş aştepta ca femeia mea să se pregătească să ieşim în oraş.

Hmmm.

Poate pentru că exact asta se întâmplă.

Cu excepţia faptului că nu suntem un cuplu adevărat.

Când sună cronometrul, ea deja a terminat, aşa că îmi pun telefonul în buzunar. După ce strânge cablul uscătorului, pocneşte din degete.

— Am uitat un lucru foarte important.

— Care?

— Cum am ştiut?

— Cum am ştiut ce?

— Că suntem îndrăgostiţi, evident.

O spune pe un ton atât de dulce, de convingător, încât pentru o clipă mintea mi se goleşte. Uit că suntem la repetiţii şi mă gândesc la trecut şi încerc să găsesc o dată anume. Apoi mă loveşte realitatea şi râd în sinea mea. Nu suntem îndrăgostiţi. Ne prefacem doar. Aşa că în timp ce ieşim din baie, îi spun ce i-am spus şi tatălui meu în dimineaţa asta despre cum ne-am cuplat.

— Nu e suficient, zice ea, şi tocurile se aud zgomotos pe duşumeaua de lemn cât traversăm distanţa scurtă până la mica ei bucătărie.

— De ce nu? întreb, în timp ce ea scoate o carafă de ceai cu gheaţă din frigider, iar eu iau două pahare din dulap.

E foarte strictă când vine vorba de ceaiul cu gheaţă. Şi-l prepară singură cu nişte pliculeţe de ceai de la Peets pe care le comandă de pe Amazon, fiindcă firma asta nu se găseşte în New York.

— Avem nevoie de mai multe detalii, spune Charlotte şi ia o gură de ceai. Pun pariu că fiicele domnului Offerman o să fie primele care o să adulmece o minciună. Fetele sunt isteţe, şi dacă ele se prind, fii sigur că o să-i spună lui tati. Trebuie să avem un plan solid. Deci eram într-o seară la bar când se presupune că ne-am dat seama că suntem căzuţi în limbă unul după altul, corect?

— Da. Cu numai câteva săptămâni în urmă. Totul s-a întâmplat repede.

— Dar cum a început? Mai precis? Care a fost acel lucru care a declanșat idila?

— Charlotte, i-am spus poveștea asta tatei. Nu m-a întrebat.

— Dar femeile o să întrebe, remarcă ea. Când o să am inelul pe deget, toate femeile o să se extazieze în fața lui și o să ceară detalii despre cum ne-am îndrăgostit. Probabil mâine la cină. Avem nevoie de o poveste, spune ea emfatic, măsurând cu pașii bucătăria mică.

Apoi ochii i se luminează de entuziasm.

— Știu! Într-o seară de joi, la The Lucky Spot, beam un pahar de vin după ce am închis barul și tu ai făcut o glumă că toată lumea crede că suntem un cuplu, iar eu am spus „poate ar trebui să fim". Iar apoi a fost o *pauză stânjenitoare* în conversație, spune ea, pe un ton tot mai blând, de parcă și-ar aminti acea noapte fatidică.

Eu continui, preluând firul idilei noastre închipuite.

— Doar că n-a fost stânjenitor. A fost pur și simplu așa cum trebuie, spun eu, afișându-i un zâmbet îmbătat de dragoste. Și apoi am recunoscut că avem sentimente unul față de celălalt.

— Și am avut parte de cel mai pasional sărut. Evident.

Eu pufnesc.

— Nu doar cel mai pasional sărut. Am avut parte de cea mai pasională partidă de sex, zic eu, pentru că *trebuie* să cresc miza.

Ea roșește, tace în continuare și își termină ceaiul cu gheață. Eu mai iau o gură din al meu și apoi așez ambele pahare în mașina de spălat vase, aliniindu-le frumos pe rândul de sus, așa cum îi place.

— Apoi, ca să fie totul simplu, să ne prefacem că m-ai cerut de nevastă aseară la bar, de vreme ce acolo a început totul. M-ai cerut după ce a plecat toată lumea. Ai îngenuncheat și ai spus că n-ai mai avut răbdare să-mi iei un inel și că trebuia să mă ceri.

— Perfect. Îmi place. Ușor de reținut.

Închid ușa mașinii de spălat vase și atunci îmi întâlnește privirea. Ochii ei căprui sunt calzi și dulci.

— Spencer, mulțumesc!

O privesc ca pe o nebună.

— Că am pus paharele în mașina de spălat?

— Nu. Că m-ai suportat cu toate astea, spune făcând un gest care cuprinde dintr-o mișcare întreg apartamentul. Te-am cam pus la încercare. Dar a trebuit să simt că ne putem descurca.

— Și acum simți asta? Simți că ești pe cale să devii doamna Holiday?

— Ce amuzant! râde ea. Astea sunt două cuvinte pe care n-o să le mai auzim niciodată alăturate, zice ea, trecându-și absentă mâna peste brațul meu în timp ce ieșim din bucătărie. Tu rămâi toată viața burlacul convins.

Eu dau din cap afirmativ, confirmându-mi statutul. Un playboy total. Sută la sută celibatar. Pasărea asta liberă n-o prinzi în cușcă.

— Absolut.

Ea se întinde după poșeta de pe masa din living.

— Stai. Mai am un singur test.

— Vrei să mai sar printr-un cerc? Ești ceva de groază.

Ea pufnește.

— Nu mi se pare că alegerea chiloților mei ar fi vreo muncă de Hercule. Dar oricum ar fi, testul ăsta e pentru mine. E testul final ca să mă asigur că sunt gata să intru în magazinul tatălui tău, în prima noastră apariție publică în calitate de viitori soți.

Îmi încrucișez brațele la piept, așteptând să văd ce urmează.

Mă privește drept în ochi, cu buzele strânse într-o linie dreaptă și o expresie foarte serioasă pe chip.

— Trebuie să încerci să mă gâdili ca să scoți adevărul de la mine.

Ridic sceptic o sprânceană.

— Pe bune?

Ea încuviințează.

— Absolut. Știi că e slăbiciunea mea, spune ea, în timp ce merge cu spatele până la canapeaua moale de culoare gri, unde se trântește pe o mare de perne în nuanțe de albastru, roșu și violet.

Îi plac culorile care îi amintesc de pietrele prețioase. Așa cum stă întinsă pe perne, șuvițele ei blond-aurii se desfac precum un evantai pe o pernă de un albastru regal.

— Fă-o! ordonă ea. Trebuie să știu că n-o să cedez. Trebuie să-mi dovedesc că nici măcar tortura gâdilatului n-o să mă facă să dezvălui secretele celui mai bun prieten.

Îmi desfac nasturii de la manșete și îmi rulez mânecile cămășii până la cot.

— Să nu fii blând, zice ea.

— Nu-mi stă în fire.

— Fă-mă să mă zvârcolesc. Fă-o să fie tortură pură. Fă-mă să vreau să cedez. Doar așa o să știm că pot cu adevărat să fac față șaradei ăsteia toată săptămâna viitoare.

Desfac brațele larg.

— Ce pot să zic, Snuffaluffagus? Să-i dăm bătaie.

Ajung în fugă la canapeaua aflată la un metru și ceva de mine și mă apuc de treabă. Sunt un gâdilător feroce și un concurent tenace, și chiar dacă e vorba de Charlotte, n-o s-o las mai moale. Mă avânt, o gâdil în jurul taliei, iar într-o nanosecundă, Charlotte începe să se zvârcolească.

— Recunoaște că nu ești logodită cu Spencer Holiday, spun eu, ca un anchetator dur.

— O să fie soțiorul meu, jur, chițăie ea în timp ce o gâdil mai tare, împungând-o cu degetele.

— Nu te cred. Spune adevărul. E doar o prefăcătorie. El te-a pus să te prefaci.

Charlotte chiăie în timp ce se zbate în încercarea sălbatică de a scăpa de mine. Corpul îi e străbătut de râsete necontrolate.

— Mereu am fost înnebunită după el.

— Nu te cred, mă strofoc și mă iau la trântă cu coapsele ei.

Parcă e un țipar, așa de tare se zbate să scape. Se pierde practic printre pernele de pe canapea ca să scape. Dar eu sunt puternic și o țin bine. Trec la coaste, iar ea își arcuiește tot spatele.

— Oh, Doamne, nu!

La dracu'! Asta nu mai e gâdilicioasă. E gâdilicioasă de proporții epice. Fața îi e boțită, nasul i s-a încrețit și ține gura larg deschisă, râzând întruna.

— De ce? De ce ești înnebunită după el? întreb eu, încercând s-o fac să cedeze gâdilând-o în zona coastelor.

Ca un reflex, mă împunge cu genunchiul în stomac încercând să mă oprească. Îl blochez, iar rotula ei mă lovește peste șold. Nici măcar nu doare.

— Pentru că, zice ea gâfâind, cu răsuflarea tăiată, în timp ce degetele mele urcă pe coastele ei, mă face să râd.

Mă apropii de subsuorile ei acum.

— Și ce-ți mai face?

— Îmi deschide ușa, spune ea, atingând o notă înaltă cu ultimul cuvânt, când eu ajung la cel mai gâdilicios loc de pe corpul ei.

— Încă un motiv, îi cer eu, în timp ce o prind în capcană, lipind-o de canapea cu partea de jos a corpului meu, și îi strâng un picior între genunchi.

Râsul îi încetează brusc și face ochii mari.

— E uriaș, spune ea în șoaptă.

Amândoi rămânem tăcuți câteva secunde. Apoi eu încuviințez și pun capăt torturii.

— Ți-ai dovedit loialitatea față de cauză.

O privesc. Părul îi e desfăcut și răvășit, topul negru îi e ridicat pe burtă, dezvăluind centimetri întregi de piele fină, și respiră greoi, gâfâind. Acesta e momentul în care ar trebui să mă dau jos de pe ea. Chiar ar trebui. Nu se mai zbate. Nu se mai luptă. Trebuie să o eliberez, să-i întind mâna și să mergem să cumpărăm inelul.

Dar privirea ei pare altfel. N-am mai văzut-o niciodată așa. În ochi îi sclipește o frântură de vulnerabilitate.

— Ar trebui să exersăm, spune pe un ton plăcut, cuvintele aterizând ca niște fulgi de zăpadă.

— Să exersăm? repet eu, pentru că deşi sunt destul de sigur de ce vrea să spună, nu intenţionez să presupun nimic.

Îşi întredeschide gura şi îşi trece uşor limba peste buza de jos.

— Ce am făcut pe stradă. Ca să fie credibil.

— Săruturile fac parte din joc?

Ea încuviinţează.

— Nu cred că doi oameni care tocmai s-au logodit n-o să se sărute cel puţin o dată mâine seară la cină. Ar fi mai credibil aşa, nu crezi? Nu poate să pară că e prima dată când o facem.

— Corect. Ca în filme, când un bărbat şi o femeie trebuie să împartă o cameră la vreun han, şi se prefac că sunt împreună, iar hangiul spune la masă: „Sărut-o!" Asta vrei să spui, nu?

Ea zâmbeşte, apoi îşi muşcă uşor colţul buzei, aşa cum a făcut la cafenea. Atunci, am rezistat impulsului de a-i da un pupic scurt. Acum, nu. Îmi apăs buzele pe colţul acela şi o sărut.

Un sărut tandru.

Mă retrag. Răsuflă adânc. Privirea îi pare sălbatică.

— Asta vrei?

— Nu, spune ea.

— Atunci ce vrei?

— Un sărut adevărat. Vreau să ştiu cum sărută logodnicul meu cu adevărat. Nu doar un pupic dulce pe stradă.

— Un sărut adevărat. Eşti sigură?

— Da. De ce n-aş fi sigură? Doar nu săruţi oribil, nu? zice ducându-şi iute mâna la gură. Oh, Doamne! Asta e. Săruţi într-un fel ciudat, spune ea, luând apoi mâna de la gură.

— Tocmai ţi-ai câştigat dovada contrariului. Pentru că îţi promit că o să te sărut în singurul fel în care trebuie să fii sărutată.

— În ce fel, adică?

Mă uit în ochii ei, îmi lipesc şoldurile de coapsa ei ca să mă simtă cât mai bine, apoi răspund:

— Un sărut adevărat trebuie să te facă să te uzi.

Rămâne uimită, iar eu îmi lipesc gura de a ei și o sărut până nu mai scoate niciun sunet.

Ea a inițiat primul nostru sărut. M-a luat pe nepregătite pe stradă, într-un mod fantastic, dar sărutul ăsta e al meu.

Eu îl controlez. Eu conduc. Și vreau s-o tachinez. S-o fac să se zvârcolească din nou, însă de dorință de data asta. Acum se va zbate să se apropie de mine, nu să scape. Îmi trec limba peste buzele ei, iar ea le deschide, invitându-mă să o sărut mai adânc. Nu țin cont de ce-și dorește. În schimb, trec la linia maxilarului, sărutând-o acolo, pe pielea moale. Pielea ei are un gust extraordinar, de raze de soare și cireșe, și poate e loțiunea cu care s-a dat acum câteva minute sau poate e mirosul ei natural. Oricum ar fi, mă înnebunește. O doresc cu fiecare fibră și înaintez până la urechea ei. Îi ating lobul urechii cu limba, iar ea scoate un geamăt.

— Ohhhh!

Nu e sunetul pe care l-a scos pe stradă. E mai puternic. Mai liber. Dezlănțuit.

Și îmi place de mor.

Își împinge șoldurile în mine, încercând să vină mai aproape.

Îi privesc pe furiș ochii închiși, obrajii îmbujorați, roșeața buzelor. Ea e felia de tort de ciocolată din fața mea pe care trebuie să o savurez. Pe toată. Acum. Cu fiecare înghițitură.

Îmi pierd mâinile în părul ei, iar șuvițele blonde mi se revarsă peste degete ca un val de aur. Cu tot părul ăsta fantastic în mâini, simt nevoia să trag de el. Când o fac, ea icnește ușor. Apoi, îi prind capul în mâini.

Mă întorc la gura ei și nu o mai tachinez.

În schimb, o iau mai tare.

O sărut cu putere.

O devorez.

Limbile ni se încolăcesc, dinții ni se lovesc între ei, și jur că se topește sub mine, în mine. Venele îmi pulsează de dorință, am pula

de oțel în pantaloni, iar creierul meu se concentrează pe un singur lucru — un sărut care s-o facă să se ude.

Trebuie să fac uz de toată rezistența mea ca să nu urc cu mâna pe coapsa ei în sus, sub fustă, peste materialul chiloților albi transparenți. Dar nu trebuie s-o ating ca să verific că e extraordinar de excitată. Știu asta din gemetele pe care le scoate, din felul în care brațele i se încolăcesc în jurul gâtului meu, din modul în care degetele i se împletesc cu șuvițele mele de păr. Confirmarea vine mai ales din felul în care încearcă să se frece de mine. Șoldurile ei se mișcă, mă caută, și pentru o clipă îmi pierd stăpânirea de sine.

Mă mișc repede, vârându-mă între coapsele ei, împingându-mă o dată în ea. Un țipăt excitant îi iese de pe buze. Mâinile îi zboară pe fundul meu. Frânele încep să cedeze încă o dată când își desface picioarele, făcându-mi loc, invitându-mă să i-o trag acolo, pe canapea.

La dracu', normal că vreau să răspund la invitația asta. Dacă o fac, peste câteva secunde picioarele ei vor fi înlănțuite în jurul șoldurilor mele și o să vreau s-o fut. Prieteni sau străini, cum să nu vreau s-o fut? E sexy, e pregătită și abia așteaptă să-și dea drumul.

Vreau să-i smulg chiloții ăia, să mă scufund în dogoarea ei.

Dar e prietena mea cea mai bună și nu pot face asta.

Cumva, simțul meu practic apucă frâiele și preia controlul de la scula mea.

Pun capăt sărutului și sar de pe ea, ridicându-mă în picioare în câteva secunde. Am nevoie de aer. Am nevoie de spațiu. Dacă mai stau o secundă o să ne împing pe amândoi prea departe, și nu vreau ca ea să știe lupta care tocmai s-a dus în creierul meu. Ridic din umeri cât se poate de relaxat, apoi zic:

— Nici nu trebuie să întreb dacă te-a făcut să te uzi.

Ea clipește.

Pufnește pe nas.

Se ridică și își îndreaptă spatele și umerii.

— Ai vrea tu să ştii, nemernic încrezut ce eşti, spune ea, netezindu-şi bluza şi apoi îndreptându-şi fusta.

E un moment stânjenitor. Eram pe cale să ne-o tragem, dar acum ne aruncăm replici acide, iar eu încă sunt dureros de excitat. Asta nu se mai poate întâmpla. Am făcut testul; Charlotte nu se va simţi incomod să pretindă că e combinată cu mine, şi asta e tot. Mergem mai departe, iar spectacolul trebuie să continue.

Un spectacol de familie. Nu un film porno.

Ea se ridică şi intră în dormitor, iar eu mă folosesc de pauză ca să-mi revin, să trag adânc aer în piept şi să îmi închipui un vestiar plin cu bărbaţi păroşi.

La dracu', îmi vine să vărs.

Dar funcţionează. Erecţia îmi dispare.

Ea se întoarce şi când se apleacă să-şi ia poşeta, nu pot să nu observ că acum poartă chiloţii tanga de dantelă neagră.

Mă uit în altă parte pentru ca rânjetul de pe faţa mea să nu arate ce nemernic încrezut sunt.

Capitolul 9

— Şi, ce mai face Mets[9]?

Când se deschid uşile liftului la etajul ei, duc conversaţia departe de sesiunea de antrenament de pe canapeaua ei. Sesiunea *finală* de antrenament. Nu mai exersăm săruturile. E prea periculos.

— Are un sezon bun, zice ea ridicându-şi cureaua poşetei mai sus pe umăr, fără să muşte complet momeala.

— Aşa se întâmplă când arunci bine, zic eu, apăsând butonul pentru parter şi întrebându-mă când am discutat ultima dată despre baseball ca să acoperim un moment stânjenitor.

Ea e o împătimită a sportului, ceea ce se datorează în mare măsură faptului că are frecvent succese răsunătoare în liga de baseball *fantasy*. I-am spus de multe ori că dacă se strică treaba cu barurile noastre, ar trebui să devină manager de echipă, dar ea râde şi-mi spune că baseball-ul e iubirea ei, aşa că vrea să rămână ceva pur.

---

9 New York Mets, echipă new-yorkeză de baseball. (*N.t.*)

În clipa asta, nu e deloc pur. E o metaforă pentru un *moment* cu adevărat stânjenitor.

— Îți mai merge la fel de bine cu echipa?

Se întoarce către mine, iar în ochii căprui îi citesc seriozitatea.

— Vorbeam serios mai devreme când ziceam să nu ieși cu altele săptămâna asta. Trebuie să știu că ești de *acord* cu asta.

Și am terminat cu prostiile despre baseball.

— Desigur, răspund eu repede, trăgând de cravată și prefăcându-mă jignit. Nu-mi vine să cred că ai impresia că nu pot rezista o săptămână fără sex.

Ea clatină din cap în timp ce liftul coboară.

— Poate ți se pare o prostie, de vreme ce e o relație simulată, dar după ce s-a întâmplat cu Bradley...

— Charlotte, îți jur. Mă implic cu totul în următoarea săptămână, zic eu, ridicând trei degete. Pe cuvânt de cercetaș.

— N-ai fost niciodată cercetaș.

— Așa e. Dar nici nu înșel, indiferent dacă sunt într-o relație falsă sau una adevărată.

Ridică o sprânceană.

— Ai fost vreodată într-o relație adevărată?

— Sigur. Și prin „adevărată" te referi la genul de relație în care știu care e numele ei de familie, corect? zic pe un ton mucalit.

Își încrucișează brațele la piept.

— Bine. Reiau. Ai fost vreodată într-o relație care a durat mai mult de două săptămâni?

— Două săptămâni? Ce vorbești?

— Amanda din facultate nu se pune.

— De ce nu? Am fost împreună patru luni de zile. Dar da, am fost, zic eu, deși sunt destul de sigur că nu-i adevărat.

Dar nu capacitatea mea de a mă implica într-o relație pe termen lung e ceea ce contează în conversația asta. Contează dacă scula mea practică monogamia.

— Şi o să mi-o ţin în pantaloni toată săptămâna viitoare, aşa cum am zis, continui eu. Şi dacă tot ai deschis subiectul, şi tu trebuie să faci la fel.

— Nu trebuie nici măcar să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Vrei să spui că asta n-o să-ţi strice combinaţiile? întreb eu când liftul încetineşte aproape de parter.

Pufneşte brusc.

— De parcă ar fi posibil aşa ceva.

— N-ai nicio întâlnire fierbinte stabilită în următoarea săptămână?

Îmi face un gest cu mâinile şi degetele răsfirate.

— Au trecut zece luni, spune ea tăios când se deschid uşile.

Traversăm holul şi ieşim pe Lexington, unde aşteaptă Uberul pe care l-am comandat. Urcăm în maşină şi ne punem centurile. Lucrurile par din nou normale între mine şi ea, de parcă am ieşit din tunelul momentelor stânjenitoare, şi acum suntem doar noi.

— Zece luni fără o relaţie, vrei să spui? întreb eu, deşi ştiu că n-a fost combinată cu nimeni de când s-a despărţit de Bradley.

Dar dacă stau să mă gândesc, n-a spus nimic nici de vreo întâlnire. Deşi nu dă din casă, tot mi-ar fi pomenit ceva dacă ar fi avut o întâlnire reuşită.

Clatină din cap.

— Fără relaţie. Fără întâlniri. Fără săruturi. Nimic.

Zece luni fără sex. Cât o viaţă de om. Nu sunt sigur dacă am rezistat vreodată mai mult de zece zile. Poate cel mult paisprezece, dar au fost două săptămâni dure. Probabil îşi pune masiv la treabă jucăriile sexuale.

Ah, la dracu'! Acum mi-o imaginez pe Charlotte în pat cu un vibrator mov, cu picioarele desfăcute, jucându-se cu cele zece viteze, respirând sacadat.

Mulţumesc, creierule, că-mi pui imaginea asta fantastică în cap ca să deviezi orice gând inteligent aş putea avea.

Uneori mă întreb cum reuşesc bărbaţii să facă ceva când ei mereu se gândesc la sex. De fapt, mă întreb cum au reuşit să facă

orice altceva în atâta timp. E un miracol că reuşim să ne legăm şireturile şi să ne pieptănăm.

Apoi îmi pică fisa. Sărutul acela de pe canapea. Sărutul de pe stradă. Acelea au fost primele săruturi de care a avut parte în aproape un an de zile. Săruturile *mele*. Mă face să mă simt oarecum fericit că sunt primul tip cu care a sărutat după atâta timp. Chiar dacă n-are niciun sens să mă bucur de asta. Nu are sens nici să simt o doză de posesivitate în privinţa lui Charlotte. Nu vreau să o sărute nimeni altcineva.

În următoarea săptămână, vreau să spun, desigur.

Despre asta e vorba cu toată posesivitatea asta.

— Apropo, spune ea când maşina ajunge la magazin, cum se termină povestea asta?

— Cu noi?

— Logodna falsă, spune ea încuviinţând.

— Presupun că o să ne prefacem că ne despărţim, zic eu, deşi nu m-am gândit cum o să se termine.

Poate pentru că n-am regizat nici începutul. Am mers numai după instinct.

— La sfârşitul săptămânii? întreabă ea, când ajungem la uşile sclipitoare de sticlă ale clădirii din New York care face parte din viaţa mea de când mă ştiu.

— Da, o adevărată despărţire falsă, subliniez eu, înainte să-i cumpăr inelul care va pecetlui totul.

Un inel care are o dată de expirare, la fel ca relaţia asta falsă al cărei final tocmai l-am stabilit.

Finalul adevărat.

* * *

Lucruri pe care le învăţ despre Charlotte în următoarea oră la Katharine's:

Îi place să se ţină de mână.

Îi place să-şi strecoare o mână după mijlocul meu.

Îi place să-şi treacă degetele prin părul meu.

E destul de tandră când vine vorba de prieten — e chiar impresionant cât de devotată este acestui joc.

De asemenea, are gusturi impecabile şi alege un diamant de două carate cu tăietură princess, montat pe un inel de platină.

— E inelul pe care mi l-am dorit dintotdeauna, îi declară ea Ninei, mâna dreaptă a tatei.

Şi jur că Charlotte o să-şi ia zborul pe un nor de fericire. Vorbele ei sună exact ca acelea ale unei viitoare mirese îmbujorate.

Ninei i se luminează faţa. E înaltă şi îmbrăcată îngrijit, cu o bluză de mătase şi o fustă gri, iar părul ei şaten e prins în coc.

— Atunci să ne asigurăm că pantoful de cleştar îţi se potriveşte perfect, zice ea şi dispare în spatele magazinului ca să ajusteze mărimea inelului.

— Eşti o profesionistă, spun eu după ce Nina nu ne mai poate auzi.

Charlotte dă din mână în semn de dispreţ, dar eu îi zic:

— Nu, serios. În curând o să primeşti un Oscar pentru un rol magnific de logodnică extaziată.

Îşi plimbă degetele de-a lungul unei vitrine de sticlă şi ridică din umeri, de parcă reprezentaţia ei nu e mare scofală.

— Îmi plac diamantele. Asta îmi uşurează misiunea.

— Aha, deci asta e Charlotte cea Sinceră în acţiune? Şi lui Charlotte cea Sinceră îi plac bijuteriile?

Ea încuviinţează.

— Charlotte cea Sinceră adoră pietrele cu tăietură princess şi platina. Când prietena mea, Kristen, s-a logodit anul trecut, m-am bucurat foarte mult pentru ea şi nu-mi mai puteam lua ochii de la diamantul ei care avea acest tip de tăietură. Era superb, dar şi mai important, era atât de fericită şi de îndrăgostită până peste cap. Când văd un inel de logodnă mă entuziasmez de-a binelea, nu trebuie să simulez, zice ea, întâlnindu-mi privirea.

În clipa asta îi poți citi candoarea din ochii aceia căprui care sunt complet sinceri.

Îi place ideea de a se dedica unui bărbat. Poate nu mie, dar vorbesc în general.

Emoțiile ei reale sunt cam mult pentru mine. Trebuie să fac o glumă.

— Dar dacă ar fi un ghiul? Dacă aș vrea să-ți iau un ghiul de aur cu o piatră mare, babană? S-ar potrivi cu stilul tău?

Se apropie de mine și ridică din sprâncene.

— Mersi pentru pont, prăjiturică. Acum știu exact ce să-ți iau ca dar de nuntă.

Nina se întoarce spunându-ne că inelul va fi gata în cincisprezece minute.

— Mulțumesc. Abia aștept, spune Charlotte, iar acum știu că vorbește serios.

Ea îi spune adevărul Ninei.

Dar eu mint, și asta mă face să mă simt prost. O cunosc pe Nina de ani de zile, ba chiar ne-a fost bonă mie și lui Harper când eram mici. Ea a fost prima angajată a tatălui meu când Katharine's nu era decât un magazin micuț aproape de Park Avenue. O simplă vânzătoare, apoi a muncit și a avansat de-a lungul anilor, devenind vicepreședinte când acel unic magazin s-a transformat într-o afacere internațională. Tata spune deseori că Nina și mama l-au ajutat în ultimii 30 de ani să ia cele mai multe dintre deciziile lui importante în afaceri. Ele sunt *consilierii săi principali.*

— Mă bucur atât de mult pentru voi doi și că tu ești femeia care l-a făcut să îngenuncheze, îi spune Nina lui Charlotte, care se uită în altă parte.

Nina își proptește un șold într-o vitrină cu brățări tenis cu diamante și se întoarce spre mine, lovindu-mă ușor peste braț.

— Încă nu-mi vine să cred că te însori.

— Și eu trebuie să mă ciupesc, doar ca să-mi amintesc că totul e adevărat, zic eu pișcându-mă de braț și încercând din răsputeri să ignor înțepăturile sentimentului de vinovăție.

Nu pot să las minciunile să mă afecteze. Totul e pentru o cauză bună și nimeni nu are de suferit. În plus, nu sunt primul tip din istoria omenirii care are nevoie imediat de o logodnică.

— Îmi amintesc când erai un băiat năzdrăvan de cinci ani de parcă ar fi fost ieri, spune Nina, iar ochii îi sclipesc de nostalgie.

— Nu-mi vine să cred că tata chiar mă lăsa să vin la magazin când eram un băiat năzdrăvan de cinci ani, zic eu, amintindu-mi toate orele pe care le-am petrecut în locul ăsta elegant.

Știu magazinul ca pe propriul buzunar. Cinci etaje de rafinament, farmec și strălucire. Diamantele scânteiază în vitrinele de sticlă sclipitoare și pe piedestaluri de marmură, iar covorul de culoarea vinului de Burgundia e atât de amplu încât vrei să te faci covrig și să dormi pe el.

Sau să alergi în cercuri pe el, ceea ce făceam eu când eram mic.

— Parcă erai băgat în priză, spune Nina, admonestându-mă cu degetul.

Zâmbește, iar ochii cenușii i se încrețesc la colțuri.

— Cât de năzdrăvan era, mai exact? întreabă Charlotte.

Depistez o notă de curiozitate strengărească în tonul ei. Îmi aruncă o privire scurtă, iar eu știu ce face: caută subiecte cu care să mă tachineze când o să m-aștept mai puțin.

Nina râde și îi răspunde:

— Spencer era tare neastâmpărat când era mic. Odată, când mama lui era în vizită la niște rude din altă localitate, tatăl lui Spencer l-a adus la magazin cu o oră înaintea deschiderii, iar drăcușorul ăsta de copil a început imediat să fugă de colo-colo printre vitrine, spune ea, desenând un traseu cu mâinile în aer ca să exemplifice.

Eu mă rușinez, iar Charlotte râde.

— Pot să-mi imaginez perfect scena asta.

— Aaa, ăsta a fost doar începutul haosului pe care a încercat să-l facă. O dată, a răsturnat o cutie cu rubine în timp ce făcea curse prin magazin. Altă dată, a smuls căptușeala de catifea dintr-o vitrină și a transformat-o într-o pelerină, zice ea, în timp ce Charlotte se

amuză. Dar, adaugă Nina, mijind ochii și ridicând un deget, am avut o soluție.

— Somnifere? întreabă Charlotte în joacă, apoi mă strânge de mână.

Eu suspin în sinea mea, pentru că știu ce urmează.

— Ah, aș fi vrut eu să-l fac să tragă un pui de somn cât timp taică-său era într-o ședință. Însă m-am dus la un magazin cochet cu accesorii pentru animale de companie, am cumpărat o lesă și am prins-o de cheutorile pantalonilor lui retați.

Charlotte duce imediat mâna la gură, iar eu îmi las fruntea în palmă. Asta e. Povestea de care n-o să mai scap niciodată. Nu știu ce e mai rău — lesa sau pantalonii retați.

— L-ai plimbat prin magazin în lesă? întreabă Charlotte, rostind cuvintele rar, uluită.

Nina încuviințează, mândră de soluția ei. Se bate pe o parte a piciorului de parcă îi dă o comandă unui câine, apoi scoate un fluierat grav.

— *Vino-ncoace, băiete*, spune ea, zguduindu-ne de râs. Îi plăcea la nebunie. Parcă era un mic Cocker Spaniel, așa se purta.

— Incredibil. Aproape ai zice că are ceva dintr-un câine, o latură care abia așteaptă să iasă la iveală, zice Charlotte, clătinând din cap amuzată.

Eu îmi dau ochii peste cap, în timp ce ele continuă să mă ia peste picior.

— Dar nu așa sunt toți? Toți bărbații, adică, spune Nina.

Charlotte aprobă din cap.

— Bine că-mi plac câinii.

— În plus, ori îl legam în lesă, ori riscam ca împielițatul ăsta mic să spargă toate vitrinele cu diamante. S-a mai cuminți de-a lungul anilor însă, spune Nina, bătându-mă ușor pe obraz. Și se cuminți și mai mult acum, nu-i așa? spune ea, îndreptând ultimele cuvinte către Charlotte, care înghite în sec și pare încordată.

Face ochii mari, iar eu înghet.

La naiba!

Asta e.

Charlotte o să se împotmolească.

— Nu crezi? insistă Nina, adresându-i-se lui Charlotte, care parcă e stană de piatră.

Începe să se înroşească în obraji şi e pe cale să verse tot adevărul. Să-l scuipe într-o mărturisire mare legată cu o fundă albă. Poate că i-a ieşit faza cu alegerea inelului, dar a fost uşor pentru sufletul ei îndrăgostit de strălucire şi bijuterii. Asta, însă, e partea dificilă, şi se vede. Rahat, se vede în teroarea din ochii ei!

Începe să-şi mişte buzele, dar nu scoate niciun sunet. Eu o strâng de mână, amintindu-i astfel că trebuie să spună ceva. Dar dacă nu poate să articuleze niciun cuvânt, va trebui să intervin. Cumva, reuşeşte un zâmbet emoţionat, apoi îi face cu ochiul Ninei şi în cele din urmă îi revine graiul.

— De fapt, încă e un împieliţat. Aşa că dacă ai păstrat lesa, s-ar putea să am nevoie de ea.

Nina îşi lasă capul pe spate şi râde în hohote. Cu o mână pe braţul lui Charlotte, şopteşte:

— Vai, ce-mi plac ironiile celor care abia s-au logodit.

Se scuză şi pleacă să vadă dacă e gata inelul, iar Charlotte mă fixează din priviri.

— Credeai că o să stric totul, nu-i aşa?

Ridic degetul mare şi arătătorul.

— Atât de aproape erai să te ia gura pe dinainte, nu?

Ea ridică o sprânceană.

— Poate voiam să te fac să te simţi prost.

— Femeie rea ce eşti, zic eu cu ochii mijiţi.

Ea îşi plimbă degetele în paşi de dans pe braţul meu.

— Sau poate că procesam imaginea fantastică în care tu erai plimbat în lesă, zice ea, părând o mâţă care nu doar a înghiţit canarul, ci s-a şi ghiftuit cu toată familia păsării. Ştii că, practic, asta

e cea mai bună muniție din lume pe care tocmai mi-a oferit-o pe tavă. Povestea cu Spencer în lesă. Dar a fost și mai tare când ți-a zis Cocker Spaniel, zice ea, iar colțurile buzelor i se ridică într-un rânjet care parcă spune „te-am prins".

— Ce pot să zic? Se pare că eram un câine și pe vremea aia.

Cel puțin acum pot răsufla din nou ușurat.

— Îți mai place? Să fii plimbat în lesă? întreabă ea, incitându-mă.

— Asta e felul tău de a mă ruga să iau parte la jocuri perverse și excentrice?

— Nu. E felul meu de a întreba cât de departe merge povestea asta fantastică, astfel încât, dacă vreau să aduc vorba despre ea când suntem la bar sau când ieșim cu Nick sau Kristen, sau cu sora ta, să o spun cum trebuie, zice ea, prefăcându-se că plimbă un câine.

Dar nu așa văd eu lucrurile. Chiar deloc. Ca să știe cum îmi place să văd desfășurându-se astfel de scenarii, mă apropii de ea, îi dau părul la o parte de pe umăr și îi șoptesc:

— Dacă o să fie cineva legat, aia o să fii tu. Și nu în lesă. Ci cu o eșarfă sau ciorapi de damă, sau cu chiloții ăia tanga negri, sexy ca naiba, pe care ți i-ai pus pentru că te-am făcut să te uzi atât de tare încât a trebuit să te schimbi. O să ți-i leg în jurul încheieturilor, o să-i strâng bine de tot, apoi o să-ți prind mâinile la spate până când o să mă rogi să te ating.

Lui Charlotte i se taie răsuflarea.

Tremură, iar corpul îi e străbătut de un fior. Mă apucă ușor de cămașă, iar degetele i se încolăcesc în jurul unui nasture. Și să-mi fut una... îi place ideea de a fi legată. Simt asta în aer. În energia sexuală pe care o emană trupul ei.

Inhalez.

Mirosase a atracție sexuală.

Și nu știu ce să mai cred.

Nici măcar nu știu de ce am spus asta, de vreme ce n-ar trebui să mă gândesc să i-o trag, darămite să o mai și leg.

Bine că Nina se întoarce în câteva clipe cu inelul.

— O ajustare la urgență pentru cei mai speciali clienți, spune ea zâmbind.

Charlotte întinde mâna, iar eu îi pun diamantul pe inelar, întâlnindu-i privirea pentru o clipă. Încerc să i-o citesc, să văd dacă situația i se pare la fel de suprarealistă pe cât mi se pare mie — mie, playboy-ul de New York, care pune acum inelul pe degetul cuiva.

Chiar și unul provizoriu.

Poate și pentru ea e ciudat.

Îi analizez expresia serioasă de pe chip, dar nu-mi dau seama cum se simte cu un inel de logodnă pe deget pentru prima dată. Apoi văd în ochii ei mari și căprui un licăr de tristețe. Mi se strânge inima și mă gândesc că își amintește că acum zece luni era pe cale să se logodească cu un bărbat care a ajuns să-i frângă inima.

Bine că nu voi fi eu cel care o va face vreodată să arate așa. Eu nu am puterea de a o răni în felul acela.

Îi dau un pupic pe obraz, apoi întind cardul Platinum și cheltuiesc aproape 10 000 de dolari pe un inel. Când mergem spre bar în seara aceea, Charlotte nu-l poartă.

Capitolul 10

În după-amiaza următoare, mă uit cum o minge mică și albă se înalță spre cer, apoi aterizează cu un sunet înfundat pe iarba artificială aflată la vreo patru metri și jumătate.

— Ești praf, omule, îi spun eu lui Nick.

— Știu.

Ia altă minge, o așază pe teu și rotește crosa. Când lovește, mingea zboară atât de sus încât aproape atinge plasa neagră, apoi ajunge pe cărarea lungă și verde care se întinde dedesubt, ca un debarcader deasupra râului Hudson. Două vase albe de croazieră sunt ancorate lângă terenul de golf, iar deasupra noastră se află doar cerul albastru. Suntem la Chelsea Piers, unde Nick se antrenează la golf.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar mă îndoiesc că noul tău șef o să fie impresionat de loviturile tale. În schimb, poate reușești să-l convingi să joace softball cu noi.

Nick pufnește.

— Puțin probabil. Omul e obsedat de golf și se zice că are preferații lui, și le dă intervale orare mai bune producătorilor care țin pasul cu el pe teren.

— Asta e o tâmpenie. Dar dacă e adevărat, trebuie să rotești mai puțin umărul. Mișcă-te mai mult din șolduri, îi spun eu, fiindcă în liceu am cochetat cu golful.

Nu vorbesc prea mult despre asta. Mă face să par prea snob. Sau prea bătrân. Dar dacă îl ajută pe amicul meu, îmi împrospătez cunoștințele pentru el.

Nick își ia privirea de la minge și se uită la mine prin ochelarii negri de hipster, cu părul șaten căzut pe frunte.

— Să nu îndrăznești să mă apuci de șolduri ca să-mi arăți.

Eu izbucnesc în râs, ridicând mâinile în semn că mă predau.

— Poți fi sigur că n-o să se întâmple așa ceva niciodată, zic eu, dându-mă la o parte pentru următoarea lui încercare.

Se descurcă mai bine de data asta, iar mingea zboară cu boltă, curat, peste peticul de iarbă.

— Asta e, zic eu. Scrie asta în următorul episod. Amicul domnului Orgasm îl ajută să nu se facă de cacao cu loviturile lui de golf în fața noului șef.

Nick Hammer e o vedetă în lumea televiziunii. Când eram la liceu, el era tocilarul tăcut, aplecat deasupra caietului, schițând benzi desenate deocheate pe care le publica online. Zece ani mai târziu, și-a transformat talentul și conceptul într-un serial de televiziune animat — *Aventurile domnului Orgasm*, un program comic și fără perdea care se transmite noaptea târziu pe postul Comedy Nation. Eroul cu capă e un cruciat animat care dăruiește plăceri orgasmice populației feminine. Sunt destul de sigur că asta și-ar fi dorit și Nick în liceu. Acum, arta imită viața și invers. Încă mai are o latură tăcută, dar femeile îl observă. Față de anii adolescenței, acum s-a apucat de ridicat greutăți, și-a acoperit brațele cu tatuaje pe care le-a creat singur și și-a găsit curajul să vorbească în sfârșit

cu reprezentantele sexului opus. Rezultatul? Magie pură. Omul e un fustangiu, şi bănuiesc că ochelarii şi imaginea rezervată de fost tocilar devenit vedetă îl ajută când vine vorba de femei.

— Şi cum propui să includ *juisarea* în povestea asta? întreabă el pe un ton sec.

Eu ridic din umeri şi-l bat pe spate.

— Nu ştiu. De-asta scenaristul eşti tu, frate. E treaba ta să-ţi dai seama cum intră orgasmele în schemă. Apropo de poveşti, am nevoie de puţin ajutor cu o chestie, zic eu, trecând la subiectul acestui mic ocol pe care l-am făcut ca să mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta.

Nick lasă jos crosa şi-mi arată degetul încovoiat.

— Se numeşte punctul G. Îl găseşti în interiorul femeii. Când îl atingi din unghiul potrivit, ea îşi dă drumul mai tare decât a făcut-o vreodată. Altceva?

Mă prefac că bat o tobă ca fundal sonor pentru replica lui, apoi îi spun despre noua mea relaţie provizorie.

După ce chicoteşte şi râde în hohote de situaţia dificilă în care mă aflu, întreabă:

— Asta e felul tău de a mă ruga să-ţi fiu cavaler de onoare? Şi nunta o să fie falsă?

Eu râd şi clatin din cap.

— N-o să fie nicio nuntă. Niciodată. Dar uite ce am nevoie. La meciul de softball de weekendul viitor, o să fie şi tata şi cumpărătorul lui. Tot ce trebuie să faci e să te porţi de parcă ai fi ştiut că îmi place de ea. Dacă vine vorba de asta, nu te arăta surprins sau suspicios.

Tata conduce o echipă de softball cu jucători de vârste diferite, sponsorizată de Katharine's, iar anul acesta ne-a recrutat pe Nick şi pe mine. Nick se pricepe mult mai bine la softball decât la golf.

El dă din cap de câteva ori, ca şi cum ar digera ce i-am spus, apoi îşi freacă bărbia.

— Stai să văd dacă am înţeles. Tu spui că ar trebui să mă port de parcă aş fi perfect capabil să-ţi confirm cele mai recente prostii. OK. Cred că pot să fac asta.

Mă liniștesc.

— De-asta mă bazez eu pe tine. Puțul nesecat al sarcasmului.

— Se asortează cu al tău, zice el rânjind.

— Trebuie să fug, am cina în seara asta. Vorbim mai târziu.

Dau să plec, când mă strigă.

— Asta înseamnă că nu pot să-i mai fac avansuri lui Charlotte acum?

Umerii mi se încordează pentru o clipă și explozia aceea înflăcărată de posesivitate se întoarce răzbunătoare, ca un șoricar cu coadă roșie care coboară din cer, dezvelindu-și ghearele uriașe. Îmi amintesc că glumește. Asta face Nick. Iar eu nu sunt deloc gelos sau posesiv. Șoricarul se transformă într-o porumbiță.

— Doar o săptămână sau cam așa ceva, zic eu. Apoi e doar a ta.

Dar cuvintele acelea par complet nepotrivite, ieșite din gura mea. Chiar dacă Charlotte nu e a mea, nu poate fi *a lui*. Iar eu nu sunt vreo pasăre a păcii.

— Mereu mi s-a părut că ați forma un cuplu drăguț, spune el pe un ton mieros.

În timp ce mă îndepărtez, el scoate tot felul de sunete ce imită săruturile. Sunt destul de sigur că fredonează cântecelul cu copacul sărutului, și acesta e semnul că trebuie să plec.

În plus, trebuie să intru în pielea personajului pentru diseară.

Pentru că nu e vorba decât de o prefăcătorie.

Nimic mai mult.

Capitolul II

Friptura e delicioasă, salata Caesar, gustoasă, iar vinul roşu, plăcut.

La fel şi conversaţia.

Deocamdată, totul merge bine. S-a discutat despre bijuterii, şcoli private, ligi de softball şi despre cât de grozavă e vremea. S-ar părea că scăpăm basma curată.

A, şi după ce am sosit la restaurant, familia Offerman ne-a felicitat în timp ce viitoarea mea soţie îşi etala inelul, iar femeile scoteau tot felul de exclamaţii. Sora mea, la fel. Ne-a felicitat mult timp; iar când m-a îmbrăţişat, m-a tras în menghina ei de soră iubitoare şi mi-a şoptit, abia perceptibil, în ureche:

— Pe mine nu mă fraiereşti. Dar te susţin.

Presupun că nu poţi păcăli un magician. E obişnuită să detecteze scamatoriile, iar pe a mea a descoperit-o în câteva secunde.

— Mersi. Rămân dator.

— Normal. Mai ales că încă nu te-am iertat pentru faza cu Moş Crăciun de când aveam 10 ani, şuieră ea, înainte să-mi dea drumul şi să zâmbească la aparatul de fotografiat.

Dar reporterul de la *Metropolis Life and Times* nu a părut să-şi dea seama de ceva şi nici nu a stat prea mult aici, în salonul privat de la McCoy's. Bănuiesc că era un stagiar, ceea ce confirmă că articolul va fi unul linguşitor. Tinerelul le-a pus câteva întrebări tatei şi domnului Offerman despre preluarea afacerii de familie, apoi a tras câteva cadre cu clanul şi şi-a luat tălpăşiţa. Probabil ca să nu piardă ora de culcare.

Simplu ca bună ziua.

Acum suntem pe finalul cinei la restaurantul acesta central, specializat în fripturi, care emană stil şi ambianţă odată cu feţele de masă albe apretate, mesele de lemn de stejar, lumina difuză şi ospătarii îmbrăcaţi la patru ace. Îmi trec cuţitul prin filet-ul mignon şi reacţionez întârziat la o scenă pe care o văd cu colţul ochiului. Fiica cea mare a domnului Offerman, Emily, stă în faţa mea. Îşi răsuceşte o şuviţă din părul lung şi negru şi mă priveşte.

Aoleu!

Recunosc privirea asta. E genul de privire pe care ţi-o aruncă o femeie peste bar când flirtează cu tine. Încep să mă îngrijorez. Iar acum flutură din gene?

Întorcându-mi privirea, iau o înghiţitură din friptură, o mestec şi înghit cu greu. Iau paharul de vin şi dau pe gât puţin din lichidul roşu. Ceva se strecoară peste degetul meu mare de la picior.

Ceva care pare clar Piciorul unei Tinere.

Nu.

În niciun caz.

Emily flirtează cu mine, făcându-mi semne cu piciorul?

Devin încordat.

Îmi smulg piciorul.

Sora mea râde în hohote.

Mare glumeaţă mai e. Stă lângă Emily.

Mama se întoarce spre Harper şi zâmbeşte.

— E ceva amuzant?

Harper încuviinţează, iar coada roşie îi saltă în timp ce îşi stăpâneşte un rânjet.

— Mi-am adus aminte de un banc amuzant pe care l-am auzit.

— Ni-l spui şi nouă? Sau e nepotrivit? întreabă mama, pe un ton politicos.

Şi ea vrea ca masa din seara asta să meargă bine pentru tata. Nu e vreo ultraconservatoare. Dacă Harper are un banc bun, nedeocheat, mama va vrea să-l audă. Îi place la nebunie să râdă.

Sora mea lasă jos furculiţa.

— E foarte potrivit. De fapt, e perfect pentru Spencer acum, zice Harper, cu ochii fixaţi ca nişte lasere asupra mea.

Îşi drege glasul. A captat atenţia întregii mese. Eu stau drept ca bradul, cuprins de nervozitate, fiindcă nu am habar ce pune la cale. A zis că îmi va păstra secretul, dar caută un mod de a se răzbuna încă de când i-am spus că Moş Crăciun nu există şi că în clasa a cincea e cam mare ca să mai creadă în el. Cu ochii umezi şi faţa brăzdată de lacrimi, a jurat că se va răzbuna pe mine pentru că i-am distrus cel mai mare vis.

Ar face bine să nu-şi ia revanşa acum. Dacă o face, o s-o ţin atârnată cu capul în jos peste balustradă până când o să se dea învinsă. Ah, stai! Aşa ar fi gândit Spencer la 10 ani. Spencer cel matur nu ar face *niciodată* asta. În schimb, o să scot albumul cu fotografii vechi de familie data viitoare când vine cu vreun tip acasă. O să-i arăt ce tunsoare a avut în clasa a doua. Pe care şi-a făcut-o singură.

— Abia aştept să-l aud, zic eu, lăsându-mă pe spătarul scaunului.

Dă-i bice, surioară.

Harper ridică bărbia şi se lansează.

— De ce nu-i vede Ray Charles pe prietenii lui?

— De ce? întreabă curioasă doamna Offerman, împreunându-şi sprâncenele.

Şopteşte ca pentru sine „pentru că e orb" şi pare mulţumită că ştie deja răspunsul.

Sora mea face o pauză, îşi dă capul pe spate şi mă fixează din priviri.

— Pentru că e însurat.

Harper face pe toată lumea de la masă să râdă. Mă rog, pe cei care au peste 20 de ani. Fiicele domnului Offerman abia chicotesc, dar Harper nu trebuie să le amuze. I-au mâncat din palmă mai devreme când discuta cu ele despre muzică pop și trucuri care să le ajute să facă *selfie-uri* mai bune, inclusiv idei pentru — fiți atenți — *selfie-uri* video.

— Crezi că asta o să pățești și tu în curând, Spencer? întreabă sora-mea, fluturând din gene și proptindu-și bărbia în palme.

Ce drăcușor e!

— Nu, Charlotte e de treabă, zic eu și îmi apropii piciorul de Harper pe sub masă, încercând să-i dau una.

Adică s-o ating ușor cu piciorul. În schimb, Emily scoate un țipăt.

— Au, mă doare! se plânge ea.

La dracu'! Am greșit tipa.

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Doamna Offerman își îndreaptă privirea către fiica ei cea mare. E o femeie minionă și și-a petrecut cea mai mare parte a cinei agitându-se din pricina membrilor familiei ei.

— Cineva m-a lovit pe sub masă, spune Emily, enervată.

Mama ei întoarce ochii aceia albaștri și vigilenți în partea mesei unde mă aflu și eu, încercând să găsească vinovatul. Eu tresar în sinea mea. Nu-mi vine să cred că deja am dat cu bâta-n baltă, și asta numai din cauza surorii mele.

Mă gândesc la diverse scuze posibile, dar înainte să mă hotărăsc la una anume, Charlotte intervine, ducându-și mâna în dreptul inimii în semn că își cere iertare.

— Îmi pare atât de rău, Emily! Eu am fost. Când Spencer mă scoate din minți, îl lovesc pe sub masă. Și, fiindcă e bărbat, o face destul de des, chiar dacă totuși îl ador. De data asta, însă, am greșit și te-am lovit pe tine. Îmi pare rău! spune ea cu cel mai dulce zâmbet, iar eu aș putea s-o sărut. La dracu', aș putea s-o sărut!

Așa că o fac. Îi iau obrazul în palmă.

— Am meritat-o. Îmi place că ai grijă să n-o dau în bară, ursuleț, spun eu, apoi o sărut tandru pe buze.

Mă sărută și ea, cast și dulce, dar chiar și așa, e aproape suficient cât să uit de toată lumea de la masă. Nu vreau decât mai multe sărutări false ca ăsta. Cu limba, cu buzele, cu dinții — mai mult.

Mai mult contact.

Mai multă *eu*.

Exact ce nu pot să-mi doresc.

Lumea începe să aplaude. Eu pun capăt sărutului și o văd pe soră-mea conducând ovațiile.

— Sunteți cel mai drăguț cuplu. Când e nunta?

Ah!

Detaliul ăsta.

Ochii mamei mele scânteiază de entuziasm.

— A, da, o să fie o nuntă de vară?

— Ne gândim să fie la primăvară, spune Charlotte, luând din nou hățurile fără probleme. Poate în mai. Poate la o galerie de artă. Sau la un muzeu. Muzeul de Artă Modernă are niște grădini superbe cu sculpturi unde se pot organiza nunți.

— Ar fi o locație superbă, spune doamna Offerman, iar incidentul cu lovitura pe sub masă e deja foarte departe, într-o altă galaxie.

Își duce mâna în colțul gurii, astfel încât fetele ei să nu o vadă.

— Deja caut locații pentru nunțile lor, deși mai sunt ani de zile până atunci, continuă ea. Dar nu poți începe niciodată prea devreme.

Domnul Offerman o strânge ușor de mână.

— E un hobby potrivit pentru tine, dragă. Te mai scoate din bucătărie.

Eu îmi îndrept spinarea. Suntem cumva în anii '50?

— Vă mai scoate din bucătărie?

Tata își drege glasul, iar vocea lui o acoperă zgomotos pe a mea.

— Kate, tu ce părere ai de grădina cu sculpturi? o întreabă el pe mama, și acesta e semnalul că trebuie să-mi țin gura. Întotdeauna ți-a plăcut Muzeul de Artă Modernă.

— E un loc extraordinar și cred că nunta lui Charlotte și Spencer va fi frumoasă oriunde vor alege să o organizeze. Charlotte, știu că

ești apropiată de mama ta, dar sunt aici dacă ai nevoie de ajutor la organizare. Ador nunțile.

Doamna Offerman intervine din nou, fixând-o pe Charlotte cu privirea.

— Mama ta trebuie să fie încântată. O să-ți organizeze ea nunta?

Charlotte rămâne perplexă și se încruntă.

— Sunt sigură că mă va ajuta.

— Bineînțeles că te va ajuta, draga mea. Va face mai mult decât să te ajute. Locuiește aproape?

— Părinții mei locuiesc în Connecticut.

— Ce altceva ar putea face decât să te ajute să organizezi această zi specială? spune doamna Offerman, cu o expresie complet surprinsă, neînțelegând parcă niciun alt scenariu în afara celui în care mama lui Charlotte își petrece fiecare oră din zi dând comenzi florăreselor și ordine angajaților de la tot felul de săli de recepție elegante și ostentative.

— E destul de ocupată cu munca, zice Charlotte.

— A, cu munca? întreabă femeia cam nedumerită de răspuns. Cu ce se ocupă?

— E chirurg la un spital din New Haven.

Sprâncenele doamnei Offerman se ridică până la linia părului, iar ochii i se fac cât două mingi gonflabile.

— Ce interesant! Și tatăl tău?

— E asistent, spune Charlotte, iar tonul îi este atât de sec încât îmi vine să râd, dar reușesc să mă abțin și să-mi țin gura încă o dată.

— Serios? Credeam că și el e medic, spune mama mea, cu adevărat surprinsă, așa cum ar și trebui să fie, de vreme ce Charlotte minte în clipa asta.

Mă omoară, efectiv mă omoară să-mi țin toate hohotele astea blocate în gât.

Charlotte se lovește peste frunte.

— Greșeala mea. A început ca asistent, dar a muncit și învățat mult, la încurajările mamei, și a devenit și el medic.

De data asta spune adevărul, iar expresia de pe chipul doamnei Offerman este neprețuită. Parcă n-ar fi auzit niciodată de asistenți bărbați, și cu siguranță nu de unul care a devenit medic la insistențele soției sale. Domnul Offerman pare să fi rămas și mai perplex.

Se lasă liniștea la masă. Pentru câteva secunde, nimeni nu mai scoate niciun cuvânt. Clinchetul paharelor și zăngănitul furculițelor care alunecă pe porțelan sunt singurele sunete din salonul privat.

— Pentru fericiții îndrăgostiți! spune tatăl meu, ridicând paharul și salvând asistența de la alte discuții despre rolurile bărbaților și femeilor în societate.

— Noroc! Cui nu-i plac nunțile? Sunt preferatele noastre, nu-i așa? îi spune domnul Offerman tatei, făcându-i cu ochiul și parcă zicând: *acum suntem doi bărbați care sărbătoresc ceea ce ne hrănește afacerile.*

Fiicele lui ridică paharele cu suc, iar eu pe cel cu vin, ciocnind mai întâi cu Charlotte. De sub masă se aude un zgomot înfundat, ca un fel de *buf* abia perceptibil. Îmi afișează un zâmbet larg, iar în expresia ei găsesc ceva foarte intim, ceva ce spune că avem un secret. Apoi, știu ce e. Pentru că, de data asta, nu am nicio îndoială cine atinge pe cine. Degetele ei de la picioare urcă deasupra vârfului pantofilor mei. Apoi pe pulpă în sus. Acum și mai sus, și e o nebunie, chiar e o nebunie că degetele ei pe piciorul meu îmi provoacă senzații atât de plăcute.

Genul ăla de senzații care mă fac să vreau s-o apuc de mână, s-o trag după mine în baie, să o lipesc de perete și să-i vâr mâna sub fustă. Apoi să descopăr ce fel de chiloți poartă în seara asta și dacă sunt deja umezi de excitația ei.

Dar asta. Nu. Se. Poate. Întâmpla.

Probabil e de la vin.

— Ar trebui să mergem la Muzeul de Artă Modernă mâine, îi spune doamna Offerman mamei mele. Emily are de gând să studieze istoria artei la facultate.

Fata ridică o sprânceană, de parcă nu ar fi de acord cu ideea.

— Iar tu poţi vedea grădinile, Kate.

— Ce idee minunată! spune mama, diplomată ca întotdeauna.

Doamna Offerman o fixează cu privirea pe Charlotte.

— Ţi-ar plăcea să vii cu noi?

— Absolut, răspunde ea, strângându-mă de mână. Vom veni amândoi.

— Abia aştept, spun eu, fiindcă orice alt răspuns ar fi creat probleme.

Îmi termin paharul cu vin, iar în timp ce discuţia se îndreaptă într-o altă direcţie, la fel face şi piciorul lui Charlotte, pe care şi-l bagă înapoi în pantof. Sunt recunoscător, pentru că dacă mă excită atât un picior, trebuie să verific dacă nu am revenit la nivelul de excitaţie din preadolescenţă.

După desert şi cafea, o trag pe soră-mea într-un colţ, departe de masă şi de ceilalţi, ca să discut cu ea.

— Harper, serios. Trebuie să fii de partea mea. Ai fost atât de aproape să mi-o tragi.

— Te rog! N-a fost aşa. Doar mă distram. Ştii că te susţin întotdeauna, zice ea, de parcă aş fi nebun să cred altceva.

Dar nebunia mi se pare noua normalitate în weekendul acesta.

— Ştiu. Doar te rog să fii alături de mine în chestia asta. Nu împotriva mea, zic eu, cu un strop de disperare în voce.

Pe cine păcălesc? Nu e un strop, e o sticlă întreagă.

Ea râde.

— Eşti atât de ridicol când ai nevoie de ceva. Unde e acel Spencer care m-a ţinut atârnată peste balustradă când aveam opt ani?

Iau faţa aia de om şocat.

— Credeam că aveai şase ani când s-a întâmplat asta.

— Mai grav, spune ea, îmbrăţişându-mă. E în regulă. N-o să te dau de gol. Dar sper că ştii ce faci.

— Nu-ţi face griji. Mă descurc.

— Ai face bine. Dar ai grijă.

Apoi continuă şoptind ameninţător, în timp ce mă trage de cămaşă:

— Dar într-o zi, când o să te aştepţi cel mai puţin, o să mă răzbun pentru faza cu Moş Crăciun. Şi ai grijă — Emily îţi aruncă ocheade. Deja i-ai picat cu tronc.

Emily se ridică de la masă, uitându-se în telefonul pe care-l ţine în mână.

— Greşit, zic eu şi mă desprind din îmbrăţişare. E atentă la telefon, probabil îşi dă mesaje cu prietenii.

Dar se pare că sora mea nu greşeşte, pentru că Emily chiar se uită la mine acum. Mă fixează cu privirea, în timp ce-şi trece limba uşor peste buze.

Harper râde, apoi îşi scoate nişte gheare imaginare.

— Miau. Miroase a păruială.

Eu clatin din cap. Charlotte nu e deloc genul care să se păruiască.

Logodnica mea falsă trece pe lângă Emily, iar fata o măsoară insistent din priviri, aşteptând parcă să se repeadă asupra ei. Întinde mâna şi o apucă pe Charlotte de braţ. Rahat, Harper avea dreptate. Începe încăierarea. Pentru o clipă mă împart între fascinaţia complet stupidă de a urmări o astfel de scenă şi impulsul de a le împiedica să se păruiască.

— O, Doamne, ador pantofii tăi! spune Emily, cu un zâmbet uriaş şi extaziat pe faţă. De unde i-ai luat?

Pfui! Emily admira doar pantofii lui Charlotte. Încep să discute despre modă, haine şi creatori de modă, iar Charlotte face faţă cu brio.

Nu ştiu de ce s-a îndoit de ea însăşi mai devreme.

E demenţială. Poate să fie logodnica mea falsă oricând.

Capitolul 12

Charlotte expiră cu putere și se șterge cu dosul palmei pe frunte.

— După tot spectacolul și ziua asta lungă, trebuie să beau ceva, spune ea când urcăm într-un taxi. Sau ceva mai mult.

— Și eu la fel, îi spun în timp ce-i lovesc ușor genunchiul cu degetele, apoi îi spun șoferului să meargă în centru. Apropo, *asistent*. A fost grozav, ce să mai.

Ne ciocnim pumnii în semn de reușită.

— Și nici măcar n-a fost o minciună. A fost, cum să-i spunem, o recunoaștere întârziată a adevărului.

— Sincer, îți dau un 10 pentru replicile perfecte din seara asta.

— Mulțumesc, zice ea pe un ton jucăuș. Abia aștept carnetul de note.

Mă prefac că îi întind carnetul.

Ea mimează că îl deschide, apoi citește.

— Văd că am luat 10 pe linie.

Eu clatin din cap.

— 10 plus. Replica aia cu asistentul valorează mai mult. Vezi?

Împung cu degetul carnetul invizibil, de parcă i-aș arăta ce spun. Ea râde și mă apucă de braț.

— Nu m-am putut abține. Comentariile ei erau atât de demodate.

Mama mea stătea acasă cu Harper și cu mine când eram copii, așa că susțin ideea ca o femeie să muncească sau să aibă grijă de copii. Orice e bine pentru ea. În cazul mamei, ea ne-a crescut, dar l-a și consiliat pe tata în afaceri. În tot acest timp, el a tratat-o ca pe o regină în unele privințe și ca pe egala lui în toate privințele. Așa ar trebui să fie, oricare ar fi alegerea pe care o face o femeie.

— Apropo de chestii demodate, vrei să încercăm să mergem la Gin Joint? întreb eu.

E un nou bar din Chelsea care se bucură de recenzii grozave, în special datorită cocktailurilor Old Fashioned[10] preparate cu gin.

— Da. Sunt trează de la șase, spune ea, apoi își tuguie buzele ca o vedetă de film din zilele de odinioară și continuă pe un ton răgușit și sexy. Dar tot am chef de un pahar înainte de culcare.

Curând intrăm pe o ușă roșie într-un bar cu muzică în surdină și canapele de culoarea vinului roșu, albastru regal și violet intens. Ambianța locului te trimite cu gândul la New Orleans — intensă, întunecată și capricioasă.

Charlotte se prăbușește pe o canapea, lăsându-și poșeta lângă ea, fiind foarte relaxată. Eu comand pentru amândoi, întorcându-mă cu cocktailul ei Old Fashioned și un whisky cu gheață pentru mine.

— Pentru Charlotte cea Sinceră, zic eu, ridicând paharul.

— Pentru Spencer Cocker Spaniel, spune ea, apoi gustă din cocktail.

Scoate un geamăt după prima înghițitură și lovește cu degetul în pahar.

— E divin. Încearcă.

Îmi dă paharul, iar eu iau o înghițitură. Papilele mele gustative încep să țopăie.

— Uau! Putem să le furăm rețeta?

---

10 Învechit, demodat (eng.). (*N.t.*)

Râde.

— Ca atunci când am fost la Speakeasy, spune ea, iar ochii îi sclipesc amintindu-şi cum am intrat în afaceri împreună.

Sărbătoream vânzarea aplicaţiei Băiat Bun de lubit la deschiderea unui nou bar din centrul oraşului. Comandaserăm cocktailul specific al barului, Purple Snow Globe, care a devenit apoi foarte popular ca băutură ambalată vândută în magazine. Era atât de bun, încât amândoi am arătat spre pahare în acelaşi timp şi am spus: „Hai să furăm reţeta asta".

— Piază rea, îmi datorezi un pahar, am spus noi apoi la unison.

Asta ne-a pecetluit planurile. În facultate, eram nişte snobi când venea vorba de bere, şi obişnuiam să glumim la petreceri că ne vom deschide propriul bar într-o bună zi şi că vom avea succes pentru că ne dăm seama de diferenţa dintre berea de calitate şi pişoarca de la butoi. Nu că ar fi cine ştie ce abilitate, dar chiar şi aşa, asta ne-a pus pe picioare.

După ce am absolvit, am luat-o în direcţii diferite, dar am rămas prieteni apropiaţi. Eu mi-am lansat aplicaţia, iar Charlotte a prins un post extraordinar în dezvoltarea afacerilor la o companie din Fortune 500[11]. Programul era criminal, mediul de lucru, necruţător, şi nu avea nicio bucurie. Era nefericită, dar hotărâtă să nu-şi plângă de milă, aşa că a început să-şi facă planuri pentru a realiza ceea ce-i place — să aibă propria afacere care se ocupa cu distracţia, socializarea şi petrecerea timpului cu prietenii. Când şi-a informat şefii că vrea să plece, m-a întrebat dacă sunt gata să facem ce am discutat în seara în care am jurat să nu bem niciodată bere de la butoi.

— Eu mi-am pus deoparte toate primele anuale. Vrei să deschidem împreună un bar în centru?

Burduşit de banii din vânzarea aplicaţiei şi gata de o nouă aventură, am spus „da" în câteva secunde.

---

11 Un top al revistei Fortune cu cele mai mari 500 de companii din SUA, realizat în funcţie de veniturile acestora în anul fiscal respectiv. (N.r.)

— Putem să botezăm barul după câinii pe care i-am avut în copilărie?

— Cum să nu!

Restul e istorie. The Lucky Spot e profitabil și s-a extins la trei localuri, iar noi ne distrăm de minune ocupându-ne de ele.

În timp ce Charlotte și cu mine rememorăm perioada de început în afaceri, barul Gin Joint se umple. Ușa se deschide și intră un grup de femei drăguțe și sexy, care poartă jeanși mulați și tocuri care parcă nu se mai termină. Îmi vine să întorc capul după ele, dar gândul dispare aproape la fel de repede pe cât apare.

Charlotte își termină cocktailul exact când dispare și whisky-ul meu. Mai luăm un rând în timp ce discutăm despre clienții de neuitat pe care i-am avut de-a lungul anilor. Conversația e liberă și lejeră, și îmi amintește de motivele pentru care funcționează prietenia noastră și de ce e mult mai bine să nu ne mai sărutăm vreodată. Pentru că nu vreau să renunț la asta. Ea e persoana cu care pot fi cel mai bine eu însumi, și îmi place să stau pur și simplu aici cu ea și să nu facem nimic. Nu am prea făcut asta când Bradley Boul Bălții era în peisaj.

Ca și cum mi-ar putea citi gândurile, Charlotte oftează fericită și spune:

— Mi-era dor să fac asta cu tine când eram cu tâmpitul ăla.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

Ea înclină capul și ridică privirea spre mine.

— Serios?

Pe chip are o expresie de nirare.

— Deci funcționează, așadar?

— Ce să funcționeze? întreb eu, curios.

Ea își trece un deget prin părul meu, peste tâmplă.

— Dispozitivul pe care ți l-am implantat în creier ca să-ți citesc gândurile, răspunde ea cu o seriozitate prefăcută.

Râd, apucând-o de umăr.

— Mi-ai făcut-o. Următorul rând e din partea mea.

— Ai face bine să dai de băut toată noaptea.

— Corect. Şi da, şi mie mi-a fost dor de asta, să stau aşa cu tine, cât ai fost cu el.

— Să mergem la tine acasă. Să ne uităm ore în şir la seriale, să mâncăm urşuleţi gumaţi sau bomboane cu lămâie şi să bem tequila sau vin, în funcţie de ce ni se potriveşte mai bine.

— Chiar ne pricepem destul de bine la combinaţiile de dulciuri cu băuturi.

— Chiar da.

Charlotte oftează fericită şi se cuibăreşte lângă mine, ca şi cum ar vrea să o strâng la piept.

— Ştii, poate o să sune ciudat, continuă ea, dar mă bucur că l-am prins când i-o trăgea ăleia. Ar fi fost aşa o greşeală să ne cumpărăm împreună un apartament. Ca şi cum cineva avea grijă de mine, într-un mod ciudat. Sună nebunesc?

— Deloc.

— Dacă aş fi cu el — logodită şi locuind împreună — n-aş mai putea să fac asta cu tine.

Iniţial, am fost sigur că se referă la ieşit împreună. Dar când îi simt mâna pe picior, mă întreb dacă nu cumva se referă la altceva.

Mă uit cum îşi pune palma pe coapsa mea. *Interesant*. Sincer, nu sunt sigur când s-a întâmplat asta sau de ce n-am observat mai devreme, dar mâna ei e caldă şi e o senzaţie plăcută, şi cred că încep să mă obişnuiesc cu atingerile ei. Poate de-asta nici nu mi-am dat seama că mă atinge de câteva minute, în timp ce stăteam de vorbă. M-am obişnuit repede cu mâinile ei pe corpul meu.

Când chelneriţa trece pe lângă noi, Charlotte îi face semn şi comandă un gin tonic. Când soseşte băutura, cinci minute mai târziu, mâna lui Charlotte nu se mai odihneşte pe coapsa mea. Se mişcă. Mă mângâie pe picior, trasând linii mici, iar asta nu mai e doar Charlotte cea lipicioasă. E ceva cu totul diferit.

Mă ia prin surprindere şi sunt complet nepregătit pentru latura asta a lui Charlotte — Charlotte noaptea, după ce am închis barul,

care mă atinge de parcă am fi un cuplu, chiar dacă acum nu mai avem public.

— Spencer, spune ea, cu o undă de fericire în glas, mă bucur așa de mult că am intrat în afaceri împreună.

OK, asta are sens. E într-una dintre stările acelea lipsite de griji, când ești amețit și te extaziezi că viața e frumoasă. Cu asta mă descurc. Charlotte ia o gură de gin tonic, pune jos paharul și se apropie și mai mult de mine. La fel fac și degetele ei, care migrează mai sus pe piciorul meu.

Uau!

Nu mă așteptam la toate pipăielile astea și nici la traseul subtil pe care îl urmărește.

— Da. Și eu.

Degetele ei urcă mai sus pe materialul pantalonilor mei. Devine mai intimă. Mult mai intimă. *Cât de tari sunt băuturile astea de fapt?*

— Eram atât de nefericită înainte să începem, iar acum iubesc ceea ce fac, spune ea.

Mâna ei pe coapsa mea dobândește brusc o conștiință proprie. Sau hormoni proprii. Pentru că e pe un traseu cu sens unic către scula mea. Și e ca și cum cineva ar fi dat caloriferele la maximum în bar.

— Știi de ce mă mai bucur că nu sunt cu Bradley? continuă Charlotte.

— De ce? întreb eu precaut, în timp ce degetele ei agile și dornice tot urcă.

Sunt *en fuego*[12]. Am flăcări pe gât. Părul parcă mi-a luat foc. Aș putea topi calotele polare în momentul acesta.

— Pentru că mă distrez de minune prefăcându-mă că sunt cu tine, spune ea, iar sânul ei drept se lipește de brațul meu.

E atât de moale, iar eu mor să aflu cum se simt sânii ei în palmele mele, cum ar răspunde la degetele mele care ar trasa cercuri pe pielea ei sensibilă, ce sunete ar scoate când i-aș suge un sfârc.

---

12 În flăcări (lb. spaniolă) (*N.r.*)

Cât de tari ar deveni sfârcurile ei între buzele mele.

Iar încep.

Exact cum nu ar trebui.

Degetele ei se află acum la numai câțiva milimetri de conturul penisului meu.

Știu ce să fac, dar în același timp nu am nici cea mai mică idee. Instinctele îmi spun ce mișcări să fac, cum să ating, cum să sărut, cum să fut. Dar e ca și cum ar lipsi o pagină din carte. Un capitol întreg, chiar. Pentru că e vorba de Charlotte, iar situația noastră este mai mult decât bizară. Suntem prieteni și parteneri de afaceri. Suntem iubiți falși care nu și-o trag. Ieri eram treji și exersam sărutările, iar în seara asta ne dăm în spectacol în public.

Acum se poate întâmpla orice. Suntem doar noi doi și încă ne atingem.

Creierele nu ne funcționează la capacitate maximă. Eu sunt amețit, iar ea e abțiguită de-a binelea. De aici vine probabil toată apropierea ei. E ca și cum barul ar încerca să ne seducă, să-și țeasă vraja în jurul nostru. E întuneric și toată lumea din jurul nostru se atinge, sunt brațe în jurul taliilor, mâini în buzunare, buze pe gâturi. Gin Joint tresaltă de gânduri nerușinate. Palpită de promisiunea de la miazănoapte, a sexului după căderea nopții.

Mi se oprește răsuflarea când degetele ei îmi ating erecția. Ochii i se luminează, de parcă ar desface un cadou, iar asta e exact cum vreau să se simtă o femeie, dar fix cum nu ar trebui să se simtă Charlotte.

— Charlotte! spun eu, pe un ton grav.

— Spencer! șoptește ea, cu buzele țuguiate și sexy în timp ce zăbovește asupra ultimei litere.

Când face asta, nu-mi imaginez decât buzele ei în jurul penisului meu, părul ei blond revărsându-se pe picioarele mele, și capul ei făcând tot felul de mișcări. E o imagine fabuloasă și extrem de periculoasă deopotrivă.

Ritmul se schimbă din nou când își lasă pur și simplu capul pe umărul meu și își retrage mâna.

Ca şi cum ar fi stins lumina.

— Îmi place să petrec timpul cu tine, spune ea, iar pleoapele îi par grele, ca şi cum i-ar fi somn.

— Şi mie îmi place, spun cu o voce răguşită. Iar tu eşti obosită.

— Ştiu. Zi lungă. Mă cheamă perna.

Grozav. Absolut grozav. Eu sunt excitat, iar pe Charlotte o ia somnul. Mâinile ei s-au potolit, latura ei lipicioasă s-a stins, iar eu am rămas cu o erecţie masivă şi trupul sexy ca păcatul al prietenei mele cele mai bune, culcuşit lângă mine pe o canapea de catifea.

Cincisprezece minute mai târziu, urcăm într-un taxi. Îi dau şoferului adresa lui Charlotte, fiindcă vreau să mă asigur că prietena mea veselă, ameţită şi obosită ajunge acasă în siguranţă. După ce cuvântul „Lexington" mi-a părăsit buzele, mă întorc spre ea şi totul se întâmplă ca prin ceaţă.

Capitolul 13

Brațele i s-au încolăcit în jurul gâtului meu, iar gura ei pune stăpânire pe a mea. Mă sărută ca turbată, ca o furtună, o furtună de sărutări electrice care se prăvălesc din cer, explodând de căldură și scântei și tunete.

E cherchelită de-a binelea. O simt în felul degajat, languros în care se mișcă, în moliciunea membrelor ei și în modul gâfâit în care respiră. Buzele ei au gust de gin, iar alcoolul n-a avut niciodată în viața mea un gust mai bun decât acum când e amestecat cu aroma lui Charlotte. Totul la ea îmi bombardează simțurile — gustul ei, mirosul ei, răsuflarea ei. Simt miros de miere pe pielea ei — a folosit loțiunea cu flori și miere din colecția aceea pe care mi-a arătat-o. Faptul că știu acest mic detaliu despre ea, de unde vine acest parfum îmbătător, îmi face sângele să-mi clocotească în vene. Mă face să vreau să știu cum va mirosi mâine. Ce gust va avea a doua zi. Ce parfum va folosi după ce va ieși din duș și dacă și acela mă va înnebuni.

Aroma de miere e spectaculoasă. Îmbătătoare și fermecătoare, atât de potrivită pentru ea, și știu că orice va folosi a doua zi și ziua

următoare mă va excita cu aceeași intensitate, pentru că ea însăși este atât de seducătoare.

Mai ales când îmi suge buza așa. Scot un geamăt și o cuprind în brațe, trăgând-o mai aproape. Se urcă pe mine, încălecându-mă pe bancheta din spate a taxiului în timp ce mașina urcă pe bulevard, iar luminile de noapte din Manhattan ne întâmpină.

Îmi rostește numele din nou, gemând ușor. Sună ca un orgasm.

— *Spencer*, te vreau! Îmi șoptește în ureche. M-ai făcut să mă ud toată cu sărutul ăla de ieri. Și acum sunt udă. Tot ce faci mă excită.

O, Doamne! La dracu'! O, salvează-mă de mine însumi!

Nu se poate. Trebuie să pun frână. Trebuie s-o opresc.

— Charlotte! o avertizez eu și încerc să o dezlipesc de mine, dar ce-i asta?

Își ridică fusta și se așază în poala mea, iar asta e o tortură dulce, păcătoasă, foarte intensă. Expir cu putere și o privesc. Taxiul încetinește la un semafor și niciunul dintre noi nu se sinchisește de faptul că taximetristul e la numai un metru distanță. Nu mă interesează nimic altceva decât dogoarea care îmi sfârâie pe piele când ea se freacă de mine. Chiloții ei umezi se freacă de erecția mea, iar buzele ei sunt peste tot pe mine, ca un atac senzual care aproape mă doboară. Gura ei se mută la gâtul, bărbia, maxilarul meu, apoi urcă spre ureche. Îmi ia lobul urechii între dinți și mușcă ușor.

Eu scot un geamăt și o apuc mai tare de șolduri. Îmi place, la dracu'. Îmi place tot ce face. Își trece iute limba peste urechea mea și aș putea la fel de bine să flutur steagul alb și să mă recunosc învins, pentru că mi-a găsit punctul slab și se pare că o știe. Mă sărută acolo, și fiecare mișcare a limbii ei mă întărește și mai mult, mă face să vreau s-o iau pe sus până la ea acasă, să o arunc pe pat, să intru ușor în ea și să-i arăt că dacă mă poate înnebuni cu un sărut, eu pot să o fac să urle de plăcere cu scula mea.

Charlotte își ridică șoldurile, se trântește din nou în poala mea și șoptește:

— Când te-am simțit, acolo pe canapea, m-am excitat *grozav*. M-am udat toată.

Mâna i se strecoară între noi și mă apucă de sculă.

Sunt electrizat. Fiecare centimetru din mine zbârnâie cu mii de wați de electricitate pentru că mă atinge prin pantaloni. Ochii îi strălucesc de dorință dezlănțuită, ca și cum și-ar da seama cât de mare o am și, sper eu, cât de mult mă dorește. La dracu', vreau să i-o dau pe toată!

Chiar acum.

— Vreau să știu cum e să te am în mine, murmură ea.

O mie de răspunsuri îmi vin în minte. *O să fie mai bine decât orice ai avut vreodată. Desfă-mi fermoarul de la pantaloni, ia-mi pula în mâini și lasă-mă să-ți dau călăreala vieții tale. O să vezi stele, munții o să se mute din loc, iar pământul o să se cutremure.*

Cel mai simplu răspuns însă e cel pe care mor să-l rostesc.

Doamne, vreau să te fut atât de tare în momentul ăsta!

Din fericire însă, nu acelea sunt cuvintele care îmi ies pe gură. Cumva, partea rațională a creierului meu știe mai bine. Gentlemanul din mine luptă să iasă la lumină, reușește să se strecoare și preia controlul de la obsedatul sexual.

E cherchelită, iar eu nu voi profita de Charlotte cea Sinceră și Cherchelită.

— Ești beată, Snuffaluffagus. Hai să te îmbrăcăm în pijamale și să te băgăm în pat, zic eu și o apuc de șolduri ca să o dau jos de pe mine.

Ea e mai rapidă. Se mișcă iute, așezându-se pe locul ei cu mai multă agilitate decât mă așteptam.

— Nu sunt beată, rânjește ea, și cuvintele sună surprinzător de clare.

Nu am de gând să mă cert pe subiectul ăsta. Beată sau nu, a fost un moment mult prea riscant. Taxiul încetinește la următorul stop, iar ea cască zgomotos, acoperindu-și gura cu mâna. Capul îi cade pe umărul meu. Curând, îi descui ușa, o duc în pat și o descalț. Ea murmură ceva în timp ce ochii i se închid.

— Apă, zic eu. Ai nevoie de apă.

— Mmm. Sună bine, spune ea adormită.

Mă duc la bucătărie, umplu un pahar cu apă rece și i-l aduc.

— Ridică-te, îi spun eu, iar ea mă ascultă.

Îi dau paharul și aproape îl golește.

— Bea-l pe tot. O să-ți mai las unul pe noptieră să-l bei când te trezești în toiul nopții să faci pipi.

Mă aprobă și pune paharul deoparte. Își aruncă brațele în jurul meu și încearcă să mă tragă lângă ea în pat.

— Trebuie să plec.

— Stai cu mine. Te rog, spune ea, bătând cu palma în patul moale și confortabil. Dormi lângă mine și atât. Asta e tot ce vreau.

Să dorm lângă ea? Cu erecția asta? Cu mâinile ei dezlănțuite mișunând pe tot corpul meu? În niciun caz. Nu sunt atât de puternic. Nu sunt atât de bun.

— Trebuie să plec. Trebuie să-i dau de mâncare pisicii.

Pare cea mai penibilă scuză din lume, dar chiar e adevărată.

În ochi îi sclipește mâhnirea pentru o clipă. Poate chiar dezamăgire. Apoi îi trece și zâmbește abia perceptibil.

— Noapte bună, Căpitane Logodnic! Dă-i un pup pisicii[13] din partea mea.

O, cât de mult mi-ar plăcea!

Își trântește capul pe pernă și, după câteva secunde începe să sforăie. Scoate niște sunete atât de drăguțe. Mă scarpin în creștetul capului — cum e posibil ca sforăiturile ei să fie adorabile? Dar sunt. Mă ridic și o privesc în întuneric, cu lumina lunii lăsând umbre pe cearșaf, tăind un model încrucișat prin jaluzele. Părul ei blond e răsfirat pe perna albă, bluza îi cade de pe umăr, lăsând la vedere un sutien roșu-cireașă, iar fusta îi urcă pe coapse în sus. Aș putea s-o dezbrac ca în filme sau aș putea s-o las îmbrăcată așa.

---

13 Pussy, în original, care în engleză poate însemna „pisică", dar și organul genital feminin. Autoarea a folosit aici un joc de cuvinte. (*N.t.*)

Să o dezbrac ar fi ca un viol. În schimb, fac ceea ce i-am spus că voi face. Îi umplu paharul cu apă şi i-l las pe noptieră. Deschid dulăpiorul cu medicamente, iau două aspirine, pentru orice eventualitate, şi le aşez lângă pahar. Căutând o foaie de hârtie găsesc un set de bileţele autoadezive în bucătărie şi un pix în sertarul cu ustensile.

Îi scriu: *Două aspirine de dimineaţă şi sună-mă când te trezeşti. Trebuie să te scot în oraş pentru etapa finală de combătut mahmureala.*

Plec şi ar trebui să primesc un elogiu pentru autocontrol. Trebuie să iau legătura cu Comitetul Masculilor şi să-i anunţ ce am realizat în seara asta la categoria rezistenţă. Mă aştept să primesc o medalie de aur mâine-dimineaţă şi, sincer să fiu, o ceremonie de premiere, având în vedere gradul de dificultate.

Un taxi trece în goană pe lângă mine pe Lexington, dar nu-i fac semn. În schimb, o iau spre sud şi merg acasă pe jos, deşi mă aflu la foarte multe străzi distanţă. Am nevoie de timp şi spaţiu şi să uit de acele cinci minute din taxi când am vrut s-o fut pe prietena mea cea mai bună până nu mai ştia de ea.

Oraşul ăsta ar trebui să-mi ia gândurile de la Charlotte, aşa că observ totul — buticurile care vând fructe şi flori, restaurantele chinezeşti care oferă tăiţei unsuroşi, farmaciile deschise non-stop care vând orice. Traversez oraşul, înconjurat de o mulţime de oameni, atât de mulţi încă pe străzi târziu în noapte.

Dar când îmi descui uşa la ora unu, încă sunt excitat. Plimbarea n-a funcţionat. Sunt stârnit ca dracu'. Mă simt de parcă aş fi luat Viagra Charlotte, iar erecţia asta e o pedeapsă crudă şi neobişnuită pentru că am poftit atât de tare la cea mai bună prietenă a mea.

Fido miaună, apoi se întinde să mă salute, punându-şi lăbuţele pe piciorul meu.

— Ţi-e foame?

Îşi agită coada. Mă duc în bucătărie, îi deschid sacul şi scot nişte mâncare de pisici. E un fel de mâncare 100% naturală, organică, în stilul să-mâncăm-cum-mâncau-strămoşii-noştri. Harper i-a cumpărat-o când l-am adoptat, spunându-mi că mâncarea luată din

magazin nu e bună. Motanul meu e dependent de ea. poate îl face să se simtă ca un tigru.

Pun castronul jos, iar el toarce în timp ce mănâncă. Băiatul ăsta e atât de mulțumit de un castron cu boabe, iar stomacul mi se strânge într-un nod de gelozie. Minunat! Acum sunt invidios pe motanul meu pentru că duce o viață mai simplă decât a mea. *De reținut: Du-te la magazin mâine și comandă o perspectivă, pentru că începi să ți-o pierzi.*

Mă duc la baie. Mă spăl pe față, pe dinți și încerc să las evenimentele serii în urmă. Nu e greu să refuzi o fată beată, pentru că e pur și simplu greșit. Dar a fost greu, din cine știe ce motiv, să o refuz *pe ea*. Acele lucruri pe care le spunea. Acele cuvinte deocheate, murdare care i se rostogoleau de pe buzele roșii. Mi-au făcut o cărare de foc pe corp. Au stârnit ceva în mine. O dorință. O nevoie.

Sărutul acela de pe stradă a fost ceva.

Ședința de pe canapeaua ei a fost cu totul altceva.

Dar în taxi lucrurile s-au schimbat și mai mult. Pur și simplu a făcut combustie, ca o rachetă a dorinței, explodând în toate direcțiile, sărind pe mine, urcându-se pe mine, frecându-se de mine.

Voiam totul.

O voiam pe ea.

Încă o vreau.

Mă dezbrac și îmi arunc hainele în coșul din dulap. Gol pușcă mă urc în pat, sting lumina și îmi așez ambele mâini sub cap. Sunete slabe ale nopții târzii de sâmbătă în New York intră filtrate prin fereastră, chiar și la etajul șase. Pantofi care țăcăne pe străzile pavate cu piatră cubică, prieteni care râd, taxiuri care opresc și dau jos clienți, apoi îi iau pe alții.

Chiar și după ce mă concentrez asupra acestor lucruri, încă sunt incredibil de excitat.

Ce naiba să fac cu erecția asta? Să bat niște cuie? Să sparg lemne? E ca o erecție de pedeapsă. Are propria alimentare cu sânge.

Închid ochii, îi strâng bine și îmi apăs cu palmele dosul capului, rezistând.

Pentru că nu pot s-o fac.

Nu pot să mi-o iau la labă gândindu-mă la ea. Nu pot. Nu vreau. Nu ne voi distruge prietenia mergând atât de departe. Deja am făcut mai mult decât ar trebui, și dacă mergem mai departe, vom pierde tot ce a spus în seara asta la bar că e frumos. Charlotte e prietena mea stabilă, fantastică, de încredere. Mă chinuie al naibii și mă face să râd și nu pot să risc să o pierd doar pentru că i-o trag.

Sau pentru că mă gândesc să i-o trag.

Dar mor aici. Pielea mi-a luat foc, iar în creier parcă mi s-a blocat o bandă — *sex, sex, sex.*

Trebuie să fac ceva cu erecția asta persistentă care a făcut ore suplimentare astăzi, de parcă s-a oferit pentru o tură de douăzeci și patru de ore. Mă duc iute în sufragerie, îmi iau laptopul și mă întorc în pat, pornindu-l.

Femei. O mulțime de femei. Porno sexy cu lesbiene. De asta am nevoie. Ceva complet diferit față de ultimele două zile de dorință arzătoare. Două gagici mișto cu ciorapi de mătase care și-o trag una alteia. Fără GIF-uri de pe Tumblr, vă rog. Am nevoie de filme și știu unde să le găsesc.

În câteva secunde, o roșcată superbă care poartă ciorapi negri și portjartier intră într-o sufragerie slab luminată. Perfect. Așezând laptopul pe cuvertură, mă întind gol pe pat, cu capul sprijinit pe câteva perne ca să mă bucur de priveliștea din rândul întâi.

O bunăciune de brunetă i se alătură, purtând doar tocuri și ciorapi albi care îi vin până la jumătatea coapsei. Asta o să mă ajute, mulțumesc foarte mult. Îmi iau scula în mână și mi-o frec. Îmi trec palma de-a lungul ei, o ating ușor la început, până ajung la coaie, care sunt grele și dureroase.

Exact ce mi-a recomandat medicul. O să mă bucur de fiecare secundă din laba asta. Mă strâng mai tare. Pula îmi zvâcnește în palmă, dar sunt bucuros să fiu pe calea spre eliberarea iminentă, fiindcă femeile se mută pe canapea și trec la fapte.

E perfect, pentru că niciuna nu arată ca Charlotte. Se sărută, și simt că iau foc în timp ce mă uit la frumusețile astea goale. Gurile lor se devorează una pe alta, iar roșcata ia sânii plini și rotunzi ai brunetei în palme. Bruneta scoate un geamăt și își strecoară un deget între labiile roșcatei. Scula mi se îngroașă și mai mult în timp ce urmăresc degetul brunetei mișcându-se rapid în toată umezeala roșcatei.

Mi se taie răsuflarea și scot un geamăt.

Tare.

Imaginându-mi cât de fierbinte și umedă e păsărica ei.

Caldă și udă de excitație.

Cum ar simți-o degetele mele.

Îmi mișc șoldurile, pompând mai repede. Cealaltă mână îmi urcă pe abdomen. Îmi mângâi cu vârfurile degetelor sfârcul plat și intru atât de mult în filmul ăsta încât restul lumii dispare. Sunt doar eu și corpul meu, și femeile de pe ecran, și mă fut în pumn.

Curând roșcata se așază în genunchi, desfăcându-i larg picioarele partenerei. Bruneta se întinde pe canapea, iar gura i se deschide într-un geamăt în timp ce roșcata o linge. Mișcări plăcute, lungi, delicioase.

— Da, zic eu gemând, cu ochii lipiți de ecran.

Sunt în raiul lucrului manual datorită gagicilor ăstora. Scula mi-a pornit în aventură și sunt extrem de fericit că mă îndrept atât de repede spre finalizare.

Îmi închipui că mă strecor între cele două tipe, trăgându-le-o amândurora, lingând-o pe una, futând-o pe cealaltă. Nimic nu e mai plăcut ca asta.

Până când totul devine incredibil de sexy când intră în scenă o a treia femeie.

Are părul blond și ochii căprui, și e divină. Am ochelari de cal, le șterg pe celelalte, pentru că ea e tot ce văd. Sexy, puternică și complet captivantă. Nu pot să-mi mut privirile de la ea. Curând, nu mai e ea... e fata mea... e Charlotte, și e goală în fața mea, și nu mai văd

celelalte femei. Mi-au dispărut din noapte, închid ochii și mi-o frec mai tare și mai repede, și nu pot să mă mai opun, la dracu'.

Pierd lupta asta pentru că o văd pe Charlotte.

Nu pe Charlotte de ieri după-amiază și nici măcar pe Charlotte din seara asta. Este o Charlotte nouă și e goală, urcă în patul meu, vine spre mine în patru labe — cu buzele ei sexy și pline, abdomenul moale și dulce, picioarele puternice și păsărica frumoasă, fierbinte și umedă.

Umedă pentru mine.

Flămândă să mă primească.

Se lasă ușor în jos pe scula mea și s-a terminat.

Coaiele mi se strâng, șira spinării îmi ia foc și închid ochii strâns în timp ce sunt străbătut de fiori, și cu un geamăt epic îmi dau drumul atât de tare înăuntrul lui Charlotte. Un orgasm care mă suge de vlagă.

Gâfâi.

Când deschid ochii, Fido e la picioarele patului, lingându-și lăbuța. Și-o trece peste fața blănoasă, apoi pe după ureche. Se oprește din această operațiune ca să se uite la mine, cu ochii lui ca niște mărgele galbene, plini de dispreț.

Așa se termină pentru mine seara de sâmbătă. Motanul meu m-a privit cum mă masturbam gândindu-mă la cea mai bună prietenă a mea.

— Nici un cuvânt, șuier eu.

El își întoarce privirea, ridicând mândru bărbia.

Dar îmi va păstra secretul.

Și eu îl voi păstra pe al lui, voaior mic ce e!

Capitolul 14

Să ne prefacem că nu am făcut asta.

Să ne imaginăm că am avut un autocontrol extraordinar şi nu m-am masturbat azi-noapte cu gândul la partenera mea de afaceri.

În dimineaţa următoare, în timp ce ea comandă omletă, cartofi, pâine prăjită şi cafea neagră la Wendy's Diner, nu pot să nu mă întreb dacă ştie că a fost vedeta fanteziilor mele, călărindu-mă ca o amazoană.

Apoi, călărindu-mă cu spatele în toiul nopţii, cu părul revărsat de-a lungul şirei spinării, cu mâinile mele pe fundul ei.

Şi la duş în dimineaţa asta. Atunci i-am dat limbi, iar ea avea un gust absolut divin când juisa. Deci, da. Asta e faza cu pantele alunecoase. Faci primul pas şi în secunda doi te trezeşti că ţi-ai luat-o la labă de trei ori cu gândul la cea mai bună prietenă.

Dar acum m-am potolit. Sunt cuminte şi treaz. Cele trei dăţi au funcţionat ca prin minune, iar acum mi-am scos-o din minte. Sută la sută. Pe cuvânt de cercetaş.

Poartă o fustă scurtă de culoare gri, un tricou mov, iar părul îi e prins într-o coadă lejeră. Habar n-am ce poartă pe dedesubt și nici măcar nu mă gândesc la sutienul și chiloții ei. Vedeți? M-am vindecat.

— Și dumneavoastră? mă întreabă chelneriţa.

— La fel. Dar ouăle să fie bine făcute, aproape arse, îi spun eu, iar ea dă din cap și pleacă, trecând pe lângă bucătăria deschisă.

Tipul de la masa de lângă noi răsfoiește *New York Post*. Un ajutor de bucătar pune o bucată de unt pe plită și acesta începe să sfârâie. Becurile luminează puternic, scoțând în evidență fiecare zgârietură de pe masa de plastic laminat de un verde-mentă, decolorat, și fiecare ciobitură de pe gresia bej.

Asta e dimineața de după, iar când ușa se deschide cu un clinchet, intră în local patru tipi cu câțiva ani mai tineri decât mine. Au petrecut prea mult și sunt extrem de mahmuri — se vede în ochii lor.

Wendy's contrastează puternic cu farmecul nocturn de la Gin Joint. Aerul din local e împânzit cu mirosul regretelor. Nu știu dacă vine de la alții sau de la Charlotte.

Ea se joacă cu șervetul.

— Te mai doare capul? întreb eu, de vreme ce e cam tăcută.

Ea clatină din cap.

— Mi-a trecut de tot.

— Te-a ajutat apa?

— Mereu ajută, încuviințează ea.

— Bun. Dar ca să fim siguri, avem nevoie de pachetul complet de combătut mahmureala, spun eu, pentru că de-asta am adus-o aici. Nimic nu te pune pe picioare după o noapte de băut mai bine decât mâncarea de cârciumă. S-a dovedit științific.

Zâmbește puțin, iar chelneriţa se întoarce repede cu cafetiera, turnând cafea în două cești. Charlotte își înfășoară mâinile în jurul celei așezate în fața sa.

— Chiar așa? Dar n-am băut prea mult, spune ea pe un ton șters.

Nu o las să mă descurajeze. Cu cât vorbesc și ne persiflăm mai mult, cu atât mai multe șanse avem să revenim la cine eram înainte.

— Era un studiu chiar săptămâna trecută în revista...

— Apropo de seara trecută, începe ea, iar roțile conversației se opresc cu un scârțâit odată cu acele patru cuvinte.

Dar eu sunt agil. Știu cum să tăinesc și să mă feresc. Ridic o mână în semn de „Stop!", clătinând din cap.

— Nu-ți face probleme.

— Dar...

— Fără dar. E totul în regulă.

— Ce încerc să spun e că...

— Charlotte, amândoi am băut niște cocktailuri și înțeleg, să știi. Arăt mai bine în ochii tăi când ești amețită de la bere.

Îi fac cu ochiul, alegând autoironia pentru că nu vreau să se simtă deloc prost pentru ceea ce a fost cât pe ce să se întâmple.

Își mișcă ușor colțul gurii, dar asta e tot. În dimineața asta nu s-a dat cu ruj. Abia dacă s-a machiat puțin. Tot arată bine. Mereu arată bine, fie noapte sau zi, fie ploaie sau soare.

— De la gin, de fapt, dar chiar și fără să beau...

Îi iau mâna și i-o strâng într-un gest drăguț și prietenos. Trebuie s-o liniștesc.

— Suntem prieteni. Nimic nu poate schimba asta. Nimic n-o să stea vreodată în calea prieteniei noastre. Mă rog, asta dacă nu te măriți cu un imbecil într-o zi. Deci să nu faci asta, zic eu, râzând ca de obicei și încercând cu disperare să duc conversația departe de *noi*, ca să nu-și dea seama ce a făcut mâna mea de trei ori în ultimele douăsprezece ore.

— Nici tu să nu te măriți cu o afurisită, zice ea cu ochii mijiți, și asta e Charlotte pe care o știu.

A revenit și e exact ca mine. Nu va lăsa senzația ciudată de azi-noapte din taxi să strice cea mai bună relație pe care a avut-o vreodată oricare dintre noi. Deși „ciudată" poate nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă „tare", „umedă" și „fierbinte". Exact cuvintele

pe care n-ar trebui să le folosesc când mă gândesc la ea. Dar ce voiam să spun despre seara trecută e despre noi ca prieteni.

— Și eu! spun cu mult prea mult entuziasm, dar ea tocmai a rostit cuvintele magice.

Prieteni. Noi. Trebuie să mă agăț de ele ca să nu pierd din vedere ceea ce suntem.

— Prietenia noastră e cel mai important lucru pentru mine, deci hai să rămânem prieteni.

Trăsăturile îi îngheață, de parcă i-au fost acoperite cu o mască. Se joacă cu inelul și cel mai ciudat lucru e că inima pare că îmi bate mai repede când o privesc jucându-se cu el. Nu e nevoie să-l poarte acum, dar îl poartă.

— Da. Prieteni. Asta e cel mai important, spune ea fără niciun fel de intonație.

— Cum am discutat aseară, corect? zic amintindu-i în caz că beția i-a jucat o festă creierului și i-a șters asta din memorie. Să ne uităm ore în șir la seriale, să mâncăm ursuleți gumați sau bomboane cu lămâie și să bem tequila sau vin.

Ea aprobă dând din cap.

— Corect. Absolut, spune ea, și îmi afișează un zâmbet ușor fals.

— Ar trebui să facem asta din nou. Dacă tot putem, zic eu, ca un jucător de cărți care bagă jetoane în morman ca să parieze că putem fi doar prieteni.

— Sigur.

— Ce zici de seara asta? spun eu, crescând iar miza.

O să mă uimesc singur cu cât de bine mă pricep să fim doar prieteni.

— OK.

— La mine?

Dublez miza. Rău de tot.

— Serios? întreabă ridicând o sprânceană. Chiar vrei doar să stăm și să nu facem nimic?

— Normal. Și aseară ziceam că ar trebui să facem asta.

Ea clatină din cap și nu sunt sigur dacă ideea o amuză sau e un fel de resemnare. Trage aer în piept, își aranjează coada și ridică din umeri.

— Bine, zice ea. Prietenii nu-și lasă prietenii să mănânce singuri ursuleți gumați. Eu aduc ursuleții.

— Iar eu îi mănânc pe cei verzi.

Ea tresare.

— Îi urăsc pe cei verzi.

— Iar eu aduc vinul. Dacă nu mă înșală memoria, preferi un Chardonnay la ursuleți?

— Așa e, dar poate ar fi mai bine să bem Margarita virgine[14] în seara asta.

Eu îmi arunc șervetul pe masă cu o mișcare teatrală.

— Atinsă pentru prima dată, zic eu, și din nou, poate ar fi trebuit să mă gândesc înainte să scot cuvintele astea pe gură.

Din fericire, sosește chelnerița.

— Aici aveți ouăle, spune ea, așezând farfuriile. Bine făcute. Exact cum ați cerut.

Ultimele cuvinte răsună zgomotos, iar eu îmi dau seama ce am făcut. Ce am *cerut* cu gura asta încrezută. Cu ideile mele mărețe. Cu atitudinea mea de pot-să-fac-orice.

Tocmai am invitat-o pe Charlotte la mine acasă diseară. Nu există destui baschetbaliști transpirați în tot universul care să mă ajute să fac față pericolului acelei decizii.

* * *

Facem planuri pentru săptămâna următoare la The Lucky Spot. Niciunul dintre noi nu mai rostește vreun cuvânt despre diseară sau aseară, sau despre falsa noastră relație. Când ajungem la The

14 Fără alcool, joc de cuvinte în original. (*N.t.*)

Lucky Spot, rămânem câteva ore înainte ca Jenny să se ocupe de tura de duminică după-amiază — și înainte să *mergem* la muzeu — și reușim fără probleme să reintrăm în pielea unor prieteni și parteneri de afaceri, de parcă seara trecută nici n-a existat.

Dar în clipa în care intrăm în muzeu, ceva se schimbă.

Charlotte cea lipicioasă a dispărut. Sigur, încă joacă rolul logodnicei mele, dar nu mai e la fel de devotată rolului ca aseară. Habar n-am dacă mama sau doamna Offerman își dau seama, dar în timp ce ne uităm la un tablou de Edward Hopper[15], fac tot posibilul să mă asigur că nimeni nu știe.

— E o pictură frumoasă, spune doamna Offerman.

— Da, este, intervin eu.

O cuprind pe logodnica mea falsă cu un braț, o țin strâns, îi dau un pupic rapid pe obraz și îi spun:

— Ca tine. Apropo, ți-am spus cât de drăguță ești azi?

Charlotte se încordează, dar reușește să-mi mulțumească.

Mama ne aruncă o privire și zâmbește.

Emily, nu. Emily pare să nu aibă niciun interes față de tablouri, deși se presupune că vrea să dea la Arte.

Dar e în regulă. Mă descurc din nou. Sunt pe cai mari. În timp ce ne plimbăm printre lucrări de Chagall și Matisse, fac tot felul de glume și toate femeile râd, inclusiv Charlotte. Când ieșim în grădina cu sculpturi, sunt convins că Charlotte și cu mine suntem pe teren stabil și ne pricepem destul de bine la prefăcătorii.

Până când Emily se întoarce spre ea.

— De cât timp ești îndrăgostită de Spencer?

Charlotte se încordează, și o explozie de roșu îi colorează obrajii.

— Adică erai atrasă de el dinainte să începeți să ieșiți împreună? continuă Emily. Pentru că sunteți prieteni dintotdeauna, nu? Așa că a fost una dintre acele...

---

15 Pictor realist american, care a trăit între anii 1882–1967. În lucrările sale, Hopper reproduce scene urbane zilnice, într-un mediu înconjurător familiar. (*N.r.*)

— Emily, dragă. Unele lucruri sunt personale, spune doamna Offerman, intervenind.

Adolescenta ridică din umeri ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Sunt doar curioasă. Au mers la facultate împreună. Nu cred că e așa ciudat că vreau să știu dacă se plăceau și atunci.

Charlotte ridică bărbia.

— Am fost mereu prieteni, spune ea, ducându-și mâna la frunte. Scuzați-mă!

Și o tulește.

Mama mă fixează cu privirea și nu pot să mă gândesc decât că s-a prins. O urmărește pe Charlotte cum intră prin ușile de sticlă înapoi în muzeu și instantaneu mama îmi face semn să mă apropii de ea. Îmi vorbește încet, din colțul gurii.

— O supără ceva. Du-te după ea. Liniștește-o.

Corect, desigur. Super Logodnicul în acțiune. Mamele știu întotdeauna cel mai bine.

Mă duc în fugă după Charlotte, intru pe ușă și străbat coridorul, prinzând-o din urmă când ajunge la toaleta femeilor. O strig, dar ea tocmai are mâna pe ușă și o deschide.

Mă opresc.

Pentru o secundă.

Pe coridor e liniște, fiind izolat departe de cea mai mare parte a muzeului. Împing ușa și intru după ea. Charlotte e aplecată peste chiuvetă, stropindu-se cu apă pe față.

— Ești bine? întreb eu timid, apropiindu-mă de ea.

Sunt trei cabine, dar sunt goale. Pe hol răsună pași, care apoi dispar.

Clatină din cap. Când ajung lângă ea, îi pun o mână pe spate și o mângâi ușor. Tresare și se îndepărtează puțin de mine.

— Nu te simți bine? Te doare capul de aseară sau ceva?

Ușa se deschide cu un scârțâit, iar noi împietrim. Se închide din nou, dar nu aud pe nimeni intrând. În toaleta femeilor e liniște; suntem doar noi.

Ea se întoarce, mă apucă de cămașă și mă trage într-o cabină.

— Nu pot să mă mai prefac.

Îmi cad umerii. Picioarele îmi par de oțel. Am împins lucrurile prea departe.

— Logodna?

— Nu. Asta e OK. Pretinsa logodnă e OK, spune ea, fixându-mă din priviri.

Nu i-am văzut niciodată ochii căprui atât de intenși, de parcă e pe cale să urce un zid înalt. Nu ezită deloc.

Mă încrunt.

— Atunci ce e?

Chiar sunt curios, pentru că dacă nu vorbește despre relația noastră falsă, n-am nicio idee despre ce vorbește.

Mă strânge și mai tare de cămașă. Maxilarul îi e încleștat. Expiră zgomotos pe nări. N-am mai văzut-o niciodată pe Charlotte așa.

— Ce-am făcut?

— Seara. Trecută, spune într-un freamăt.

Respiră adânc după fiecare cuvânt.

— Ce e cu seara trecută?

Ochii i se închid ușor, dar pare că se frământă. Trage adânc aer în piept și deschide ochii. Latura ei dură pare să se înmoaie puțin.

— Te prefaci că nu s-a întâmplat.

— Ba nu, zic repede, încercând să mă apăr. Nu fac asta.

Dar, de fapt, asta am făcut toată ziua. Este exact ceea ce sper să reușesc.

— Ba *asta* faci. Asta ai făcut la micul dejun. Am băgat totul sub preș, iar eu nu sunt așa, spune pe un ton feroce, amintindu-mi de unul dintre foarte multele lucruri pe care le admir la Charlotte — duritatea, tenacitatea ei. Nu m-ai lăsat să vorbesc, iar eu trebuie să știu. Ți-am spus că sunt o mincinoasă proastă și am vorbit serios. Sunt varză când vine vorba de mințit. Chiar și aseară, când am spus chestia aia despre tata care e asistent. Tot era adevărat.

Încă un lucru care îmi place la ea — e atât de al naibii de sinceră.

— OK, și ce trebuie să știi? întreb.

Emoțiile nu doar îmi furnică pe piele. Mă asaltează ca niște maimuțe zburătoare.

Niște maimuțe rele.

De parcă ar mai fi și alt fel.

Ea își dă ochii peste cap.

— Chiar ești atât de bătut în cap, Spencer?

Desfac larg palmele.

— Se pare că da. De ce nu-mi desenezi? Ce trebuie să știi?

Ea răsucește în mână materialul cămășii mele, trăgându-mă mai aproape, iar într-o fracțiune de secundă, spațiul dintre noi se micșorează. Înainte eram la 30 de centimetri unul de celălalt — destul spațiu cât să țină la distanță hormonii. Acum s-au întors. Învârtejiți. Dând roată. Apucându-mă. Temperatura crește din nou.

— Nu ești atras de mine?

Îmi pică fața. Capul îmi vâjâie. Cred că a înnebunit.

— Vorbești serios?

Ea aprobă dând din cap.

— Răspunde la întrebare, Holiday. La asta se reduce toată chestia cu „hai să ne concentrăm doar pe prietenie"?

— Ești superbă. Ești frumoasă. Ești năucitoare, spun eu, bombardând-o cu complimente ca un vânzător la colț de stradă. Dar nu vreau să ne stric prietenia. E prea importantă.

Ea clatină din cap.

— Tot n-ai răspuns la întrebare.

— Am zis că ești frumoasă.

— Ai spus asta și despre tabloul lui Hopper. Ești atras de tablou?

Eu înghit în sec. Încerc să înșir cuvintele unul după altul, dar în mintea mea nu există decât pelicula filmului de aseară. Ce i-am făcut când m-am masturbat acasă, și fanteziile mele, și toate nenorocitele de lucruri pe care vreau să le fac cu prietena mea cea mai bună. Pentru că sunt în mod sălbatic atras de ea. Am aflat asta în ultimele patruzeci și opt de ore. E un nivel stratosferic de atracție. Genul care ar putea alimenta un avion să facă înconjurul lumii.

— Ți se pare că sunt nebun? întreb, iar glasul mi-e chinuit.

Detest, dar și ador în același timp că mă întreabă și sunt atât de încordat în momentul ăsta pentru că toată ziua de azi trebuia să fie despre prietenia noastră.

— Chiar vrei să-ți răspund?

— Da.

— Nu. Nu pari nebun. Pari enervat. La fel ca mine. Așa că bănuiesc că amândoi suntem enervați.

— Nu. Nu sunt enervat, spun luându-i palma în mâini și desfăcându-i degetele, și apoi o trag brusc lipindu-i trupul de al meu. Nu sunt enervat. Sunt excitat la culme. Pentru că ar trebui să fiu nebun să nu fiu atras de tine, îi spun eu într-o șoaptă aspră.

Ochii i se aprind ca niște artificii în miniatură. De parcă am spus replica perfectă. Irisurile ei dansează strengărește, de bucurie.

— Chiar așa?

Toată furia i s-a risipit din glas. E moale și diafană, iar glasul ei plutește pe deasupra mea și mă face să o doresc și mai mult. Mă face să vreau s-o aud cum spune alte lucruri cu glasul acela.

— Da.

Vorbesc printre dinții încleștați. Cu mâna în jurul taliei ei, o trag cumva și mai aproape, apoi îi trasez linia maxilarului cu un deget.

— Dar nu trebuie să fii atât de atras de prietena cea mai bună. Nu așa funcționează. Va trebui probabil să mă internez undeva ca să fac față la câtă atracție simt față de tine. Am să-i rog să mi-o scoată, iar ei vor spune: „Ne pare rău, domnule, s-a răspândit în tot corpul și nu o putem extrage".

Zâmbetul i se mărește.

— Serios? întreabă ea, dar nu prea e o întrebare, ci mai degrabă o declarație de uimire.

Acum că m-a stârnit, n-o să dau înapoi. Nu-mi stă în fire.

— Nu mă face să-ți dovedesc, zic eu, provocând-o.

Ochii îi sclipesc.

— Dovedește-mi.

— Accept provocarea.

În câteva secunde mâna îmi urcă pe sub fusta ei, iar ea rămâne cu gura căscată când își dă seama ce fac. Degetele mele o iau la goană pe carnea moale a coapselor ei, iar când ajung la chiloți trec cu degetul arătător peste bucata de bumbac. Sunt umezi, iar scula mea arată instantaneu ca Empire State Building. Scot un geamăt. Fără să-mi dezlipesc ochii de la ea, îmi strecor un deget în chiloții ei. Ea se înfioară, iar sângele mi se înfierbântă în timp ce trec degetul peste sexul ei umed, fierbinte și alunecos. Duc degetul la buze și îi sug umezeala. Are gustul tuturor fanteziilor mele. De data asta, geamătul meu are ecou. Răsună în toaleta femeilor, iar Charlotte mi se cutremură în brațe.

Mă privește cum îi ling gustul de pe deget, iar asta e clipa în care nu mai încape nicio îndoială. În care totul e limpede. Ea își desface buzele și spune:

— Și eu vreau să-ți dovedesc ceva. Diseară.

— Ce?

Înainte să-mi poată răspunde, ușa se deschide cu un scârțâit. Mă desprind de ea, iar Charlotte își netezește cu palma cămașa, apoi și fusta. Ca să știe, ca să nu aibă absolut nici cea mai mică îndoială, duc din nou degetul la gură și îl mai sug o dată. Țintuind-o cu privirea, șoptesc: *al dracului de sexy.*

Se înfioară, iar buza îi tremură. Îmi trec degetul peste buza ei inferioară, apoi îl împing dincolo de dinții ei. Imediat, îl trage în gură și suge.

O fixez cu privirea, cuprins de fierbințeală. Scot degetul, îi ciupesc colțul gurii, descui ușa și ies din baie. Îi fac scurt cu mâna doamnei Offerman.

Ea clipește, apoi zâmbește și-mi face cu mâna.

Mă întorc la familie știind un singur lucru cu certitudine — habar n-am ce se va întâmpla când Charlotte va veni la mine acasă diseară.

Capitolul 15

Când deschid uşa, îi întind o Margarita fără alcool.

Ea îmi mulţumeşte şi ia o gură în timp ce intră în apartament. Poartă jeanşi, balerini negri şi un top elegant fără mâneci, de culoare gri, cu un fel de decolteu cu dantelă.

La naiba! S-a camuflat. Habar n-am ce intenţii are dacă e să mă iau după ţinută. Sigur, poate simplific lucrurile prea mult, dar dacă ar purta o rochie scurtă neagră şi pantofi cu toc care strigă „fute-mă", aş fi mult mai puţin nedumerit. Pe de altă parte, şi eu sunt în jeanşi şi un tricou negru, aşa că nu sunt sigur dacă hainele mele îi spun Gata de Orice, dar eu sper că da.

Flutură o pungă cu ursuleţi gumaţi, varianta sofisticată.

— Proaspeţi, de la fermă, zice ea.

— Crescuţi în zonă, sper?

— Desigur. Pe o rază de 80 de kilometri între fermă şi farfurie.

— Excelent. Ar fi bine să fie şi în serie mică, zic eu, bătându-mi joc de puriştii gastronomiei din lumea întreagă, bucuros că măcar încă pot face mişto împreună cu ea.

Charlotte coboară tonul până la o șoaptă conspirativă.

— Sunt din Brooklyn. Evident că sunt serie mică. Deși tot nu înțeleg de ce dacă putem trimite un om pe Lună, nu suntem în stare să scoatem ursuleții verzi din pungă.

— Este unul dintre marile mistere ale vieții.

Închid ușa și îi fac semn să intre în sufragerie. Merge în fața mea, iar eu nu pot să mă abțin. Mă holbez la fundul ei în timp ce traversează camera până la canapea. Din punctul meu de vedere, mi-a dat frâu liber să mă holbez în după-amiaza asta.

— Alături de existența sparanghelului uriaș, glumește ea.

— N-o să înțeleg niciodată nevoia de legume supradimensionate. Dar chiar te-ai dus în Brooklyn după ursulești gumați? întreb în timp ce ea se face comodă pe canapeaua mea bej.

Ușile glisante care dau spre terasă sunt deschise, iar aerul cald al nopții de iunie pătrunde în casă.

Charlotte clatină din cap, își scoate pantofii aruncându-i pe jos și își vâră tălpile sub ea.

— Magazinul din Brooklyn care îi produce a deschis încă un butic în Murray Hill. Dar *sunt* produși din ingrediente locale și nu sunt făcuți cu gelatină.

— Ceea ce este o cerință de bază la ursuleții gumați.

Mă așez lângă ea pe canapea, repetând ce a spus de-a lungul anilor — nu se atinge de dulciuri făcute cu gelatină, deoarece aceasta provine de la vaci, iar dacă ar vrea vită în dulciuri, atunci ar mânca bomboane cu vită, și nu face asta. Pentru că așa ceva e de-a dreptul scârbos.

Motiv pentru care nu există bomboane cu vită.

Arăt spre laptopul meu.

— La ce ne uităm? Netflix? Hulu? *Castle?* Ultimul film cu Will Ferrell? Comedie romantică? Film cu spioni? Sports Center ca să te pui la curent cu ce se întâmplă în baseball?

Ea rupe punga cu ursulești și își aruncă unul galben în gură. Alunecă dincolo de buzele ei. Norocos ursuleț.

— Hai să ne uităm la *Castle*. La episodul ăla cu mafiotul irlandez.

Știu exact la care se referă, pentru că am văzut aproape fiecare episod împreună. Îl găsesc repede, mulțumindu-mi în gând că am ținut minte să închid fereastra cu filmul porno aseară. Fido intră în sufragerie și începe să miaune. Sunt sigur că în limba felinelor îi spune ce am făcut, dar, slavă Domnului, nimeni n-a creat încă un ghid de traducere pentru acest limbaj.

Ne facem comozi în ritmul pe care l-am perfecționat de-a lungul anilor. Ea stă la un capăt al canapelei, cuibărită în perne. Eu stau la celălalt capăt, iar laptopul pe care rulează filmul e pe măsuța de cafea. Radem jumătate de pungă de ursulețigumați, Charlotte alegând culorile. Eu mă năpustesc asupra grenadei de ursulețiverzi. Ne bem cocktailurile fără alcool, iar la un moment dat în timpul serialului, ea își așază tălpile pe coapsele mele, încrucișându-le la glezne.

Mă străbate un fior chiar și dintr-atât și îmi amintesc de seara trecută la restaurant, când și-a trecut talpa de-a lungul piciorului meu. Mă întreb pentru o clipă dacă am un fetiș pentru picioare. Până acum nu credeam că am, dar când privirea mi se abate către picioarele ei și oja roz-bombon de la care se pare că nu-mi pot dezlipi ochii, îmi dau seama că am ratat aproape fiecare cuvânt rostit de Castle când îi explica lui Beckett care crede el că e motivul crimei din episodul acesta.

Mă concentrez din nou la ecran, dar sunt din ce în ce mai conștient de prezența ei, de parcă aș fi băut un shot de cafeină și acum simțurile mele ar fi în alertă după Charlotte. Își cuibărește umerii în pernă, iar eu arunc o privire, întrebându-mă dacă îi place să fie sărutată acolo. Își dă la o parte o șuviță de păr de pe față, iar eu vreau să știu cât de mult îi place să fie trasă de păr, dacă îi place. Castle și Beckett sunt aproape să găsească ucigașul când Charlotte molfăie un ursuleț roșu, iar eu devin foarte curios de ce gust are cireașa în gura ei.

Mă împunge în burtă cu degetul mare de la picior. Mă încordez pentru o clipă, întrebându-mă dacă își dă seama unde îmi stă și unde

nu-mi stă mintea. Dar ea e clar concentrată asupra ecranului, de vreme ce nu-şi dezlipeşte privirea de bravii noştri eroi.

Nu înţeleg — eram sigur că urma să fim deja dezbrăcaţi. Pe de altă parte, nu mai am niciun barometru cu care s-o citesc pe femeia asta. Atâta doar că, pe baza spiritului meu ascuţit de observaţie, sunt destul de sigur că vrea masaj la tălpi. Mă întind după piciorul ei şi încep să-l masez, ceva ce am mai făcut de multe ori până acum.

În timp ce urc de la arcul tălpii până spre călcâi, încerc să evit cele mai obraznice gânduri legate de picioarele ei. Nu, nu cele în care îi sug degetele, pentru că nu am genul ăsta de fetiş pentru picioare. Ci gândurile în care îi ţin gleznele în mâini, îi desfac picioarele şi mă înfig în ea.

Scula mi se transformă într-o ditamai măciuca. Mare trădătoare. Jur, dacă scula mea ar fi un om, ar fi un agent de la narcotice, dezvăluindu-mi în permanenţă secretele.

— La dracu'! mormăi eu în barbă.

Ea îşi întoarce brusc privirea către mine.

— Eşti OK?

— Da. Sunt OK. Am rămas fără băutură, zic luând paharul de pe masă ca să am o scuză să respir puţin. Tu uită-te în continuare. Vin şi eu imediat.

— E în regulă, aştept.

Apasă butonul de pauză, iar ăsta e ultimul lucru de care am nevoie: să mă urmărească în timp ce mă duc la bucătărie să-mi umplu din nou paharul pe care nu-l prea vreau. Îmi trec o mână prin păr şi mă uit la carafa cu Margarita care face mişto de mine cu inocenţa ei. La dracu'! Iau o sticlă de tequila din dulap şi o desfac. Mă aplec, smulg uşa congelatorului şi scotocesc după mai multă gheaţă.

Pentru faţa mea.

Câteva secunde în lada cu gheaţă mă răcoresc.

Mă întorc la Charlotte şi ridic paharul.

— L-am făcut mai tare, recunosc eu, apoi iau o înghiţitură lungă, însetat.

Întinde mâna spre mine în semn că vrea și ea. Îi dau paharul meu și bea puțin.

— Mmm! exclamă ea.

Pun paharul jos și ne întoarcem la serial în timp ce personajele rezolvă o crimă de care nu-mi pasă absolut deloc în momentul de față. Nu știu ce să cred despre faza înfierbântată din baia de la muzeu, dar încep să accept că nu știu ce să mai cred despre o mulțime de lucruri care s-au întâmplat între mine și Charlotte în ultimele zile. Mi-aș dori să am un dispozitiv cu care să-i citesc gândurile, pentru că tare aș vrea să știu ce vrea să-mi dovedească.

La sfârșitul episodului, se întoarce către mine.

— Vrei să ne uităm la serialul lui Nick?

Nu! Nu vreau să ne uităm la film! Vreau să te dezbrac și să-ți ling fiecare centimetru de piele. Dar te porți atât de normal, încât nu știu ce să cred.

Ridic din umeri.

— Sigur. Am văzut fiecare episod de doar 20 de ori. Pe care vrei să-l vedem?

— Caut eu, spune ea, aplecându-se peste picioarele mele ca să ia laptopul și să caute pe aplicația de *streaming* a canalului Comedy Nation serialul *Aventurile domnului Orgasm*.

Curând începe tema muzicală cunoscută, la fel și aventurile. Închid ochii și îmi las capul să cadă la loc pe pernele de pe canapea când îmi dau seama ce episod a ales.

E cel în care femeia și-a rătăcit orgasmul. N-a mai avut unul de un an și trebuie să-l angajeze pe domnul Orgasm să-i găsească orgasmul lipsă.

E foarte comic, Charlotte râde neîncetat pe parcursul serialului, iar eu am o bănuială legată de ce încearcă să-mi dovedească purtându-se ca și cum am fi buni amici, când de fapt amândoi știm că murim să trecem mai repede la fapte, pentru că și ea vrea la fel de mult ca mine. Indiciile au fost în fața mea tot timpul și poate că am

fost bătut în cap până acum, dar nu mai sunt. În plus, nu cred că mai pot aştepta să văd dacă am dreptate.

Mă întind şi pun pauză serialului. Ţipătul unei sirene se aude de undeva din oraş, amestecându-se cu muzica de la barul de pe stradă. Casa mea are propriile zgomote. Zumzetul posibilităţii. Ne clătinăm în pragul a ceva. Ceva ce n-ar trebui să vreau. Ceva ce vreau cu disperare.

— Ce ai vrut să-mi dovedeşti? Ai zis la muzeu că vrei să-mi dovedeşti ceva.

Se îndreaptă de spate şi se aşază picior peste picior.

— Că putem să fim prieteni, spune ea direct.

— OK. Şi am dovedit asta cumva în seara asta?

Ea aprobă dând din cap, aparent mulţumită.

— Da. Am mâncat ursuleţi gumaţi, am băut Margarita, ne-am uitat la televizor şi am făcut toate lucrurile pe care le-am făcut întotdeauna.

— De ce ai vrut să-mi dovedeşti asta?

— Pentru că am să-ţi fac o propunere, spune ea, vorbind la fel de direct ca şi cum ar urma să-mi ofere un loc de muncă. După cum ştii, a trecut ceva timp pentru mine.

Face o pauză şi îmi agaţă privirea ca să ştiu la ce se referă. Eu ştiu. O, da, ştiu. Încuviinţez.

— Şi aparent, sunt destul de atrasă de tine. Ce să vezi!

Ridică din umeri, de parcă ar fi o mare surpriză.

Eu râd.

— Da, ce să vezi!

Îi fac semn să continue.

— Te rog, continuă.

Arată către laptop.

— Aş vrea să mă ajuţi.

— Fii mai clară. Prefă-te că sunt un tip complet tâmpit şi trebuie să-mi faci o schemă, spun eu, încercând din răsputeri să rămân impasibil.

— Așa cum tu mi-ai propus și m-ai rugat să fiu logodnica ta timp de o săptămână, aș vrea și eu să-ți propun și să te rog să-mi întorci favoarea în următoarea săptămână, într-un mod puțin diferit. Modul în care terminăm ce-am început aseară.

În direcția asta mă gândeam și eu că ne îndreptăm, dar acum că a spus-o, sunt complet nepregătit pentru reacția corpului meu. Sunt electrizat. Cheia s-a întors în contact, iar eu gonesc pe șoseaua posibilității de a-mi pune în practică fanteziile de azi-noapte.

— Știu la ce te gândești, continuă ea, iar eu sper din tot sufletul că de fapt habar n-are la ce îmi stă mintea, adică la cum arată goală juisând pe scula mea. Îți faci griji că n-o să rămânem prieteni. De-asta am zis că vreau să-ți dovedesc ceva. Putem să rămânem prieteni. Nu va fi stânjenitor.

A, sigur! Da. N-aș spune că la asta mă gândeam chiar acum, dar mi-a trecut prin cap, așa că să zicem că are dreptate.

— Da, la asta mă gândeam, zic eu, spunând o minciunică.

— Ne-am sărutat deja de trei ori, nu? Și asta nu ne-a schimbat prietenia. Corect? întreabă ea, părând atât de dezinvoltă și de convingătoare, dar eu sunt destul de sigur că m-a cucerit cu *proaspeți, de la fermă*, cuvintele pe care le-a rostit când a intrat pe ușă în seara asta.

— Corect, spun eu pe un ton grav, asertiv, de parcă lovesc cu ciocănelul unui judecător.

Pentru că sunt atât de sigur că ar trebui să ne-o tragem. Acum. Și apoi de mai multe ori la noapte.

— Așadar, ce părere ai dacă am intensifica lucrurile puțin săptămâna asta? spune ea, apoi mă lovește ușor.

Părerea mea este că e o idee genială și sunt gata să mă năpustesc asupra ei și s-o dezbrac. Să îndeplinesc toate fanteziile pe care le-am avut azi-noapte și cele pe care le are ea. Să-i ofer un orgasm absolut epic sau 20, pentru a compensa lunile în care doar s-a masturbat. Dar înțelegerile funcționează întotdeauna cel mai bine atunci când ambele părți știu la ce să se aștepte de la bun început.

— Doar că avem nevoie de câteva reguli, spun eu.

— Da. Reguli. De exemplu, fără anal, da?

— Hm. Nu era neapărat pe lista mea, dar pot să trăiesc cu restricția asta, zic râzând.

— Bun, spune, încuviințând, apoi se încruntă. De ce? La ce reguli te gândeai?

— Mai degrabă la cât va dura toată treaba.

— O săptămână. Până ne despărțim.

Cu siguranță s-a gândit ceva la asta.

— Am înțeles. Are sens.

— Apoi revenim la prietenia noastră. Promiți?

— Absolut, răspund, oferindu-i degetul mic deși, să fim serioși, nu fac promisiuni din astea de copii, fiind bărbat în toată firea.

Totuși, pare momentul potrivit să încep, așa că își răsucește degetul mic în jurul celui oferit de mine.

— Asta e vital, spune ea emfatic în timp ce ne împreunăm degetele, apoi le eliberăm. La sfârșitul săptămânii ne întoarcem direct în zona prieteniei.

— Și nu dormim împreună, adaug eu. Pentru că asta face situația tare stânjenitoare.

— De acord. Și fără faze stânjenitoare. Asta e altă regulă.

Eu aprob vehement dând din cap și tai aerul cu palma.

— Detest fazele stânjenitoare. Nu putem avea faze stânjenitoare deloc.

— Și fără minciuni.

— Absolut de acord.

Charlotte numără pe degete.

— OK. Deci avem așa, fără anal, fără dormit împreună, fără faze stânjenitoare, fără minciuni. Facem asta o săptămână, apoi ne vedem de prietenie în continuare.

— Altceva?

Îmi aruncă o privire de parcă aș fi nebun.

— Păi, evident, mai e ceva.

— Uimește-mă! Ce e?

Își dă ochii peste cap.

— Evident, fără îndrăgostit, zice cu un dispreț total față de acest concept.

Nu mă pot abține și pufnesc și eu.

— Normal. De parcă asta s-ar întâmpla vreodată.

— Evident că nu s-ar întâmpla niciodată.

— În niciun caz. Absolut imposibil.

Amândoi aprobăm din cap încă o dată, complet de acord în privința acestui subiect. Apoi ea își apucă partea de jos a topului de parcă ar fi gata să se dezbrace.

Eu ridic o mână.

— Stai!

— Nu ești pregătit?

— Unu, m-am născut pregătit. Doi, sunt gata aproape întotdeauna să pornesc într-o clipă, spun, îndreptându-mi privirea între picioare ca s-o fac să înțeleagă.

Și am tot fost incredibil de pregătit în ultimele patruzeci și opt de ore.

Asta o face să rânjească.

— Dar, hai să punem niște muzică, alea, alea, știi tu.

Își dă o palmă peste frunte.

— Corect. Să ne vină cheful.

— Mi-a venit deja cheful. Dar spune-i așa dacă vrei.

Se dă jos de pe canapea și ridică un deget.

— Mă duc doar să fac pipi mai întâi, zice ea, și țâșnește pe hol.

Se duce în direcția băii legate de dormitorul meu și nu la cea de lângă bucătărie. Ridic din umeri. Mă rog.

Apăs pe aplicația mea de muzică, pregătesc niște melodii sexy și seducătoare care îmi aduc aminte de barul de aseară, îmi scot portofelul din buzunar și iau un prezervativ din el. Arunc prezervativul pe masă, iar pliculețul îmi alunecă ușor printre degete.

Atunci îmi dau seama că îmi transpiră palmele.

Ce dracu'!

Am emoții.

Am emoții, la naiba, și asta nu e acceptabil. Eu nu am emoții înainte de sex. Sunt o vedetă în așternuturi. Sunt plin de încredere, plin de pricepere și mă concentrez doar asupra femeii. Charlotte nu va primi altceva decât o performanță de nota 10 din partea mea. La naiba, nu va primi altceva decât o performanță de 10 *plus*. Inspir adânc, lăsând aerul să-mi umfle pieptul. Îmi îndrept umerii și îmi amintesc că la asta excelez. La asta sunt maestru. O să-i ofer lui Charlotte cea mai fantastică plăcere pe care a simțit-o vreodată în viață.

Mă duc la întrerupător, reduc ușor intensitatea luminii din cameră, iar când mă întorc, Charlotte e deja în sufragerie, sprijinindu-se de un perete.

Poartă una dintre cămășile mele albe și nimic altceva, din câte văd.

Îngheț.

Nu pot să respir. Nu pot să clipesc. Nu pot să fac altceva decât să mă holbez la silueta ei superbă. La părul ei blond care îi curge în valuri peste cămașa mea. La mâinile ei nerăbdătoare care se joacă cu nasturii, de parcă n-ar ști ce să facă cu ei. La picioarele ei puternice, goale și frumoase. La marginile cămășii care o acoperă. Nu știu dacă mai are chiloții pe ea, dar voi afla în stil mare.

Fiecare atom din mine zbârnâie. Trebuie să ating fiecare parte a corpului ei frumos. Să-i sărut fiecare centimetru de piele. S-o ling, s-o gust, s-o fut.

Să-i ofer *plăcere*.

— Încerci să mă seduci? întreb eu și mă apropii de ea.

— Da, șoptește cu o voce diafană. Funcționează?

Dau din cap afirmativ.

— Dar nu așa merge treaba.

Gata cu Charlotte care face regulile. Gata cu ea care ia deciziile. Acesta e domeniul meu. O privesc din cap până-n picioare și îi urmăresc reacția. Respiră greoi, iar ochii îi strălucesc de dorință.

— Ce vrei să spui?

— Nu te mă seduci.

Îi mângâi ușor obrazul, privindu-i buzele în timp ce ea tremură la atingerea mea.

— Nu o să te seduc.

Odată cu puterea vine și responsabilitatea.

Nu e niciun secret că sunt binc dotat. Charlotte s-a prins deja de treaba asta, și nici nu mi-a dat jos hainele încă. Dar fii atent care e secretul succesului când ai un penis cu mult peste medie. Nu poți să-l fluturi ca pe o ditamai bâta. Trebuie să-l tratezi așa cum tratează un antrenor de fotbal portarul. Un penis cu putere de foc e arma ta secretă și valorează greutatea sa în aur dacă știi ce să faci cu restul armamentului. Adică penisul nu trebuie să fie niciodată vedeta spectacolului.

Numele femeii trebuie să fie cel scris cu litere luminoase și trebuie să o faci să se simtă așa de la început până la sfârșit. Încălzește-o cum trebuie. Folosește-ți toate armele — mâinile, degetele, gura, limba, cuvintele.

Din fericire, mă pricep de minune cu toate astea și am de gând să-i arăt lui Charlotte toate aptitudinile mele.

Mai întâi, cuvintele...

— Am să-ți mărturisesc ceva, zic eu.

— Da?

— Știu că încercai să-mi dovedești că putem să fim prieteni în continuare când ne uitam la film. Dar eu nu prea mă simțeam ca un prieten față de tine.

— Nu? întreabă ea, cu un strop de îngrijorare în ochi.

Clatin din cap.

— Nu mă simțeam deloc ca un prieten când mă întrebam ce gust au buzele tale în seara asta, șoptesc eu, iar îngrijorarea din ochii ei se transformă într-o scânteie de entuziasm.

Pieptul îi urcă și coboară, de parcă fiecare răsuflare anticipează ceea ce urmează.

Îi iau fața în palme, îmi apropii gura de a ei și o sărut.

Ca o tachinare. O tachinare tandră, lentă și persistentă care va face exact ce i-am promis că trebuie să facă un sărut. Îmi trec buzele peste ale ei, gustând-o, revendicându-i gura, totul, înainte de a-mi strecura limba între buzele ei roșii și dornice.

Scot un geamăt când limba ei o întâlnește pe a mea.

Nu e primul nostru sărut, dar e primul care nu se va opri la a fi doar un sărut. E un sărut care va merge până la capăt.

Sânii ei îmi împung materialul cămășii și curând, foarte curând, am să-i întâlnesc. Am să fac cunoștință temeinic cu sânii ei superbi, iar apoi am să mă familiarizez lent și plăcut cu fiecare centimetru al corpului ei.

Așa o sărut. Ca o promisiune a lucrurilor ce vor urma.

Orgasmele ei.

Multe.

Când pun capăt sărutului, îmi trec degetul mare peste buza ei superioară, de parcă marchez teritoriul ca fiind al meu. Ea scoate un geamăt mărunt și dornic.

— Ai gust de bomboane de cireșe, și tequila, și dorință, îi spun eu, în timp ce cobor mâna spre gâtul ei, trecându-mi degetele peste pielea moale și catifelată. Iar acum că te-am gustat, vreau să văd cum arăți în rest. Vreau să știu cum arăți goală. Mi-am imaginat asta neîncetat zile în șir.

— Atunci dezbracă-mă, spune ea, ca o rugăminte.

— Dacă mă rogi așa de frumos, zic eu, lăsându-mi glasul să se stingă în timp ce desfac primul nasture, apoi pe următorul.

Zvâcnesc peste tot, știind că nu doar o să-i văd sânii, ci o să-i și ating, o să-i simt, o să-i sărut. Anticiparea are propriul puls, propria prezență în apartamentul meu, aici cu noi. Vreau să-mi întipăresc clipa asta în memoria permanentă. Vreau să nu uit niciodată cum e să scot cămașa mea de pe Charlotte.

Ea își trece limba peste buze. Ochii îi scapără și se cutremură. E ca o pasăre frumoasă închisă într-o colivie, cu aripile fluturând, inima bătându-i cu putere, tânjind să se elibereze.

Eu voi fi cel care o va face. Eu sunt cel care o lasă să scape și eu mă voi bucura de întreaga sa ființă.

Desfac încă un nasture și îmi las vârfurile degetelor să-i atingă în treacăt sânii bombați.

Suspină, iar eu scot un geamăt, și amândoi zâmbim larg în același timp când înțelegem ce se întâmplă — fiindcă nu e nevoie să ne citească cineva gândurile ca să-și dea seama că ei îi place să fie atinsă de mine la fel de mult cât îmi place și mie să o ating. Chiar dacă am trecut de sânii ei deja, nu desfac cu totul cămașa. Aștept până când eliberez fiecare nenorocit de nasture. Vreau ca momentul acela să fie o dezvelire fantastică a frumuseții sale nude, pentru că știu fără să o fi văzut că e superbă peste tot.

Când întind mâna spre ultimul nasture, îmi trec vârful degetelor peste carnea ei moale, iar ea geme.

Deschid ultimul nasture și fac un pas înapoi să mă uit la ea. Sunt complet dat pe spate de femeia din fața mea. Întotdeauna a fost frumoasă, dar aici, în seara asta, cu lumina lunii care se coboară pe trupul ei în timp ce stă în fața peretelui alb din sufrageria mea, e mai mult decât frumoasă.

E un înger care a venit să păcătuim împreună.

Cămașa mea e pe jumătate deschisă pe umerii ei, scoțând la iveală o linie lungă și senzuală care îi coboară de la scobitura gâtului,

prin decolteu, până la buric. Poartă chiloți de dantelă roz, cu talie joasă. Întinzând mâna spre gulerul cămășii, o fac să-i alunece de pe umeri, oprindu-mă pentru o clipă să-i dau un sărut pe claviculă, apoi pe brațe în jos, făcând o pauză ca s-o sărut în scobitura cotului, apoi coborând până la încheieturi.

Ea lasă cămașa să-i cadă pe podea, în timp ce scoate un oftat fericit. Pieptul meu se încălzește ca o supernovă în timp ce o sorb din priviri. Doamne, să o dezbrac e ca și cum aș deschide un cadou. Desfac funda, deschid partea de sus și descopăr că ceea ce se găsește înăuntru e ceva și mai bun decât am visat că va fi în dimineața de Crăciun.

E de o frumusețe divină.

Sânii ei sunt rotunzi și plini, iar sfârcurile sunt niște piscuri tari, împungând aerul. Abdomenul îi e moale și plat, iar șoldurile ei tânjesc după mâinile mele să le apuce în timp ce mă adâncesc în ea. Scula mi se face precum oțelul când îmi închipui cum voi ține șoldurile alea în mâini și voi aluneca înăuntru, acasă.

Dar sânii ei sunt ținta privirii mele acum, și ei se bucură mai întâi de toată atenția mea. Îi apuc cu toată palma. Ea geme în secunda în care îi ating și își lasă capul să-i cadă pe spate, sprijinit de perete.

— Vrei să știi la ce altceva m-am mai gândit, tot ceva ce nu fac prietenii? îi șoptesc la ureche în timp ce-i mângâi carnea moale din jurul sfârcurilor.

— La ce? întreabă ea, iar vocea îi devine mai ascuțită în timp ce o ating.

— Mă întrebam dacă o să-ți placă gura mea pe sânii tăi la fel de mult cât știu că-mi va plăcea mie, îi zic privind-o în ochi. Crezi că o să-ți placă?

Încuviințează rapid. Disperarea aceea îmi trimite scântei fierbinți pe șira spinării. Răspunsul ei e ca un vis, și așa vreau să se simtă — că noaptea asta cu mine e mai bună decât orice și-a imaginat vreodată.

Vreau ca realitatea să-i depășească absolut orice fantezie.

Mai ales pentru că Charlotte din ultimele zile a dispărut cu totul. Cea care voia să mă tachineze, cea care s-a urcat pe mine în taxi, care

mi-a șoptit lucruri murdare, porcoase la ureche, a părăsit incinta. Nu e prea departe, sunt sigur. Dar în locul ei este o Charlotte mai tandră și mai vulnerabilă, iar pe ea o vreau în seara asta.

Ca să o pot conduce.

Ca să îi pot arăta.

Ca să o pot poseda.

Coborându-mi gura pe unul dintre sânii ei superbi, îi trag bumbul de diamant între buze. Scoate un țipăt scurt, iar mâinile ei își fac drum spre părul meu, degetele i se împletesc strâns în el în timp ce eu îi sug sânul absolut delicios, apoi o trag ușor de sfârc cu dinții. Îi frământ carnea moale, și o serie de imagini mi se perindă rapid prin minte, cu cât de sexy ar fi să-mi trec scula printre țâțele ei într-o bună zi. Sunt așa de bune, iar ea e atât de al naibii de sensibilă chiar și când o ating numai cu limba.

Mi-ar plăcea să-i fut frumusețile astea de țâțe și mi-aș da drumul pe pielea ei. Nu în seara asta, însă, pentru că așa ceva ar fi pentru mine. Noaptea asta e doar pentru ea.

Îmi mut gura pe celălalt sân, oferindu-i același tratament generos, în timp ce o ling. Sunetele ei sunt răspunsul la întrebarea pe care i-am pus-o, dacă i-ar plăcea așa ceva. Spune „da" odată cu răsuflarea care i se oprește de fiecare dată când o ling sau o sărut.

— Deci îți place la fel de mult cât îmi place și mie, zic eu.

— *Daaaaaaaahhh.*

E o notă prelungă, care sună ca un cântec. Un cântec foarte obscen.

Cobor centimetru cu centimetru pe corpul ei în jos, sărutându-i abdomenul și șoldurile. Se mișcă și geme odată cu cărarea trasată de gura mea, răsuflând sălbatic pe măsură ce îi gust fiecare centimetru de piele.

În timp ce îi trasez o linie delicioasă în jurul buricului, sunt foarte conștient de cât de mult îmi doresc ca noaptea asta să fie uimitoare pentru ea. Vreau să se simtă venerată și fututâ în același timp. Coborând de-a lungul trupului ei, limba mea îi explorează marginea

chiloților roz, minusculi, în timp ce ea se cutremură. Mă apropii de sexul ei, iar asta e singurul loc unde vreau să fiu în clipa asta. Singurul loc din univers, la dracu'. Îmi agăț degetele mari de marginea subțire de dantelă roz, când îmi spune pe nume.

— Spencer!

Ridic privirea.

— Vrei să-ți dai jos tricoul?

Dintr-o singură mișcare rapidă, tricoul meu dispare, iar mâinile ei sunt pe umerii mei goi, și e fantastic să fiu atins de Charlotte, chiar dacă o face doar ca să se ancoreze de mine. Asta e tot ce vreau să fiu — cel de care se ține în timp ce îi fac lumea să se cutremure, folosindu-mi gura. Îi dau jos chiloții până la nivelul coapselor, savurând fiecare clipă a dezgolirii, în timp ce îi privesc nuditatea pentru prima dată. Înghit în sec când îi întrezăresc sexul și firele cârlionțate de păr care îl acoperă.

Blond natural.

Îmi afund nasul în păr și îi inspir parfumul. Sunt pe cale să o gust. Sunt pe cale să-mi strecor limba între picioarele celei mai bune prietene și n-am fost în viața mea atât de al naibii de excitat.

— Acum mă crezi?

— Ce vrei să spui?

Vocea ei sună de parcă ar pluti.

— Că sunt atras de tine.

— Da, spune ea gâfâind.

— E mai mult decât atracție, Charlotte. Mor de dorință să te gust și ai face bine să nu te îndoiești vreodată de cât de mult te vreau, în genunchi în fața ta, dându-ți jos chiloții ca să-mi îngrop fața între coapsele tale, îi zic, iar ea își apropie și mai mult șoldurile de mine.

— Nu mă mai îndoiesc. Jur că nu, răspunde ea, disperată să fie atinsă.

O sărut o dată fix deasupra clitorisului. Gemetele ei îmi spun că Charlotte e un infern.

La fel ca mine.

Îi cobor chiloții de dantelă până la glezne și, sprijinindu-se cu mâinile de umerii mei, iese din ei. Eu ridic ochii spre ea, întâlnindu-i privirea întunecată care arde de o dorință la fel de aprigă ca a mea. Gata, fără alte cuvinte. Fără tachinări. Fără să mai așteptăm.

Îi apăs cu mâinile interiorul coapselor, deschizându-le mai larg, și scot un geamăt puternic minunându-mă de priveliștea din fața mea — sexul frumos, fierbinte și umed al lui Charlotte.

Și clitorisul acela superb, deja întărit și zvâcnind pentru mine.

Scot limba într-o clipită, atingându-i clitorisul umflat, iar ea scoate cel mai dezlănțuit geamăt pe care l-am auzit vreodată în viața asta. O apuc de coapse, ținând-o în timp ce îi sărut păsărica dulce. Aș putea s-o iau ca lumea în momentul ăsta. Aș putea să mă înfrupt din ea ca un nebun înfometat. Dar pe cât de mult îmi doresc s-o devorez, pe atât trebuie să testez apele, să aflu dacă îi place repede și înfometat sau dacă are nevoie de mai multă pregătire. Măturându-i clitorisul cu limba, o ling unde vrea cel mai mult. Judecând după felul în care își înfige unghiile în umerii mei, nu prea are nevoie de mai mult decât vârful limbii.

Charlotte are gust de sex și vise și dorință, și îmi inundă gura cu fiecare limbă pe care i-o dau. Corpul meu nu mai e doar un infern; e un vulcan. Prin vene îmi curge lavă, iar pulsul mi se zbate pretutindeni de dorință. Scula stabilește noi recorduri mondiale la cât de tare s-a făcut și se luptă să treacă de fermoarul jeanșilor.

Trebuie s-o beau de-a dreptul pe femeia asta. Trebuie să mă umplu de sucurile ei. Vreau ca umezeala ei să-mi acopere bărbia nerasă, maxilarul, fața. Vreau căldura asta lipicioasă până și pe nas.

Folosindu-mi degetele, îi despart pliurile umede și i le ling. Charlotte geme de plăcere.

— O, Doamne!

Asta e tot ce spune în următoarele câteva minute, cât eu îi consum păsărica păcătos de dulce, aflând astfel cum îi place. Se freacă de mine, iar șoldurile i se rotesc cu sălbăticie odată cu respirația neregulată. Când îmi strecor limba înăuntrul ei, își înfige unghiile în

umerii mei. Când mă întorc cu gura la clitorisul ei, se împinge în mine. Când îmi strecor un deget între pereții ei strâmți, cântă.

Cântă, în pula mea.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

N-a prea mai spus altceva tot timpul ăsta, și e grozav. Îi ador neputința de a vorbi. Îmi place la nebunie că nu poate să vorbească în timp ce e în paradis datorită limbii mele și că reușește doar să geamă.

Atinge cea mai înaltă notă pe care am auzit-o vreodată și îmi fute fața într-o frenezie. Mâinile îi țâșnesc de pe umerii mei ca să-mi apuce capul și îmi călărește fața în timp ce eu ling fiecare strop din dulceața ei, în timp ce ea juisează.

Are un gust mai bun decât la duș.

Mai bun decât în fanteziile mele.

E reală, iar orgasmul ei mi s-a împrăștiat pe buze și bărbie.

Sunt atât de al naibii de fericit și incredibil de excitat.

Mă ridic și îmi petrec un braț pe după capul ei. Charlotte se cutremură. Tremură din toate încheieturile.

Apoi îi spun ce n-am putut spune noaptea trecută în taxi.

— Doamne, vreau să te fut atât de tare în momentul ăsta!

Îmi răspunde cu acele două cuvinte pe care orice bărbat își dorește să le audă.

— Te vreau.

Stai. Am numărat greșit. Acele cinci cuvinte, pentru că mai adaugă trei.

— Te vreau atât de mult!

Capitolul 17

Îi iau în braţe trupul cald, moale, şi o duc la masa din sufragerie. Credeţi-mă, nu e o decizie luată pe moment.

Am trecut în revistă toate poziţiile posibile şi am ales-o pe asta.

Poziţia misionarului — deşi fantastică — n-o va da pe spate în prima noastră noapte. Nici deasupra nu poate să stea, pentru că eu trebuie să deţin controlul. Şi în niciun caz nu i-o trag pe la spate din patru labe prima dată când mă voi înfige în ea. Vreau să-i văd chipul în timp ce i-o trag. Vreau să-i urmăresc buzele cum se desfac în timp ce zboară peste marginea prăpastiei şi vreau să-i văd ochii în timp ce o fac praf.

Îi aşez cu blândeţe fundul gol pe marginea lemnului, iar ea face ochii mari când îşi dă seama ce am să fac. Pentru o clipă, vreau să întreb dacă ea şi Bradley au făcut-o vreodată altundeva decât în dormitor, dar impulsul dispare la fel de iute cum a apărut, pentru că nu-mi pasă. Acum e a mea, iar el n-o să mai pună niciodată mâinile pe femeia asta frumoasă şi minunată. A dat cu bâta-n baltă, iar acum eu culeg roadele.

— Stai aici, îi zic eu scurt, și mă întorc la măsuța de cafea să iau prezervativul.

— N-aveam de gând să plec nicăieri, zice liniștită, iar eu zâmbesc. Îmi place că umorul ei sec nu dispare niciodată.

Când mă întorc, desfac nasturele jeanșilor, apoi trag fermoarul și îi scot de pe mine rapid. Într-o secundă, mâinile ei sunt pe mine, trăgând de boxeri în timp ce-și mușcă ușor colțul buzei.

Scula o salută atunci când o eliberează. Face ochii mari cât cepele.

— Să-mi fut una! șoptește ea și duce o mână la gură.

Zâmbesc, apoi îi dezlipesc degetele de buze.

— Da, o să intre, zic eu, răspunzând la întrebarea care știu că-i stă pe buze.

— De unde știi că asta urma să te întreb?

Nu-i răspund. În schimb, îi pun altă întrebare în timp ce așez pachețelul lângă ea, pe masă.

— Vrei să știi de ce spun asta?

— De ce?

Îmi trec degetele prin fierbințeala ei alunecoasă.

— Pentru că ești atât de udă, că o să intru în tine ușor și fără probleme.

Apoi, îi iau mâna într-a mea.

— Acum, pune mâna pe ea.

Ea inspiră entuziasmată și își înfășoară mâna în jurul pistonului meu, iar eu gem de plăcere decadentă. Își trece mâna în sus și în jos pe scula mea, iar atingerea ei mă aprinde. Tot corpul îmi face combustie în timp ce ea îmi mângâie penisul. Fiecare centimetru din mine e aprins de atâta dorință. Stau în picioare între coapsele ei, iar ea stă pe marginea mesei, goală și strălucind deja după primul orgasm, iar clipa asta nu poate fi decât desăvârșită.

Se mai joacă cu mine un minut, iar degetele ei îndemânatice îmi explorează țeava. Un geamăt îmi urcă în piept datorită frecării tandre, delicioase a mâinilor ei. Când întinde un strop de lichid peste capul penisului meu, nu mai pot să rezist nici măcar o clipă.

— Trebuie să intru în tine, zic eu, și o mângâi de-a lungul coapselor, deschizându-i picioarele mai larg pentru mine.

Întinzându-mă după prezervativ și după ce desfac ușor ambalajul, mi-l pun dintr-o mișcare.

Folosindu-mi șoldurile, îi desfac mai mult picioarele și împing capul sculei în umezeala ei. Închide ochii și se înfige în mine, căutându-mi corpul.

Îmi trec degetele prin părul ei, apucând-o de ceafă.

— Bag-o, îi zic eu, pe un ton aspru care nu lasă loc de alte vorbe.

Înfășurându-și mâna în jurul bazei, își freacă de păsărică vârful penisului, apoi îl bagă ușor înăuntru, centimetru cu centimetru. O las pe ea să conducă. O las să mă ia așa cum poate. La un moment dat, inspiră cu putere.

— Doare? întreb eu.

Ea clatină din cap, îi dă drumul sculei și își înfășoară mâinile în jurul gâtului meu.

— Nu. Se simte așa de bine.

Asta e semnalul meu. Intru în ea până la capăt, apoi mă opresc când sunt înăuntru.

Pentru că... la naiba!

Raiul.

Extazul.

Asta e.

Eu. Chiar acum. În clipa asta.

Dogoarea ei umedă e intensă. Totul, totul, *tot* ce se întâmplă acum e atât de incredibil de bine.

Degetele ei se înfig în părul meu. O apuc de șolduri și încep să mă mișc, dându-i timp să se adapteze. Îi urmăresc expresia, concentrarea din ochii ei căprui în timp ce se obișnuiește cu mine. Îi urmăresc indiciile, lovind lent, stăruitor, până când se relaxează complet, lăsându-mă s-o umplu. Genunchii i se înmoaie, gura i se deschide și dă din cap.

În cele din urmă își fixează privirea asupra mea și șoptește:

— Fute-mă!

Două cuvinte care aprind fiecare centimetru al pielii mele.

În timp ce o fut, mă fute și ea. Pătrund mai adânc, iar ea se ia după mine, ridicându-și șoldurile ca să vină în întâmpinarea mea. Stabilim un ritm și suntem mai mult decât sincronizați. Suntem un tot.

Încerc să cuprind fiecare senzație. Roșeața de pe piele. Parfumul loțiunii de vanilie de pe umerii ei. Sunetele ei, ca de femeie dezlănțuită.

Buzele îi sunt umflate și desfăcute, și imploră să fie sărutate. Cobor capul spre gura ei, prinzându-i buzele în timp ce o pătrund. Ne sărutăm — cu pasiune, tare, umed, în același timp cu gemete care îmi spun că e în altă lume, dar lumea aceea e chiar aici, cu mine.

Îmi strecor mâinile sub coapsele ei, iar ea ridică picioarele mai sus.

— Înfășoară-le în jurul meu, îi spun eu.

Își prinde gleznele la spatele meu.

— Așa?

— Exact așa, repet eu, apoi închid ochii fiindcă presiunea devine cam prea mult pentru mine.

Mușchii mi se încordează și nu pot decât să-mi imaginez cât de incredibil va fi să-mi dau drumul în ea. Dar mă abțin în timp ce ea se freacă în continuare de mine.

Mă înfig mai tare și mai adânc, lovind un punct din interiorul ei care îi aprinde un întrerupător. Suspină, cutremurându-se. Mă trage mai aproape cu gleznele încrucișate și asta e. Așa o s-o fac praf, strânsă bine de mine. Sub mine. Se zvârcolește, se smucește și începe să-și piardă controlul.

— O, Doamne! O, Doamne! geme ea, iar sunetele i se transformă în ceva sălbatic, răsunându-mi în urechi.

Trupul ei e ca apa, ca focul. E ca toate elementele, e femeie, e feminitate vulnerabilă, tandră, puternică.

Țipă — un țipăt prelung, grav, nesfârșit, superb. Mă privește, înconjurându-mi strâns gâtul cu brațele, vânând și căutând. Într-o

clipă, buzele ei sunt la urechea mea și șoptește, de parcă aveam nevoie de confirmare:

— Îmi dau drumul, îmi dau drumul, îmi dau drumul.

Ca o incantație.

Și, la dracu', am greșit dacă mă gândeam că momentul ăsta nu poate deveni mai sexy. A devenit. S-o aud cum spune asta în urechea mea, s-o aud cum îmi spune că a ajuns în momentul ăsta, deși știu deja asta, e cel mai seducător lucru din lume. Pentru că pur și simplu *trebuia* s-o spună în cuvinte.

I-o trag tare până la propria-mi eliberare, în sfârșit înăuntrul ei.

Un minut mai târziu, după ce respirația ne revine la normal, mă pregătesc să se instaleze stânjeneala. Dar nu sosește. Nu când ies din ea și scot prezervativul pentru a-l arunca la coșul de gunoi. Nu când mă întorc la ea și o sărut pe pleoape. Nu când se duce la baie să se spele. Și nu când o întreb dacă vrea să ne mai uităm la un episod când se întoarce în sufragerie.

Tot goală.

Ne uităm cum Castle și Beckett încearcă să rezolve altă crimă.

Revenim la cine suntem, molfăim ursuleți gumați și turnăm Margarita și ghicim răsturnări de situație, până când o trag spre mine și Viagra Charlotte își face din nou efectul. Curând, trecem la runda a doua, de data asta pe canapea, și nu trece mult timp până când aud noul meu cântec preferat, când face din nou faza aia și își mișcă buzele la urechea mea ca să-mi spună că-și dă drumul.

După, ne prăbușim, iar eu mă trezesc cu Fido făcând cozonaci pe capul meu ca să-mi arate că îi e foame, cu Charlotte dormind buștean, cuibărită în brațele mele, și cu soarele de dimineață inundând terasa.

Deja am încălcat prima regulă.

Capitolul 18

Primesc semnalul la începutul serii, după două zile fabuloase de futai aproape non-stop, cu pauze ocazionale de muncă și minimul necesar de somn.

Alerta vine sub forma unui SMS în timp ce alerg pe West Side Highway.

La sală la mine în bloc. A venit Boul Bălții. Se holbează la inelul meu.

Adulmec oportunitatea, ca un câine. Bradley e motivul pentru care ea a fost de acord să fie logodnica mea falsă, în primul rând ca să se ferească de atacurile lui insuportabile cu cadouri și ca să-și pună în aplicare răzbunarea isteață. Slavă Domnului că a pierdut-o! În orice caz, e un netrebnic, iar acum am șansa să-i râd în față.

Fac brusc dreapta și traversez orașul în goană, evitând pietoni, bărbați la costum, femei în rochii, muncitori din construcții și pe toți ceilalți din New York în seara asta de marți, îndreptându-mă spre Murray Hill. Când ajung la clădirea în care locuiește, cu răsuflarea întretăiată, cu sudoarea brăzdându-mi pieptul, îi spun portarului că

am venit s-o văd pe Charlotte. Întrucât sunt pe lista de oaspeți pe care îi primește la orice oră, îmi face semn să intru. Mă îndrept spre lift și coboar la sala de sport.

O găsesc în câteva secunde. Aleargă pe o bandă în ritm lejer, iar Bradley o privește de pe bicicleta fixă în timp ce pedalează.

Ne încrucișăm privirile. Îi fac semn ca și cum mi-aș da pe pălărie, și mă îndrept spre Charlotte. După ce îi *opresc* aparatul, o sărut pătimaș. Se lasă dusă de val, topindu-se în sărutul meu, care curând nu mai e atât de inocent. Devine de-a dreptul porno când sare de pe bandă, mă înconjoară cu brațele și-mi spune să vin sus pentru una scurtă înainte să mergem la The Lucky Spot.

Asta-i eu. Căpitanul Logodnic în slujba dumneavoastră.

Când plec, îi arunc o privire lui Bradley. Pufnește și gâfâie, și pare enervat ca naiba.

Ridic din umeri.

Ce pot să fac? Femeia mă dorește.

* * *

Următorul semnal vine în seara aceea de la mama, în timp ce lucrez în biroul mic din spatele barului, înconjurat de cutii cu șervețele pentru cocktailuri și dulapuri în care ținem băuturile scumpe.

Întâi apare ca o invitație printr-un SMS. *Bună, dragă! Avem bilete la „Scripcarul pe acoperiș"*[16] *mâine seară. Două în plus. Poți să vii cu Charlotte? Putem să mergem cu toții la Sardi's înainte.*

A spune că nu sunt un împătimit al musicalurilor ar fi o bagatelizare enormă. De fapt, mă surprinde că mama m-a întrebat, pentru că sunt cunoscut în cercul familial pentru paleta bogată de scuze pe care le găsesc ca să refuz toate invitațiile la orice implică numere de dans și cântec, de la *Mă uit cum se usucă vopseaua. Am treabă să-mi rearanjez cravatele*, la *Mai bine mă duc la dentist să-mi facă ce n-am nevoie.*

16 Musical clasic de Joseph Stein, cu foarte mare succes pe Broadway. (*N.r.*)

Dar nici măcar una dintre scuzele astea nu-mi ajunge de la creier la degetele de pe telefon, pentru că primul meu gând e că Charlotte adoră Broadway-ul. Ies din birou și o găsesc ocupându-se de robinetele de la un capăt al tejghelei.

— Întrebare ciudată, zic eu când mă apropii de ea. Vrei să vezi *Scripcarul pe acoperiș* mâine? Cu mine?

Mă studiază, apoi îmi pune mâna pe frunte.

— N-ai febră.

— Vorbesc serios.

— Poate încă nu s-a instalat.

— Pe bune.

— Să te duc la camera de gardă să te vadă cineva sau să aștept să te ia cu frisoane?

Îmi ciocănesc ușor ceasul.

— Invitația expiră în cinci secunde. Cinci, patru, trei...

Bate din palme.

— Da! Da, vreau să merg. Ador readaptările. Ar fi grozav. Nici măcar n-o să întreb unde ți-e sacul cu scuze. Doar o să mă distrez.

— Bine, zic eu, și mă apropii de ea să-i dau un pupic scurt pe obraz, dar mă opresc exact la timp.

În ochi i se ivește panica, iar ea face un semn scurt cu capul. Jenny e aici, la fel și chelnerii și chelnerițele de pe etaj, luând comenzi de băuturi.

Rahat.

Cum naiba era să se întâmple așa ceva? Nu mă deranjează afișarea afecțiunii în public, dar nu aici, la muncă, de față cu clienții, managerul și angajații circulând printre noi.

— Scuze! mormăi eu.

Din locul în care amestecă o votcă cu gin tonic, Jenny cea brunetă ridică o sprânceană, dar nu spune nimic. Charlotte nu poartă inelul aici, dar reacția lui Jenny mă face să mă întreb dacă angajații noștri simt schimbarea. La fel ca animalele care adulmecă furtuna, oare știu că șefii lor și-o trag? Își dau seama și că e o situație temporară?

Întrebările îmi gonesc prin creier — stau prea aproape de Charlotte, mă uit prea intens, e complet evident din felul în care o privesc pe partenera mea de afaceri că mi-o imaginez goală, călărindu-mi fața chiar în clipa asta?

Clatin capul, alungându-mi gândurile perverse. Încerc să iau în glumă gafa.

— Aproape am încălcat altă regulă, îi zic eu doar lui Charlotte.

— Care?

— Aia fără faze stânjenitoare.

Râde și mă bate pe umăr.

— Ești OK, Holiday. Asta nici măcar nu pare a fi stânjenitoare.

Coboară vocea și mi se adresează.

— A fost chiar adorabil, cinstit vorbind.

La naiba, acum roșesc. Pentru că...

Stai.

Ce naiba?

Chiar cred că am febră. M-am oferit să trec prin durerea și suferința unui musical, și am fost numit adorabil. Nu sunt OK cu asta. Nu e acceptabil. Charlotte o să și-o ia ca lumea pe la spate diseară ca să știe că n-am nimic adorabil în mine.

Sunt sută la sută mascul feroce.

— Grozav, zic eu, bătând relaxat darabana pe bar, de parcă noua mea atitudine degajată îmi va reînvia credibilitatea străzii. Mergem mâine. Doar pentru că vrei tu.

Telefonul îmi sună din nou. Îl iau și mă îndoi de spate când citesc: *O să vină și familia Offerman :)*

Mă întorc către Charlotte.

— A fost o cursă, spun eu, apoi îi dau detaliile.

Zâmbetul nu-i piere.

— E în regulă. Nu mă deranjează să merg cu ei.

Se apleacă mai aproape și șoptește:

— De fapt, mi-a fost chiar mai ușor să fac pe logodnica ta în ultimele zile.

— Cum așa?

Vocea ei coboară și mai mult.

— Datorită felului cum mă fuți toată noaptea.

Un fulger de dorință se izbește în mine și sunt gata s-o târăsc după mine în birou, să trântesc ușa și să i-o trag chiar aici, la muncă.

Dar Jenny o cheamă la ea, iar eu mă întorc la computer cu noua mea erecție.

În timp ce răspund la e-mailuri de la furnizori, îmi trece prin minte că observația lui Charlotte cum că aș fi adorabil ar trebui să mă facă să mă simt stânjenit. Dar nu mă deranjează, și mă întreb de ce.

Poate pentru că Charlotte a părut atât de fericită să meargă la piesa de teatru. La naiba, s-o scot pe Broadway e cel mai mărunt lucru pe care pot să-l fac pentru ea, deoarece se descurcă fantastic în rolul ei de săptămâna asta ca să-l ajute pe tata să încheie cu bine afacerea.

Mister dezlegat. Îmi place s-o fac pe Charlotte fericită pentru că e prietena mea, iar prietenii se ajută unul pe altul.

Gata. M-am dezechilibrat puțin, dar am evitat să încalc încă o regulă.

Capítulo 3

Reporterul ni se alătură la Sardi's. Îl cheamă Abe, faţa lui seamănă oarecum cu a unui cal, iar hainele par să-i aparţină unui frate mai mare, având în vedere că stau pe el ca pe gard. Nu sunt sigur nici că are permis de conducere încă, sau că a început măcar să se bărbierească.

Face fotografii cu cele două familii ciocnind pahare şi ronţăind antreuri, iar eu sunt cu adevărat uluit de cât de lăudăros va fi reportajul ăsta. Poate de-asta revista l-a repartizat unui boboc. Pe de altă parte, *Metropolis Life and Times* e cunoscută pentru cea mai meseriaşă clanţă din jurnalism. Gura mare şi ia-o pe toată.

Fotografiile sunt teoretic instantanee, dar cu toţii suntem perfect conştienţi de prezenţa aparatului de fotografiat când comandăm, stăm de vorbă şi ne ridicăm paharele în timp ce nişte caricaturi alb-negru ale vedetelor de teatru şi film supraveghează de pe pereţii acestei instituţii de pe Broadway. Numai cuplurile sunt prezente astăzi — domnul Offerman şi soţia sa, tata şi mama, şi Charlotte şi cu mine. În mod normal aş tachina-o pe Harper că e scoasă din ecuaţie în seara asta, dar probabil e fericită să sară peste evenimentul

această obligatoriu și peste conversațiile false de genul „habar n-avem că reporterul e de față".

Dar înțeleg de ce a pregătit domnul Offerman articolul. Astfel de reportaje ajută la tranzacția unei afaceri, iar prezentarea transferului amical al unui magnat celebru cum e Katharine's va liniști clienții. Chiar arătăm duhnaiți și ca scoși din tipla pentru revistă. Eu port o cămașă verde deschis și o cravată galben-pal cu urși panda desenați pe ea, în timp ce Charlotte e superbă într-o rochie neagră cu mânecă scurtă, cu o panglică roz strânsă la mijloc.

— Nu le-ați adus pe fete în seara asta, remarc eu adresându-mă domnului Offerman în timp ce termin de mestecat o măslină. Sunt ocupate cu sfârșitul de an școlar, presupun. Sau nu se dau în vânt după teatru?

Offerman dă din mână nepăsător.

— Aveam doar șase bilete și mi s-a părut mai important să chem bărbații.

Aproape mă înec cu sâmburele măslinei.

— Poftim?

— Fetele mele nu se implică în afaceri, spune el, dându-și whisky-ul peste cap și făcându-i semn chelnerului să-i mai aducă unul.

— Nici eu nu sunt implicat în afacerea tatălui meu și totuși m-ați invitat, spun eu, arătându-i eroarea sa de logică.

— Adevărat, dar sunt sigur că opinia ta e mai importantă decât, să zicem, a...

Se oprește când reporterul mă bate pe umăr.

— O fotografie cu dumneavoastră și Charlotte la bar? Paginii noastre mondene i-ar plăcea una cu porumbeii.

Mi se strânge stomacul când mă ridic, știind că fotografia e o păcăleală. Fie va apărea online mâine și atunci va fi perimată când ne vom despărți după câteva zile, conform planului. Fie nu va mai apărea pentru că... mă rog, pentru că nu vom mai fi „porumbeii" prea mult timp.

Când ne îndepărtăm de masă, Charlotte îmi aruncă o privire care spune că ne gândeşte la acelaşi lucru. Că întindem coarda. Prefăcătoria noastră a părut în regulă la început — un mod destul de plauzibil de a mă asigura că încurcăturile mele romantice nu-i dau peste cap afacerea tatei — deşi îmi mințeam familia. Acum, e aproape o manipulare pe faţă, fiindcă mint pe toată lumea, ceea ce îmi lasă un gol în stomac.

Dar scopul scuză mijloacele, îmi spun în timp ce ne îndreptăm spre bar. Când am vorbit cu tatăl meu de dimineaţă, a spus că se aşteaptă să semneze actele până la sfârşitul săptămânii, după ce primeşte toate actele de la bancă. Detest gândul că domnul Offerman ar fi renunţat dacă nu m-aş fi potrivit cu tiparul pe care-l voia. Totuşi, încep să mă văd ca pe un escroc şi nu-mi place latura asta a mea.

Partea bună e că voi fi nevoit să mai mint doar câteva zile.

Partea proastă e că nu voi mai avea parte decât de câteva zile de prefăcătorie.

— Zâmbiţi la aparat, spune Abe când ajungem la bar, iar în fundal se văd schiţele cu Tom Hanks şi Ed Asner.

Îmi petrec braţul în jurul umerilor lui Charlotte şi zâmbesc larg, apoi îi miros repede gâtul. Miroase a piersici. O sărut scurt pe obraz, iar răsuflarea i se întretaie. Se apropie de mine şi da, ce era fals e din nou adevărat, iar senzaţia aia deranjantă dispare. Între noi se simte dogoarea. Sfârâie chiar. Aparatul n-are cum să rateze scânteile.

Când îmi iau mâna de pe ea, îi arunc un zâmbet jenat reporterului.

— Scuze. Nu mă pot abţine. Mi-e prea dragă.

— E evident că vă place, spune el, apoi lasă aparatul în jos şi scoate un carnet din buzunar. Dar nu pot să nu mă întreb când a devenit ceva exclusiv?

— Poftim? întreb, încruntându-mă.

— E ceva nou, nu-i aşa? Singura relaţie?

— Sigur că e singura relaţie. Suntem logodiţi, spune Charlotte posesivă, înfăşurându-şi o mână pe braţul meu în timp ce-i evită întrebarea.

— Văd, spune reporterul, arătând spre inelul cu diamant al lui Charlotte. Întrebam însă când a devenit o relație exclusivă.

Obrajii lui Charlotte capătă o nuanță de roșu, iar eu intervin.

— Logodna e relativ nouă, dacă asta întrebi.

— Păi, trebuie să fie nouă, zice Abe, ca un câine care apucă un os, refuzând să-i dea drumul. Ați apărut în *South Beach Life* de luna trecută cu o femeie chef bucătar din Miami, iar acum câteva săptămâni cred că ați fost văzut cu o instructoare de fitness pentru vedete.

Să-mi fut una cu toate escapadele mele. Mă încordez, iar asta e... situația pe care tatăl meu a vrut cu disperare să o evite.

— Alea n-au fost decât întâlniri pentru discuții, zic eu, păstrându-mi rânjetul. Știi cum e.

— Cu Cassidy, adică? A fost ceva ocazional cu Cassidy Winters? întreabă el, inserând adjectivul ales — *ocazional* — de parcă mă poate face să fiu de acord cu el.

— Nu, n-am spus că a fost ceva ocazional. Am spus că au fost doar întâlniri pentru discuții. Adică nu s-a întâmplat nimic, răspund eu concis, corectându-l pe nenorocitul ăsta tupeist.

El dă din cap și-și mângâie bărbia.

— Am înțeles. Dar cu tipa chef bucătar nu e același lucru. Pentru că în Miami, luna trecută, ați fost etichetat într-o fotografie pe Facebook în care o sărutați pe obraz.

Întinde mâna după telefon, își trece degetul mare și gras peste ecran și îmi arată fotografia. O avea pregătită. O căutase dinainte, pregătindu-se să atace. Eu ridic din umeri, iar în minte îmi derulez iute diverse scenarii. Apoi îi dau bătaie. Îmi țugui buzele și-i dau lui Abe un pupic scurt pe obraz, fără să-l ating. Mă lupt cu fiecare instinct de a mă cutremura când buzele îmi ajung la câțiva centimetri de fața lui de bebeluș, dar trebuie să-mi iasă șmecheria.

— Vezi? Sunt doar un tip afectuos.

Își șterge obrazul cu palma.

— Deci n-a fost nimic cu chef-ul bucătar?

Neg dând din cap și arăt spre fața lui.

— La fel cum nici asta n-a fost nimic, zic eu, dorindu-mi să-i trag un perdaf de să mă ţină minte.

Dar dacă plec sau spun „nu comentez", nu voi face decât să pun paie pe foc. Un răspuns relaxat îmi dă cea mai bună şansă de a dezamorsa bomba.

Abe îşi îndreaptă atenţia către Charlotte.

— Vă deranjează că până acum câteva săptămâni, Spencer Holiday apărea în ziare drept un cunoscut playboy de New York?

Ea clatină din cap şi zâmbeşte dulce.

— Nu. Eu ştiu la cine vine acasă seara.

— Nu în fiecare seară, mormăie reporterul.

Mă cuprinde furia. Gata cu domnul Amabil.

— Poftim? Ce-ai spus, Abe? întreb eu subliniind cuvintele, pentru că una e să fii insistent, şi cu totul alta e să fii nesimţit.

El ridică bărbia.

— Am spus: deci în fiecare seară veţi conduce The Lucky Spot ca soţ şi soţie?

Mincinosul.

Dar mincinosul are dreptate, iar remarca lui îmi aminteşte că Charlotte şi cu mine vom avea nevoie de un plan pentru a ne descurca cu logodna falsă la bar în următoarele zile. Sau poate nu, pentru că oricum o să se termine curând.

Încă o dată, gândul ăsta îmi întoarce stomacul pe dos.

Înainte să pot răspunde la întrebarea lui Abe despre cum ne vom conduce afacerea, doamna Offerman ni se alătură, intervenind în interviul spontan.

— E totul în regulă?

N-am crezut niciodată că voi gândi aşa ceva, dar mă bucur atât de tare să o văd.

— Doar mă puneam la curent cu cât de repede a devenit exclusivă relaţia lui Charlotte şi Spencer, îi spune reporterul doamnei Offerman. Foarte repede.

Ea ridică o sprânceană şi pare să devină curioasă.

— Chiar așa? Știam că s-a întâmplat repede, dar nu știam că *atât de recent*.

Se pare că de fapt nu mă bucur să o văd. Chiar deloc. Mai ales când rostește cuvintele alea de parcă ar fi otrăvitoare.

Charlotte își drege glasul, își dă o șuviță de păr după ureche și se uită când la doamna Offerman, când la Abe.

— Este recent, după cum am spus de multe ori. Totul s-a întâmplat repede. Dar uneori așa se întâmplă când te îndrăgostești, nu-i așa? spune Charlotte în timp ce-și trece vârfurile degetelor de-a lungul mânecii cămășii mele.

Între noi e un strat de bumbac, dar jur că atingerea ei mă aprinde, lăsând în urmă o dâră de scântei. Își înclină capul într-o parte și își fixează ochii asupra mea. Mi se taie răsuflarea când privirile ni se întâlnesc, și pentru o clipă restaurantul încetează să existe.

Aprob dând din cap, înghițind în sec, cum fac de obicei. Nu sunt sigur cui se adresează răspunsul meu — ei, lor sau nouă.

Dar „da-ul" meu *se simte* sincer, măcar, iar asta contează pentru mine.

Charlotte se ridică pe vârfuri și mă sărută fugitiv și tandru pe buze. Când se retrage, mă ia de braț și se uită fix la reporter.

— Nu e o problemă că a fost văzut cu altcineva acum câteva săptămâni. Nu schimbă absolut nimic. Nu schimbă ce simt pentru el.

Abe nu mai are alte întrebări. Cel puțin în seara asta, ea a reușit să-l îndepărteze de mirosul înșelătoriei noastre.

Îmi aduc aminte de modul jucăuș în care ne-am răzbunat aseară pe Bradley la sala de sport. Sigur, Charlotte s-a simțit bine cu spectacolul pe care l-am pus în scenă pentru fostul ei iubit, dar sărutul acela de pe banda de alergat, menit să-l facă gelos, nu a fost nimic în comparație cu ceea ce tocmai a făcut pentru mine. Mă tot salvează, iar și iar.

Inima mea se împleticește în goana de a se apropia de ea.

Se întâmplă ceva. Ceva straniu și complet străin. Inima mea vorbește o limbă pe care nu o înțeleg și încearcă să fugă la Charlotte.

Grozav. Acum am două organe cu care trebuie să mă lupt în fiecare zi.

* * *

Când se apropie ora spectacolului, tata mă întreabă în timpul scurtei plimbări pe Forty-fourth Street până la intrarea de la Teatrul Shubert.

— E totul în regulă?

— Absolut, răspund eu, pentru că ultimul lucru pe care-l vreau este ca el să-şi facă griji.

Un taxi trece pe lângă noi cu scârţâit de cauciucuri, scuipând gaze de eşapament, apoi pune brusc frână la culoarea roşie a semaforului.

— Reporterul a fost enervant, dar nimic din ce n-am mai auzit până acum, continui eu.

Tata clatină din cap.

— Voiam să spun cu Charlotte. E totul în regulă cu ea?

— E bine, răspund eu zâmbind, bucuros că tatei îi pasă mai mult de ea decât de reportaj.

Arată spre Charlotte, care merge puţin în faţa noastră, împreună cu ceilalţi.

— Voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama mai demult, dar acum că vă văd împreună, e ca şi cum totul era deja în faţa mea.

Ca un uliu care coboară în picaj din văzduh, sentimentul de vinovăţie revine. De data asta îşi înfige ghearele în pieptul meu, pregătindu-se să rămână mai mult timp. Îmi trec mâna prin păr. Tata va fi atât de dezamăgit când Charlotte şi cu mine ne vom despărţi.

— Eşti un romantic incurabil, zic eu.

Râde în timp ce încetinim pasul când ne apropiem de mulţimile strânse în faţa intrării puternic luminate.

— De-asta conduc un magazin de bijuterii.

— Nu pentru prea mult timp totuşi, îi atrag eu atenţia în joacă. În curând vei fi un om liber.

— Ştiu, oftează el, iar sunetul e dublat de o notă melancolică. O să-mi fie dor.

— O să te bucuri să te retragi din afacere totuşi.

Dă din cap de câteva ori, de parcă s-ar pregăti sufleteşte.

— O să fiu fericit să petrec mai mult timp cu mama ta. Ea e centrul universului meu. Aşa cum este Charlotte pentru tine, spune el, bătându-mă pe spate.

Mda, faze stânjenitoare. Asta e una dintre ele.

Capitolul 20

Plasatorul ne conduce la locurile noastre.

Charlotte își încrucișează brațele și scoate un oftat.

— Ești bine?

Dă din cap că da. Buzele ei formează o linie dreaptă.

— Ești sigură? Aș putea paria că ești supărată.

— Sunt bine.

Sceptic, ridic o sprânceană.

— Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

— Nu s-a întâmplat nimic.

Desface brațele, mă apucă de mânecă și schimbă macazul instantaneu.

— Când facem o păpușă voodoo pentru reporterul ăla?

Mă prefac gânditor.

— Să vedem. Am pus-o în calendar mâine la trei. E bine așa?

Încuviințează energic.

— Tu aduci acele, eu vin cu materialul.

— Excelent. O să găsesc un videoclip cu instrucțiuni pe YouTube ca să ne învețe cum trebuie.

Chipul i se luminează, apoi îmi șoptește când începe uvertura:

— Nu mi-au plăcut deloc întrebările alea.

— Încerca să joace agresiv, și e un subiect atât de neînsemnat. Tu, însă, le-ai descurcat grozav.

— Au fost jenante, spune ea, apoi îmi face semn să mă apropii în timp ce notele viorii plutesc deasupra mulțimii. Crezi că s-a prins?

— Așa mi s-a părut, dar cred că doar arunca întrebări la nimereală să vadă dacă iese ceva.

— Ți-a plăcut ultimul meu răspuns, nu-i așa?

Dacă mi-a plăcut? Am adorat ce a spus despre cât de repede s-au întâmplat lucrurile. Mai mult decât ar trebui.

— A fost fantastic.

— M-am descurcat bine la faza aia, nu? spune ea, suflând spre vârfurile degetelor de parcă ar fi prea fierbinți.

Inima mi se prăbușește, apoi se zdrobește de podea. Senzația aceea de gol vine odată cu recunoașterea faptului că am vrut ca lucrurile pe care le-a spus să aibă o fărâmă de adevăr. Am vrut să fie real ceva.

— Ai fost foarte credibilă, zic eu, reușind un zâmbet fals, iar răspunsul ei îmi amintește că, deși, din nu se știe ce motiv, nu vreau ca toată treaba asta să ia sfârșit, această Charlotte va dispărea peste patru zile.

Ea va termina, dar eu voi vrea să continuăm.

Începe prima parte și cred — nu, sunt sigur — că oficial, detest să mă aflu la acest musical, așa cum nu mi s-a întâmplat niciodată. Mă doare și numai să privesc.

* * *

Charlotte e tăcută în timp ce hoinărim prin Times Square, după ce le-am urat „noapte bună" părinților mei și soților Offerman. Ne

facem loc printre mulțimile înnebunite de nevanele ostentative din celebra cutie cu sardine a Manhattanului, un fel de *mosh pit* combinat cu o grădină zoologică de oameni într-un oraș cu milioane de locuitori. Un bărbat pictat ca un robot argintiu face tot felul de gesturi smucite lângă un joben în care strânge câteva monede. Un tip care vinde brelocuri cu Statuia Libertății se ciocnește de Charlotte și o lovește cu cotul.

— Au! mormâie ea.

— Ești bine? întreb eu și întind mâna să o frec.

Instinctul, bănuiesc — instinctul de a avea grijă de ea. Dar retrag mâna. Nu o vrea și nu îi trebuie. Poate să aibă grijă și singură de ea.

— Da, sunt OK, spune ea, ridicând din umeri. Și hei, am supraviețuit încă unei reprezentații.

— Cu *Scripcarul*?

Clatină din cap.

— Nu.

Adoptă tonul unui crainic radio.

— Iar în seara aceasta la ora opt, avem o nouă reprezentație a Cuplului de Logodnici Fericiți.

Tresar.

— Corect. Aia.

Acum ar trebui să fac o glumă. Ar trebui să o liniștesc. Ar trebui să-i mulțumesc încă o dată.

Nu spun nimic. Nu am nimic de spus. Un bărbat chel cu doi dinți de aur invită oamenii la un spectacol de comedie pe jumătate în pielea goală.

— Pe jumate în pielea goală, bilete la jumate.

Cineva strigă din mulțime:

— De tot în pielea goală și fără bilete?

Trecem pe lângă un teatru, apoi pe lângă un magazin de tricouri, și ocolim un cuplu în pantaloni scurți kaki, pantofi sport albi și tricouri. Habar n-am unde mergem. Sincer, nici măcar nu știu de

ce ne plimbăm pe Broadway de fapt. Cred că am tot mers în U. Ce se întâmplă cu mine? Nu mă mai orientez nici măcar în orașul meu.

Ajungem la colțul străzii Forty-third și ne oprim. Un autobuz se târăște pe Eighth Avenue. Turiștii ne înconjoară în timp ce noi stăm stânjeniți, față în față. Toată viața mea am știut ce să fac, cum să merg mai departe, cum să dau piept cu viața la fiecare curbă și cotitură. În seara asta sunt confuz și abia dacă mai înțeleg cum să merg.

Mă scarpin în creștetul capului.

— Hm, unde mergem, Spencer?

Eu ridic din umeri.

— Nu m-am gândit.

— Ce vrei să facem? întreabă ea, împreunându-și mâinile de parcă încearcă să găsească ceva de făcut cu ele.

— Ce vrei tu, zic eu, vârându-mi mâinile în buzunarele jeanșilor.

— Vrei să mergem undeva?

— Dacă vrei și tu.

Oftează.

— Să iau un taxi spre casă?

— Vrei să iei un taxi? întreb eu, și îmi vine să-mi dau una.

Nu-l suport pe tipul ăsta nehotărât, nesigur și confuz, care încearcă să preia controlul asupra corpului meu. Nu-l cunosc. Nu țin la el. Și nu i-am dat dreptul să-și facă culcuș în corpul meu. Va trebui să-l dau afară cu forța. Ridic o mână.

— Retractez, zic eu cu un nou avânt.

Aventura asta falsă poate va lua sfârșit peste câteva zile, dar n-o să-mi plâng de milă când pot avea parte de cel mai bun sex din viața mea. O să mă ridic la înălțimea situației.

— Ce retractezi? Că iau eu un taxi?

Clatin din cap și-mi așez mâinile pe umerii ei.

— Asta vreau să fac acum. Vreau să te duc acasă la mine. Să te dezbrac de tot. Să-mi trec limba peste fiecare centimetru al pielii tale și apoi să fac ce ți-am spus că o să-ți fac atunci când eram la Katharine's.

Ochii îi sclipesc, apoi îi strălucesc de dorință. Încuviințează cu nerăbdare.

— Da.

Perfect. Frumos. Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate ca să chem un Uber, pentru că aici e imposibil să prinzi un taxi. În timp ce introduc detaliile în aplicație, ea își așază o mână pe brațul meu.

— Dar... ăăă... mai întâi vreau să-ți spun ceva.

La naiba! Inima îmi bubuie în piept. O să pună punct. I-a fost de ajuns. S-a săturat. Se pregătește să mă călărească o ultimă dată în seara asta, apoi îmi dă drumul la păscut.

— Ce e? întreb eu, și îmi simt inima în gât.

— Mai ții minte când am zis fără minciuni?

— Da.

Înghit în sec, pregătindu-mă sufletește. Tensiunea mi se înnoadă în piept și nu-mi place senzația asta. Nu vreau să mai simt vreodată așa. E o senzație ce seamănă cu nevoia și cu dependența. Cu ceva ce abia cunosc.

— O să...? zic eu cu voce stinsă.

— O să ce?

— Să pui punct? întreb eu, pentru că nu mai suport.

Râde.

— Nu e amuzant, insist eu.

— *Este* amuzant.

— De ce?

Clatină din cap.

— Fraiere!

Mă apucă de cămașă și mă trage mai aproape. Inima a luat-o razna.

— Iată ce voiam să-ți spun: când m-ai întrebat înainte să înceapă spectacolul dacă s-a întâmplat ceva și eu am zis că nimic, am mințit. Eram geloasă. Teribil de geloasă.

Mă întorc cu gândul la Charlotte, cea care stătea cu brațele încrucișate și făcea glume despre reporter, mândrindu-se că îi iese reprezentația.

— Erai geloasă?

— Încercam cu disperare să nu fiu. De-asta am lăsat-o baltă şi am făcut gluma despre păpuşa voodoo.

— De ce erai geloasă?

Îşi dă ochii peste cap.

— Toate femeile alea despre care vorbea reporterul... M-a făcut să mă simt geloasă.

— De ce?

— Nu înţelegi?

— Nu. Dar am stabilit deja că trebuie să mă iei ca pe un copil mic. Aşa că dă-i bătaie. Spune-o pe litere, zic eu, lovind tâmpla cu degetul şi şoptind *bătut în cap.*

Roşeşte, apoi vorbeşte încet. Glasul ei abia acoperă zgomotul străzii şi al traficului şi sunetul mulţimilor. Dar fiecare cuvânt e muzică pentru urechile mele.

— Pentru că au fost cu tine.

Zâmbesc.

— Cum mă simţeam eu din cauza lui Bradley când erai cu el, recunosc, şi e o eliberare să spun asta.

Ba mai mult, să exprim un lucru pe care-l simţeam, dar pe care abia dacă-l recunoşteam la vremea respectivă.

— Te simţeai aşa când eram cu el?

— Uneori, zic eu, amintindu-mi de zilele acelea când el era nesimţitul suprem.

Erau seri când ea pleca devreme de la The Lucky Spot şi se ducea acasă cu el, iar mintea mea hoinărea cu gândul la ea. Sigur, aveam femei care să-mi ţină de urât, dar, din când în când, monstrul cu ochi verzi îmi făcea câte o vizită. Însă aş fi un fraier să-i spun toate astea. Trebuie să ascund unele dintre secrete. Ridic mâinile.

— Închipuie-ţi!

— Spencer? şopteşte ea.

— Da?

— Cred că în seara asta am încălcat altă regulă.

Ridic din sprânceană.

— Care? Cu minciunile?

— Da, dar și...

Vorbim în același timp.

— Fazele stânjenitoare.

Apoi râdem. Împreună.

— De la felul în care m-ai invitat la spectacol, la gelozia mea, la nesimțirea reporterului. Totul a fost stânjenitor, spune ea, aruncându-mi o privire de cunoscător. Există un singur remediu pentru fazele stânjenitoare.

— Sex anal?

Mă lovește peste umăr.

— Regula aia nu o încălcăm. Niciodată, zice ea, iar privirea îi fuge către șlițul meu. Mă gândeam mai degrabă s-o facem câinește.

— Asta voiam să spun și eu.

O sărut până când vine mașina.

Apoi tot restul drumului până în centru.

Cât am urcat cu liftul.

În timp ce deschid ușa.

Și apoi în timp ce o dezbrac și o așez pe burtă pe patul meu.

Capitolul II

Pornind de la gât, o sărut pe trup în jos. Călătoresc cu buzele de-a lungul şirei spinării, lingând cărarea de pe spatele ei sexy şi frumos. Oftează şi se zvârcoleşte de plăcere. Întoarce capul să mă urmărească, iar eu mă apropii de fundul ei. O sărut pe o fesă.

— Nu te teme. Nu încalc nicio regulă. Şi ca să ştii, n-am nicio problemă să mă bucur de toate celelalte părţi ale tale. Doar te tachinez când spun asta.

Îmi zâmbeşte, iar acesta e felul ei de a-mi mulţumi.

— Îmi place carnea moale a fundului tău, aşa că o să petrec mai mult timp aici, zic eu, trasând o linie sub fesa ei dreaptă.

Ridică fundul mai sus, invitându-mă să o sărut. Ling linia curbă a feselor, pe rând, ea se freacă de mine şi scapă un geamăt plăcut. O muşc uşor, iar geamătul ei devine mai intens.

Dorinţa îşi face cărare prin venele mele. Sunt tare, pregătit şi dornic, dar nu o să grăbesc lucrurile, pentru că mă bucur de fiecare secundă. Apăsându-i fesele cu degetele, îi ridic fundul şi o surprind cu o mişcare lentă a limbii mele stăruitoare, de-a lungul sexului ei umed.

Suspină.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Îmi dau seama. Dar văd că-ţi place.

— Da, spune ea respirând greu.

Asta e tot ce-i dăruiesc cu gura în momentul ăsta. În schimb, mă întorc la picioarele ei, vrând s-o înfierbânt şi s-o umezesc bine de tot cu săruturi pe tot corpul. O ling pe dosul coapsei.

— Fiecare centimetru, zic eu încet, cu gura aproape lipită de pielea ei. Vreau să-ţi însemnez, să-ţi sărut şi să-ţi ating absolut fiecare centimetru de piele.

— Şi eu vreau asta, zice ea scâncind, cu vocea întretăiată, cum i se întâmplă când se înfierbântă.

Deja îi ştiu indiciile, semnele, felul în care îmi răspunde, şi au trecut doar câteva zile. Ador să-i cunosc trupul, să-i cunosc gusturile.

Cum e ăsta — dosul genunchiului ei este o zonă erogenă. Îl ating în treacăt cu buzele, iar ea scoate un mormăit sexy.

Cobor pe pulpă în jos şi îi sărut celălalt picior până sus, la fesă. Apoi le iau pe ambele în mâini, îi ridic şoldurile şi îmi îngrop faţa între picioarele ei. Are un gust dulce, excitarea ei zemoasă îmi inundă limba, iar parfumul ei îmi umple nările. Se împinge în mine, iar dorinţa mea se transformă într-o nevoie profundă şi chinuitoare care mă zgârie în piept. Nu o vreau decât pe ea, în întregime. Îi sărut sexul dulce până când îşi dă drumul pe buzele mele.

Când mă ridic ca să mă dezbrac, se întoarce pe spate. Are gura întredeschisă, ochii îi par sticloşi, iar pielea îi străluceşte.

— Uau! exclamă ea.

Ridic o sprânceană în semn de răspuns în timp ce scot cămaşa.

— Cred că sunt dependentă de gura ta, zice abia şoptit.

— Bun. Pentru că şi gura mea e dependentă de tine.

Când ajung la pantaloni, se ridică în şezut şi preia controlul, desfăcând fermoarul jeanşilor.

— Lasă-mă pe mine.

Îmi trage chiloţii în jos, iar scula mea o salută.

Scoate un sunet ca un tors de pisică.

— Şi eu mă bucur să te văd, spune ea şi scoate limba să o lingă.

Îmi face vârtejuri cu vârful limbii pe capul sculei, dar înainte să mă pierd în lumea magică a buzelor sale malefic de minunate, mă mişc rapid. O apuc de şolduri şi o întorc pe partea cealaltă.

— În patru labe, ca o fată perversă ce eşti, îi spun.

— Sunt o fată perversă?

— Eşti cu mine, zic şi mă întind să iau un prezervativ.

Mă opresc însă, ca să admir priveliştea frumoasă din faţa mea — Charlotte, în patru labe, cu fundul acela superb ridicat în aer. O lovesc uşor peste una din fese. Tresare, dar scoate un ţipăt scurt.

— O, Doamne! geme ea.

Sunetul acela. Cuvintele ei. Zgomotele ei. Femeia asta e un vis. Descoperă cât de mult îi place totul cu mine, iar eu învăţ cât de mult ador să i-o trag. Mă aplec peste fundul ei şi o sărut pe locul pe care l-am pălmuit. Apoi, în grabă, o apuc de încheieturi şi le împing pe pat.

— M-am răzgândit. Stai pe coate. Fundul sus.

Se îndoaie ca o dansatoare, lăsându-mă să conduc. Îmi trec capul pulii prin umezeala ei. Geme şi se împinge mai aproape, dorindu-mă, invitându-mă, având nevoie de mine. Îi mai dau o palmă şi scânceşte de plăcere.

Rulez prezervativul şi mă înfig în ea. Scântei fierbinţi şi albe îmi ţâşnesc prin vene. E uluitor cât de strâmtă şi de caldă e. Mârâi, grav şi gutural, ca un animal.

— *Tu*, zic eu cu un geamăt, eşti atât de sexy. Cred că o să campez aici toată noaptea.

Râde şi geme în acelaşi timp.

— Eşti nebun.

— Nu, sunt doar mai excitat ca oricând şi n-am mai simţit niciodată aşa ceva, zic eu cu vocea aspră, începând să pistonez.

Deodată, tace. Fără gemete, fără ţipete, fără gâfâieli sălbatice. Cu o voce măruntă, dar limpede întreabă:

— Serios?

Se întoarce să mă privească. Doamne, e atât de vulnerabilă, ochii ei sunt atât de încrezători, iar corpul ei e îndoit ca un tobogan.

— Da, răspund eu când mă înfig în ea, dându-i tot ce am, iar mâinile mele o apucă strâns de șolduri. Îți jur, Charlotte. Îmi faci ceva, la dracu'!

Mă retrag din ea cât să rămână doar vârful înăuntru. Ea se zvârcolește, încercând să mă tragă înapoi.

— Mă faci s-o iau razna. Mă înnebunești.

Mă implânt în ea adânc, iar ea răsuflă odată cu un geamăt.

— Nu mă mai satur de tine.

— O, Doamne, nici eu! zice ea, și se apleacă mai mult, ridicându-și fundul mai sus, oferind mai mult.

Ea e tot ce-mi doresc. Ea, cu totul, și o fut așa până când își dă drumul într-o frenezie de sunete și țipete înfierbântate. Mușchii mi se contractă, vederea mi se încețoșează și propriul climax îmi cuprinde trupul în timp ce o plăcere fierbinte și strălucitoare se prăvălește peste mine.

Eu mă prăbușesc pe pat, iar ea lângă mine. Odihnindu-și capul în scobitura brațului meu, stă așa — fierbinte, transpirată și goală. Îmi trec degetele absent prin părul ei, iar ea îmi mângâie ușor abdomenul.

— A fost extraordinar, murmură ea. Cred că a fost cel mai bine de până acum. O să-ți dau o steluță de aur pentru excelență în furnizarea de orgasme. O statuie, de fapt.

— Aș dori să-i mulțumesc Academiei, încep eu, tachinând-o.

Mă plesnește peste piept.

— Deci te-ai prefăcut? Bine, și eu la fel, zice ea pufnind.

Într-o clipă, sunt în patru labe, imobilizând-o.

— Nu, nu te-ai prefăcut.

Ochii ei mă tachinează.

— Ba da, ba da.

— Ba nu. Dar doar pentru comentariul ăsta, o să-mi arăți cât de mult îți place când te fut.

Într-o clipită îi ridic încheieturile deasupra capului și cu o mână încerc să-i găsesc rochia pe podea. O iau și smulg panglica roz de la mijloc cu o singură mână.

O înfășor în jurul încheieturilor ei subțiri, apoi în jurul unui picior de pat. Ochii ei îmi urmăresc mâinile tot timpul, iar eu strâng mai tare materialul roz.

— Ce frumos îți stă în roz! șoptesc, apoi îmi trec vârful degetului peste buzele ei.

Găsesc încă un prezervativ și mi-l rulez pe penis. Da, mi s-a sculat iar. Cum să nu mi se scoale? Charlotte e legată de patul meu, încă udă de la primele două orgasme. Sigur că am o erecție. Îi desfac picioarele, savurând priveliștea din fața mea — picioarele ei așezate în *V*, mâinile legate, ochii larg deschiși.

Îmi fac loc între coapsele ei.

— Acum o să mă implori să ți-o dau.

— Serios?

— Serios, zic eu pe un ton aspru. Pentru că n-o s-o primești pe toată până nu ceri.

Alunec înăuntru, dar numai câțiva centimetri. Mă las pe coate ca să fiu aproape de ea și o fut lent în următoarele minute, provocând-o tot timpul, fără să intru cu totul. Ea geme, se zvârcolește și se freacă de mine, iar fiecare mișcare a mea scoate de la ea încă un geamăt.

— Spune. Spune cât de mult mă vrei.

— Nu m-am prefăcut. Glumeam când am zis asta, zice ea gâfâind.

— Spune-mi cât de mult o vrei pe toată. Spune-mi cât de mult îmi vrei toată pula.

Șoldurile ei țâșnesc în sus.

— Te vreau. Te vreau atât de mult. Fute-mă adânc. Te implor, strigă ea, și *chiar* mă imploră, și e superb să-i văd disperarea sexy.

O fut tare și adânc, până când își iese din minți de plăcere. Până când țipetele i se transformă în răgușeli. Până când strânge cu putere ochii. Până când nu-mi mai rostește decât numele în timp ce se

sparge în bucăți încă o dată. Orgasmele multiple îmi par și mie o idee foarte bună, așa că mă alătur ei, juisând din nou cu un fior care îmi cutremură tot corpul.

Când o dezleg, își trece o mână prin părul meu și mă sărută.

— Am mințit. De data *asta* a fost cel mai bine.

— De fiecare dată e mai bine, zic eu tandru.

Curând, se ridică și începe să-și strângă hainele. Se învârte în cerc, căutând ceva pe jos.

— Ce faci? întreb eu curios.

— Mă îmbrac.

— *Pourquoi*?

— Ca să plec. Nu așa ne-a fost vorba?

Mă târăsc până la marginea patului și o opresc, cuprinzându-i mijlocul cu brațele, luând-o prin surprindere.

— Ce faci *tu*? țipă ea.

O trag în pat și încep să o gâdil.

Izbucnește în râs.

— Oprește-te!

Nu cedez. Vârfurile degetelor mele îi urcă pe coaste în sus, făcând-o să se zvârcolească.

— Mă opresc dacă rămâi peste noapte.

— Ai milă, ai milă, strigă ea și zâmbește, la fel de larg ca marea de stele de pe cer.

O trag spre mine, îi dau părul la o parte de pe ureche, apoi șoptesc:

— Rămâi?

I se taie răsuflarea.

— Da. Nu-ți pasă dacă mai încălcăm o regulă?

— Încă suntem bine. Adică nu-mi pasă, dacă nu încerci să mă săruți în secunda în care te trezești.

— Din cauza respirației de dimineață, corect?

Dau din cap.

— Nu a ta. Așa, în general.

Strâmbă din nas.

— Respirația de dimineață este o excelentă regulă nouă. Urăsc respirația de dimineață.

— Și eu.

— Dar nu am periuță de dinți.

— Am eu una în plus. N-am folosit-o niciodată, îi spun.

Își duce arătătorul la buze ca și cum ar cântări toate opțiunile.

— Dar ce aromă are pasta de dinți?

Mă înroșesc în obraji.

Ea observă și arată cu degetul.

— Să nu-mi spui că folosești Crest cu aromă de gumă de mestecat?

Clatin din cap.

— Nu. Am cumpărat-o pe aia care-ți place ție. Crest mentolată.

Ochii îi scânteiază și își duce o mână la piept. E cel mai dulce lucru.

— Mi-ai cumpărat pastă de dinți.

Pare mai fericită decât atunci când i-am cumpărat inelul. Inima îmi bate mai repede și cuvintele încep să mi se formeze pe limbă. Cuvinte care dezvăluie sentimente noi și stranii. Dau să spun ceva. Să-i spun cât de multe lucruri încep să simt pentru ea. Cât de real devine totul.

Mă opresc când își coboară gura până la a mea și șoptește:

— Chiar ești prietenul meu cel mai bun.

Prieteni.

Da. Asta e tot ce vrea să fim.

Capitolul 22

Harper linge o înghețată de lămâie la cornet.

— Asta nu compensează faza cu Moș Crăciun, spune ea, indicând înghețata în timp ce plecăm de la gelateria ei preferată. Dar e un bun început și mi-ai cumpărat tăcerea încă niște zile.

— Bun. Asta e tot ce îmi trebuie.

— Am văzut poza cu tine și cu Charlotte în dimineața asta.

Îmi dă un ghiont în timp ce ne plimbăm prin Central Park, în drum spre o partidă de softball cu maestrul echipei, Nick. Am reușit să avem terenul timp de treizeci de minute într-o după-amiază de vineri înaintea meciului de mâine. Eu țin mănușa și bâta, iar Harper, mănușa ei în mâna liberă.

— Chiar mă urmărești online, așa-i? o tachinez eu.

— Știu, e o dependență groaznică pe care o am, fetișul meu pentru bârfe.

— Deci s-a publicat? Ăla de la Sardi's? întreb eu, confirmând ce am bănuit că va face Abe.

— Dap.

— Reporterul ăla de la *Metropolis* e un ratat.

Se încruntă în timp ce linge deșertul înghețat.

— Nu era în *Metropolis*.

Când intrăm în parc, o întreb:

— Păi, unde era?

Clatină din cap, confuză.

— Chiar nu cred că nu cauți chestiile astea despre tine.

— Ba să crezi. Nu caut. Niciodată n-am căutat. Spune-mi.

— Era în *Page Six*.

Fac ochii mari. *Page Six* este marea conductă cu bârfe din New York. Încerc să evit *Page Six*.

— Cum s-a întâmplat asta? Credeam că lucrează pentru *Metropolis Life and Times*.

— E stagiar acolo, zice Harper. Abe Kaufman. L-am căutat pe net. E la jurnalism la Columbia, așa că lucrează ca liber-profesionist pentru *Metropolis Life and Times*, dar și pentru *Page Six*. Se pare că a vândut poza cu voi doi celor care se ocupă cel mai mult de bârfe.

Ce nenorocit tenace!

Cântăresc beneficiile. Dacă sunt văzut în *Page Six* cu logodnica mea, poate fi un element-cheie pentru afacerea tatei. Domnul Offerman s-ar scăpa în pantaloni să mă vadă prezentat drept fiul bun, serios, gata de însurătoare, al afaceristului respectat de la care cumpără magazinul.

— Ce scria? întreb eu plin de speranță.

Harper se oprește, îmi aruncă mănușa și scoate telefonul. Își drege glasul.

— Aham. „Spencer Holiday, fiul fondatorului cunoscutului lanț de magazine de bijuterii Katharine's, și creatorul popularei aplicații de *dating* Băiat Bun de Iubit, cunoscută pentru lipsa fotografiilor cu un anumit membru al anatomiei masculine, s-a logodit cu partenera sa de afaceri și coproprietara apreciatului lanț de baruri The Lucky Spot. Charlotte Rhodes a absolvit la rândul ei Universitatea Yale, iar inelul de pe degetul ei e la fel de mare ca agenda de telefoane

secrete a lui Holiday. Se pare că va trebui să o ardă în curând, de vreme ce playboy-ul burlac o folosea până acum câteva săptămâni. E timpul să-i pui lacăt, Holiday! Citiți-ne și duminică pentru fotografii senzaționale și povestea completă a logodnei."

Fumul îmi întunecă privirea. Vreau să-l găsesc pe novicele ăla de reporter cu față de cal și să-l strâng de gât. Stai! Detest violența. În schimb, o să joc murdar și o să-i umplu pagina de Facebook cu atâtea poze cu ouă încât va fi nevoit să o închidă.

Nu ouăle mele.

Doar ouă. Peisaje cu ouă, preferabil.

Îmi trec o mână prin păr.

— Asta e tot ce nu voia tata în ziare.

Arăt spre telefon.

— Și ce naiba o să mai scrie duminică? Mă tot întreba cât de nouă e treaba și când am început să ieșim împreună. De parcă asta e interesant. Dar povestea asta e un mare rahat. De ce ar scrie reporterul ăla așa ceva? De ce fac asta?

— Pentru că se vinde, de-aia. Dar nu de-asta îți citesc articolul.

Îi înapoiez telefonul și ne continuăm drumul.

— Atunci *de ce* mi-l arăți?

— Chiar nu știi de ce citesc chestiile astea?

— Pentru că-ți plac bârfele?

— Ce idiot ești! O fac pentru tine. Ca să am grijă de tine.

Mă înmoi pentru o clipă.

— Serios? O faci pentru mine?

— Da. Pentru că tu nu o faci. Te caut online ca să mă asigur că n-avem nimic de care trebuie să ne ocupăm, iar asta e ceva de care trebuie să ne ocupăm.

Încuviințez.

— Corect. Trebuie să vedem cum o întoarcem pentru tata.

Clatină din cap.

— Greșit din nou.

Se opreşte încă o dată sub o magnolie care ne acoperă cu ramuri verzi, luxuriante.

— Mai uită-te o dată, zice ea lovind cu degetul în ecran. Uită-te la poza asta.

Mă uit lung la fotografie. Abe a prins momentul în care îi adulmecam gâtul lui Charlotte. Chipul meu este vizibil doar pe jumătate, dar Charlotte luminează tot ecranul, radioasă şi veselă. Ochii îi strălucesc şi jur că văd o sclipire în ei, dar mintea mea se întoarce pentru o clipă la gâtul ei şi la cum mirosea aseară. Mă învăluie memoria mirosurilor — piersici. Mirosea a piersici şi a vise perverse.

A fericire şi dorinţă în acelaşi timp.

— Înţelegi ce zic?

Mă uit la sora mea şi îmi dau seama că vorbea cu mine în timp ce eu o luasem pe arătură.

— Ce vrei să zici?

Mă împunge în piept cu degetul arătător.

— Să nu-i frângi inima.

Mă holbez la ea de parcă ar fi nebună, dar ochii albaştri ai lui Harper sunt serioşi, aşa cum rar se întâmplă. Nu e urmă de glumă sau de tachinare în ei.

— Îmi place Charlotte, adaugă ea, în timp ce înaintăm pe aleea care duce spre terenuri. Ştiu că a început ca o prefăcătorie, dar devine real. Cel puţin pentru ea.

Încep să spun *şi pentru mine*, dar sunt redus la tăcere de cuvintele ei, aşa că mi-e greu să le găsesc pe ale mele. Eram atât de sigur că regulile lui Charlotte sunt autentice, că nu vrea decât sex şi că scopul ei e să rămânem prieteni după câteva futaiuri. Dar femeile au intuiţie, până şi sora mea are. Ele văd lucruri pe care bărbaţii nu le văd.

— Serios?

Harper îşi dă ochii peste cap. Ah, soră-mea cea enervantă s-a întors în forţă.

— Știu că e șocant pentru tine, de vreme ce cunoștințele tale despre iubire și relații sunt deprimant de limitate. Nu ai avut niciodată o relație serioasă.

— Nu-i adevărat, spun eu când ne reluăm drumul prin parc. Am ieșit cu Amanda când eram în facultate.

— A, da, cum să nu? *Patru luni*. Uau! Stai să sun la Cartea Recordurilor, că e ceva așa de serioooos...

— Mi s-a părut serios la vremea respectivă.

— Spencer, chestia asta te poate surprinde, având în vedere prăpădul pe care îl lași în urmă, dar din când în când, Dumnezeu știe de ce, o femeie poate avea sentimente reale față de tine când i-o tragi. Doar să ai grijă, mai ales când e vorba de cineva la care ții ca prietenă, spune ea când ajungem la terenul de softball.

Nick este deja acolo, exersându-și loviturile.

Un milion de întrebări îmi vâjâie prin cap. Vreau să stau cu Harper și să-i pun mai multe întrebări. Să-mi spună mai multe despre Charlotte. Dar Harper îmi dă un cot. Se linge pe buze și se uită lasciv la Nick.

— Ce bunăciune!

Scap bâta din mână. Îmi cade peste degetele de la picioare înainte să mă pot feri.

— Ți-au pus extratereștrii stăpânire pe creier?

— Uită-te. La. El.

Se holbează la amicul meu, îmbrăcat în șort și tricou.

— Ce brațe! Doamne, Dumnezeule! Sunt definiția pornografiei brațelor. O să fac niște poze la care să mă uit mai târziu.

Începe să facă poze cu telefonul.

— Sun la spitalul de nebuni. Te internăm, zic eu, strâmbându-mă pentru că acum mă doare nenorocitul ăla de deget.

Nick îi surprinde privirea și își lasă bâta jos, sprijinindu-se degajat de ea, de parcă ar fi un fel de vedetă de softball.

— Hei, Harper! Ce vulpiță ești!

Vulpiță? Ce naiba? S-a întors lumea cu curu' în sus, iar New York-ul se prăvălește în ocean în locul Californiei sau de ce dracu' se dă cel mai bun prieten al meu la soră-mea?

Harper ia o poziție provocatoare. Îi face cu mâna lui Nick, fluturând din gene.

— Și tu, bunăciune, zice ea, apoi îi face cu ochiul înainte să arate spre tricoul lui. Poți să ți-l dai jos? Ca să mai fac o poză.

— A, da, spune ca un stripper, în timp ce-și smulge tricoul de pe el.

— Miau!

Plescăie din buze și mimează gestul unei mâțe care dă cu ghearа. Se apleacă spre mine și șoptește:

— În noaptea asta o să-l vizitez cu o mână în fanteziile mele...

Cu ochii ieșiți din cap o apuc de umeri.

— Trebuie să te oprești acum. Putem să te ajutăm. Există centre de tratament pentru nebunie temporară.

— Trenul ăsta nu se oprește, zice ea, aruncându-și mănușa pe jos.

Își înfige înghețata în mâna mea și se duce țanțoș la Nick, care e la bustul gol, etalându-și pieptul și abdomenul. Harper îi mângâie pectoralii cu unghiile, apoi își încolăcește brațele în jurul gâtului lui.

Pumnii mi se încleștează, dar nu pentru că aș vrea să-l lovesc pe Nick, ci pentru că sunt străbătut de instinctul de a-mi proteja sora.

— Omule! Ia mâna. Aia-i soră-mea.

Harper se întoarce spre mine.

— Ți-am făcut-o! Asta e pentru că mi-ai stricat povestea cu Moș Crăciun.

Capitolul 23

Durează ceva să-mi șterg din minte imaginea cu soră-mea și cu Nick unul în brațele celuilalt, chiar dacă a fost doar o farsă. Dar reușesc în cele din urmă.

Datorită noii mele obsesii.

Fotografia asta. Nu pot să nu mă gândesc la ce a spus Harper despre Charlotte și nu pot să nu mă uit la poza aia din *Page Six* de parcă ar ascunde toate secretele universului.

O analizez în timp ce intru în stația Columbus Circle, după ce mi-am lăsat bâta și mănușa în apartamentul lui Nick de lângă parc. Stau cu ochii în telefon în timp ce cobor scările rapid, apoi mă strecor în trenul spre centru. Mă agăț cu mâna de o bară în timp ce o hipsteriță în pantaloni skinny verzi se strecoară în vagon, trecând printre uși exact înainte să se închidă. Ține plase pe fiecare braț.

— Pfiu! exclamă ea, ușurată că a reușit să urce.

Dar marginea unei sacoșe de pânză s-a prins în ușă, așa că trage de ea s-o smulgă și se întoarce dintr-o mișcare, învârtindu-se pe loc.

Ceva mă lovește în osul cotului și tresar.

— Au!

Fata își duce mâna la gură.

— Sunteți bine? E maioneza mea?

— Maioneza? Întreb eu, frecându-mi cotul cu palma în timp ce trenul ia o curbă prin tunel.

De ce naiba doare atât de tare când te lovești în cot?

— Am niște borcane cu maioneză cu pesto în plasa asta. Am făcut-o singură. Le duc prietenilor mei. Maioneza o fi în regulă?

În ochi i se citește groaza în timp ce scormonește prin plasa de paie de pe umăr.

Durerea îmi radiază în antebraț în timp ce ea evaluează starea borcanelor.

— Nu-ți face griji din cauza mea. Maioneza ta tocmai m-a atacat, dar n-o să fac plângere, mormăi eu pe sub mustăți, în timp ce mă crispez de durere.

Ea ridică privirea și abia atunci îi pică fisa.

— *Dumneavoastră* sunteți bine?

Eu încuviințez.

— Da. Acum cotul mi se asortează cu degetul de la picior.

— V-am lovit cu maioneza în degetul de la picior?

— Nu. O bâtă de baseball mi-a atacat piciorul mai devreme. Aparent, astăzi obiectele neînsuflețite mi-au pus gând rău, zic eu când mă mai lasă durerea. Maioneza ta o să supraviețuiască?

Ea aprobă dând din cap și zâmbește larg când intrăm cu zgomot în următoarea stație.

— O să trăiască. Îmi pare rău că v-am lovit.

— E în regulă. Pericolele vieții într-un oraș mare.

Fata aruncă o privire spre mâna mea. Încă țin telefonul, iar fotografia ocupă tot ecranul.

— Ce cuplu drăguț!

— A, da, zic eu, ridicând telefonul.

— Par foarte fericiți împreună, adaugă tipa cu maioneza.

— Chiar așa?

Ea aprobă dând din cap.

— Cu siguranță.

— Ce crezi că ar trebui să-i spună tipul?

Fata înclină capul într-o parte.

— Ce vreți să spuneți?

— Ca să știe ce simte el.

Ridică din umeri și zâmbește larg.

— Ar trebui pur și simplu să-i spună ce simte. Dacă o place la fel de mult ca maioneza cu pesto, ar trebui să-i spună asta.

— O să-i zic să se gândească, spun eu când trenul ajunge la stația aflată la jumătatea traseului.

În timp ce urc scările și ies în seara care tocmai se lasă, știu că situația asta cu Charlotte nu e la fel de simplă ca maioneza, și asta nu doar pentru că, din toate mâncărurile maioneza îmi place cel mai puțin.

* * *

The Lucky Spot e o grădină zoologică. N-am timp să gândesc. N-am timp să fac planuri. Și cu siguranță n-am timp să mă gândesc ce să fac cu ideile astea noi și stranii care-mi răsar în minte.

Trebuie să fac o strategie pentru treaba asta, dar nici măcar nu știu ce este *asta*.

Să fim mai mult decât prieteni?

Să simt ceva adevărat?

Să aflu dacă și ea simte același lucru?

Care e cuvântul potrivit pentru sentimentul ăsta? Parcă am în piept o trambulină, iar inima face tumbe pe ea. Doar că nu le-am mai exersat niciodată și dacă le fac din nou, s-ar putea să aterizez în cap.

Sau în fund.

Sau chiar în figură.

Deci, da. Cu un bar arhiplin într-o seară de vineri, nu sunt atât de sigur că pot să-mi dau seama ce să fac cu sentimentele astea.

Oscilez între a mă duce la laptop pentru a face comenzi furnizorilor, a-i povesti lui Charlotte despre întâmplarea din tren sau a da o mână de ajutor în spatele barului, în timp ce în biroul din spate Charlotte lucrează la o nouă campanie de marketing.

— Nu mai e Belvedere, remarcă Jenny de la tejghea și flutură o sticlă goală.

— Aduc eu, spun și mă îndrept spre birou, unde Charlotte stă pe un scaun rabatabil, îmbrăcată în jeanși și un top alb cu bretele subțiri.

Când o văd, îmi apare în minte o suită de imagini — fotografia cu noi doi, clipa din colțul străzii Forty-third, maioneza cu pesto, pasta de dinți, cuvintele pe care i le-a spus lui Abe seara trecută. Inima mi se izbește de cușca pieptului și mă întreb dacă bătăile astea nebunești care fac ore suplimentare sunt motivul pentru care există cărți, filme, cântece și poezii despre oamenii care se în…

— Hei, tu! spune ea, iar tandrețea din glasul ei ajunge până la mine.

Dar dulceața e cea care mă atrage. Dulceața aceea pare personală, doar pentru mine.

Da.

De-asta există cărți, filme, cântece și poezii despre cum e să te îndrăgostești de cineva. O măsor din priviri, și deși încă n-am botezat biroul ăsta sau barul, și deși îmi doresc să o facem, nu mă gândesc la sex. Ci la ea și la amestecul ăsta de cuvinte ca o supă alfabet din capul meu.

— Hei, și ție! răspund eu blând, arătând spre dulapul din spatele ei. Am nevoie de o sticlă de Belvedere.

— O iau eu.

Își așază iPadul pe scaun, se ridică și se întinde până la mânerul dulapului. Tricoul i se ridică, descoperind o bucățică de piele.

— Arăți superb, zic eu.

Se uită la mine și zâmbește.

— Și tu. La tine mai târziu? La mine?

Poate pentru ea e doar sex. Poate asta e tot ce vrea. Dar chiar și așa, trebuie să știu.

— Da. Oricare, spun eu când ea deschide dulapul, și mă apropii de ea ca să-i dau un sărut pe gâtul dezgolit.

Apoi durerea mă străpunge cu un *buf* când ușa dulapului face cunoștință cu capul meu. Apoi durerea reverberează, îmi cuprinde capul, corpul, absolut fiecare celulă.

Pe gură îmi iese o ploaie de înjurături, pentru că doare ca dracu'.

— O, Doamne! O, Doamne! Ești bine? întreabă ea, cuprinsă de panică, așezându-și palmele pe umărul meu.

Îmi acoper ochiul cu palma dreaptă, capul îmi pulsează, iar durerea parcă-mi pleacă din tâmplă.

— Cred că m-ai lovit, zic eu, pentru că izbitura m-a transformat în Căpitanul Evidență.

— O, Doamne!

De data asta șoptește cuvintele și mă privește de parcă mi-aș fi pierdut un ochi.

— Ce e? întreb eu, și deși sunt destul de sigur că n-am rămas cu un singur ochi, de vreme ce încă văd, bănuiesc că arăt ca naiba.

— E cel mai mare cucui pe care l-am văzut vreodată.

Capitolul 24

Lucruri pe care le-am aflat în seara asta.

În primul rând, am consultat calendarul. Se pare că *este* Ziua Maltratați-l pe Spencer, iar maltratările vin câte trei odată. Dar acum e trecut de miezul nopții, așa că aș vrea să cred că nivelul de amenințare a coborât la codul verde.

Dar nu se știe niciodată.

În al doilea rând, cucuiul este cel mai mare care a fost înregistrat vreodată în istoria omenirii, dar trei ore de aplicat gheață nu doar mi-au înghețat tâmpla, ci au și redus umflătura aproape de tot. Totuși, vânătaia este ceea ce am numi „uau, omule, ce ditamai vânătaia ai!".

Asta a spus tipul de la farmacia Duane Reade când am cumpărat ibuprofen.

În al treilea rând, ibuprofenul face minuni.

Dar adevăratul test vine acum. Se aude un bâzâit lângă ușă și e Charlotte, pentru că mi-a scris că vine la mine cu provizii. Mă întorc spre Fido. Doarme buștean pe perna de pe canapea, cu limba scoasă din gură.

— Răspunzi tu?

Nu reacționează, așa că mă târăsc de pe canapea și mă îndrept spre ușă. Apăs pe butonul interfonului.

— Da? E cea mai sexy asistentă din lume pe care am comandat-o la agenția de ocupare temporară a forței de muncă?

Râsul ei reverberează prin interfon.

— Da, chiar eu sunt și am venit să-ți fac baie cu buretele.

Îi permit lui Charlotte să intre în bloc, deschid ușa și aștept până când liftul parcurge cele șase etaje, iar ea își face apariția.

— Ești o priveliște minunată pentru ochii îndureraţi.

O privesc în timp ce vine spre mine.

— Nu-mi spune că te dor și ochii acum, mă tachinează ea.

— Nu, doar asta, zic eu, frecându-mi ușor tâmpla.

Cară mai multe pungi, iar eu închid ușa în urma ei și mă întorc pe canapea. Așază pungile pe măsuța de cafea. Îmi studiază vânătaia, dar nu o atinge.

— Doare?

Dau afirmativ din cap.

Se apleacă și mă sărută pe frunte.

Scot un geamăt teatral.

— Așa de tare. Doare așa de tare.

Clatină din cap, apoi se retrage ca să mă privească.

— Serios. Cum te simți?

Sunt nehotărât dacă să-i spun adevărul — *mi-e mai bine* — sau să aleg compătimirea și sexul. Procesul decizional durează o lungă nanosecundă.

— Groaznic, mormăi eu, iar asta îmi aduce încă un sărut.

Se îndreaptă din spate, își freacă palmele una de alta și spune:

— În regulă. Ți-am adus băutura preferată, zice ea, întinzându-se după pungă, și îmi arată o sticluță de whisky de mărimea celor care se vând în avion, în timp ce eu ridic o sprânceană în semn de apreciere. Tăiței reci cu susan de la restaurantul tău chinezesc preferat.

Scoate o cutie albă și o ridică de parcă ar pune-o în vitrină. Mă ling pe buze.

— Sau, începe ea, băgând mâna în altă pungă și scoțând ceva învelit în hârtie albă de măcelărie, sandvișurile la grill preferate, de la buticul din colțul străzii. Pui și brânză Provolone, fără maioneză. Pentru că urăști maioneza.

Să uităm de compătimire și sex. Asta e ce-mi doresc. Pe ea, aici cu mine, știind toate lucrurile astea. Îi iau obrajii în palme.

— Le vreau pe toate, îi spun.

Mă sărută, dar săruturile ei sunt ezitante, buzele îi sunt emoționate.

— Nu sunt chiar așa de rău, zic eu și mă retrag.

— Mă simt prost. E vina mea. Eu te-am lovit cu ușa de la dulap.

— Ei, bine, n-a fost cu intenție.

— Fac o pauză.

— Sau...?

Clatină din cap.

— Evident că nu.

— Sunt chiar așa de hidos acum?

Își dă ochii peste cap.

— Mă lași? Ești superb, ca întotdeauna.

— Atunci ce e?

— Mă simt groaznic că te-am lovit. Vreau să te simți mai bine. De-asta ți-am adus pachetul ăsta cu bunătăți.

Face un gest către tot ce a adus.

— Iar eu apreciez.

— Lasă-mă să-ți mai aduc niște gheață, spune ea și se duce în bucătărie de unde se întoarce cu o pungă rece din congelator. O așază pe fruntea mea. Îi dau mâna la o parte cu blândețe.

— Charlotte, am stat cu gheață pe frunte ore întregi. Dacă mai pui și acum, cucuiul ăla o să se retragă de tot și o să-mi intre în creier. E o afecțiune foarte periculoasă.

Îmi aruncă un reproș din priviri, dar cedează, lăsând jos punga cu gheață. Apoi face un gest spre cutia cu ibuprofen.

— Mai ai nevoie?

Clatin din cap.

— Am luat două la ora 10. M-am amețit ca lumea deja.

Își frânge mâinile.

— Îmi pare rău! șoptește ea.

Mă las cu capul pe pernă.

— Fac cumva ceva ca să crezi că-mi pasă că m-ai lovit? Dacă vânătaia asta oribilă nu te oprește să ți-o tragi cu mine în clipa asta, chiar nu mă interesează, zic eu cu voce tare.

Clatină din cap.

Îmi îmblânzesc glasul în timp ce-mi plimb un deget pe gâtul ei.

— Atunci nu te mai agita atâta pentru mine. Nu vreau ibuprofen. Nu vreau gheață. Nu vreau nici măcar tăiței reci, și sunt a doua mâncare preferată a mea după sandvișurile alea, fără maioneză, pe care mi le-ai adus.

— Atunci ce vrei?

Îmi petrec mâna pe după ceafa ei și o trag mai aproape. Buzele ei se află la câțiva centimetri de gura mea. Credeam că nu vreau sex și compătimire. Am avut dreptate. Vreau sex și altceva însă.

Sex cu ea. Sex cu sentimente. Sex cu singura femeie pentru care am simțit vreodată așa ceva. Îi șoptesc la ureche:

— Pe tine.

Vibrează lângă mine, apoi lent, jucăuș, coboară pe trupul meu în jos.

Când ajunge la betelia șortului meu de baschet, ridică din sprâncene. Apăsându-mi erecția cu mâna, spune:

— Mi se pare amuzant cum cucuiul ți se asortează cu scula, Spencer.

— Da? În ce fel? Nu la culoare, sper.

— E cel mai mare văzut vreodată, spune ea, și apoi îmi smulge șortul și chiloții.

— Îmi dau jos tricoul dintr-o mișcare.

— Asta o să te facă să te simți mai bine, murmură ea și mă împinge pe spate pe canapea, îngenunchiind între picioarele mele.

Mă fixează din priviri și nu se grăbește, se așază mai bine, se linge pe buze, se pregătește.

Îmi ia capul pulii în gură, iar eu oftez, mârâi, gem.

Asta este definiția raiului. Uitați-vă în dicționar. Chiar acolo. Buzele lui Charlotte în jurul sculei mele. Mă atâtă, făcând vârtejuri cu limba în jurul capului, apoi lingându-mi toată scula. Ține limba sub sculă, iar prin vene îmi țâșnește căldură.

Îmi mișc șoldurile și vreau să mă ia cu totul, dar sărutările ei pe scula mea mă înnebunesc. Felul în care mă linge, de parcă aș fi înghețata ei preferată, e ca o străfulgerare de-a lungul șirei spinării. Pârâie.

Deschide gura mai mult și mă ia cu totul, sugându-mi capul, iar mie mi se închid ochii în timp ce mă mișc în gura ei fantastică.

Dar nu țin ochii închiși prea mult timp. Trebuie s-o văd. S-o privesc. Părul i se revarsă peste coapsele mele, capul i se mișcă în sus și în jos între picioarele mele, iar buzele îi sunt umflate și roșii în timp ce scula mea alunecă printre ele.

Nu există imagine mai frumoasă.

Holbându-mă fără rușine la zeița mea, îmi trec degetele printre șuvițele ei, trăgând-o de păr.

— Ia mai mult, șoptesc eu, îmboldind-o, iar ea mă ascultă, coborând mai jos cu gura, luându-mi apoi coaiele în mână.

Închid ochii și șuier, apoi nu mă pot abține. Încep să mă mișc, să pompez, să-i fut gura aia frumoasă. Mâna mea de pe ceafa ei o trage mai aproape, căutând mai mult. Pielea mi se aprinde și sunt aproape să declanșez întrerupătorul ăla, să-mi dau drumul cu putere în gura ei.

— La dracu'! zic eu mârâind aspru și o trag de pe mine.

Nu pot să-mi dau drumul în gura ei. Nu când o vreau atât de mult. Nu când vreau ca și ea să juiseze.

— Nu-ți place? întreabă, iar îngrijorarea i se citește în ochii ei frumoși, căprui.

Pufnesc.

— Îmi place la nebunie, dar vreau să mă călărești.

Mă întind după portofel să iau un prezervativ.

— Și vreau să mă călărești acum. E singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine.

Își dă jos hainele în câteva secunde și mă încalecă. Mă întind după șoldurile ei și o fixez în scula mea, excitat de cât de fierbinte și strâmtă e fata asta. Suspină când mă ia cu totul.

— Ești așa de udă pentru mine! Doar pentru că mi-ai supt-o? întreb eu și încep să pistonez.

Încuviințează și gâfâie, și apoi face cel mai sexy lucru. Parcă o face inconștient, ceea ce face gestul să fie și mai sexy. Își trece mâna peste sâni în timp ce eu pistonez în ea. Se pipăie singură pe țâțe și e fantastic. Totul sfârâie în mine. Sângele meu ajunge la temperatura de pe Mercur în timp ce o privesc cum se mișcă precum o călăreață superbă, languroasă. Își atinge cu mâinile ușor abdomenul neted și moale pe care vreau să-l ling și să-l sărut. Geme și gâfâie, și e cel mai atrăgător lucru din lume de urmărit — se mângâie singură în timp ce mă fute.

Mă călărește, alunecând în sus și în jos pe scula mea, găsindu-și ritmul, căutându-și eliberarea.

Parcă s-ar masturba cu pula mea.

Vreau să mă folosească. Să facă tot ce vrea cu mine. Să mă aibă în orice fel o face să se simtă bine. Respiră greu, umerii i se cutremură și începe să-și piardă controlul. Apucând-o de șolduri, o încurajez:

— Dă-ți drumul, scumpo! Ești atât de frumoasă când îți dai drumul.

— Sunt aproape, așa de aproape, murmură ea, frecându-se de mine, luându-mă adânc, iar gemetele i se prefac în țipete.

Mă încing cu totul în timp ce o privesc. Sunt alcătuit doar din căldură. Buzele ei. Gura ei. Ochii ei. Totul. Sunt absolut totul pentru mine.

Își trece o mână prin păr, în timp ce cu cealaltă își mângâie sânii. Are ochii închiși și e complet pierdută în propria plăcere. E frumoasă de-mi taie respirația, așa cum mă fute până la limita orgasmului. Curând se înfige sălbatic în mine, iar acum trebuie să trăiesc clipa asta odată cu ea.

— Uită-te la mine! îi spun eu, cu glasul răgușit.

Își deschide ochii fluturând din pleoape. Sunt împăienjeniți și plini de dorință și patimă, și încă ceva, ceva care pare incredibil de nou și totuși intens de cunoscut. Îi închide din nou.

— Uită-te la mine!

De data asta e un ordin, dur și înfierbântat.

— Dar termin mai repede dacă mă uit la tine, șoptește ea în semn de protest, dar e mai mult o mărturisire, fiindcă privirea i se fixează asupra ochilor mei în timp ce-și coboară fața mai aproape, iar mâinile ei mă prind de umeri. Și vreau să dureze, zice cu un geamăt.

Știu că vorbește despre sex, doar că nu pot să nu mă întreb dacă nu se referă și la altceva. Așa, ca mine.

Suntem legați unul de altul. Ea nu privește în altă parte, iar eu n-aș putea nici dacă aș vrea. În ochii ei, văd tot ce n-am știut niciodată că vreau. Acum am neapărat *nevoie* de asta. Îmi șoptește numele. Sună ca mierea pe limba ei. Îmi pierd controlul. Coaiele mi se strâng și trebuie să-și dea drumul acum, pentru că eu mai am doar câteva secunde.

— Dă-ți drumul pe mine, rostesc eu răgușit, în timp ce climaxul începe să mă sfâșie pe dinăuntru. Dă-ți drumul acum.

Și o face cu un țipăt sălbatic, juisând odată cu mine. Se sprijină de mine, cu gura aproape de urechea mea. Începe acea incantație epică, dar asta e nouă.

— Nu mă pot opri. Nu mă pot opri. Nu mă pot opri.

E atât de sexy și de sălbatic felul în care o spune iar și iar. Ador chestia asta. Ador când Charlotte își dă drumul. Ador când e fericită. Ador să o fut. Ador totul în clipa asta, până și cucuiul meu, până și lovitura în cot, până și bâta care mi-a căzut pe degetul de la picior.

Se prăbuşeşte peste mine, adulmecându-mi gâtul, sărutându-mi urechea, şoptind *ce bine e, ce bine e* iar şi iar.

— E atât de bine, spun şi eu, deşi cuvintele astea par insuficiente pentru ce a devenit toată treaba asta.

— Totul este bine cu tine, zice ea, iar când o strâng mai tare în braţe, se cuibăreşte lângă mine.

— Absolut totul, spun şi eu.

Ador absolut fiecare lucru din univers şi sunt cel mai fericit ticălos din lume în clipa asta, aici, în camera asta, cu femeia de care m-am îndrăgostit.

Asta e de fapt. Asta spune supa alfabet.

Am încălcat cea mai importantă regulă dintre toate.

M-am îndrăgostit de prietena mea cea mai bună.

Capitolul 25

Bâta loveşte mingea cu un zgomot răsunător, iar eu rămân la a treia bază, tot aşteptând, să văd dacă ajunge în mănuşa apărătorului sau dacă mă trimite la capătul terenului.

Bum. Peste gard.

Ridic pumnul în aer şi urlu.

Nick îşi aruncă bâta în ţărână şi aleargă de-a lungul liniei de fund în timp ce eu fug spre capătul terenului. Când îl vede trecând de toate bazele, tata sare de pe banca improvizată. *Home run*-ul lui Nick a făcut echipa tatei să conducă la sfârşitul celui de-al nouălea tur.

Îi întind o mână şi bat palma cu vedeta noastră când se apropie de capătul terenului.

— Bine jucat, maestre, zic eu, pentru că a nimerit câteva puncte bune sezonul ăsta.

Când atinge baza cu piciorul, începe refrenul piesei „Beautiful" a Christinei Aguilera. Interesantă alegere. Nu ar fi prima variantă pe care aş alege-o pentru Nick, dar fiica domnului Offerman

s-a autointitulat „prezentatoare" a meciului și a ales piesele pentru fiecare lovitură. Emily ține în mână un difuzor albastru, oval, din care se aude muzică pusă de pe telefonul ei. Își mișcă șoldurile și încurajează echipa să danseze împreună cu ea. Surorile lui Emily o aclamă din cele trei rânduri de bănci de metal care scârțâie.

Tata bate cuba cu Nick când acesta iese de pe teren.

— Ești campionul meu. Să treci pe la casierie, glumește tata în timp ce ne îndreptăm spre banca echipei.

Charlotte face cu mâna și zâmbește. Inima îmi bate mai tare când o privesc.

În seara asta, îmi spun. Am planificat totul. O duc la restaurantul ei italienesc preferat, din Chelsea, și am să-mi pun inima pe tavă. Am să-i spun că ea e aleasa mea și apoi sper din tot sufletul să fie la cină femeia din fotografia din *Page Six*, și nu cea care a zis că e doar prietena mea cea mai bună. Habar n-am dacă Charlotte mă vede doar ca pe un prieten cu care are o aventură sau dacă vrea mai mult, așa cum vreau eu. Dar știu ce simt — vreau să fie prietena mea cea mai bună, iubita și partenera mea. Vreau să fie doar a mea, și din acest motiv, în dimineața asta — după ce ne-am spălat pe dinți, desigur — am invitat-o la o întâlnire adevărată.

A acceptat.

Pentru că realizez că diseară am o întâlnire cu singura femeie de care m-am îndrăgostit vreodată, au început să-mi transpire palmele. Am să-mi asum cel mai mare risc când am să-i spun că prefăcătoria m-a făcut să mă îndrăgostesc. Pulsul mi-o ia razna în speranța turbată că nu merg pe o stradă cu sens unic.

La naiba, îmi ține cheile, portofelul și telefonul în poșetă în timpul meciului — trebuie să fie loc și pentru inimioara asta a mea, nu? Mă despart de Nick, urc în tribune și îi dau lui Charlotte un sărut scurt. Buzele ei le ating în treacăt pe ale mele și oftează ușor. În câteva secunde, din difuzorul lui Emily se aude „Pucker Up" a Ciarei. Rapidă mai e fata asta!

Cobor scările tribunei.

Un alt jucător din echipa Katharinei ajunge la capătul terenului, iar tata îl ovaționează. E într-o dispoziție bună astăzi, nu doar pentru că noi câștigăm, ci și pentru că a semnat actele în dimineața asta. Avocatul lui se uită încă o dată peste ele și urmează să le depună lui la autoritățile comerciale. Până atunci, dacă totul merge bine, Charlotte și cu mine vom fi un cuplu adevărat, așa că nici nu va mai fi nevoie să ne despărțim. Uimitor cum totul se rezolvă perfect.

Când mă așez pe bancă, Nick îmi vorbește cu voce joasă, prefăcându-se că i se adresează lui Charlotte.

— O, hei, Char! Ce mai faci? Îți mai place să ieși cu Spencer? Ce zici? Îți place orgoliul lui imens. O, da, e așa de mare! Și mie îmi place.

Apoi, mi se adresează pe un ton aparent serios:

— Și, cum mă descurc cu prefăcătoria asta?

Mă prefac că îl privesc cu admirație.

— Uimitor. Aproape aș zice că din asta trăiești.

Apoi las glumele deoparte.

— Și, întâmplător, sper că nu va mai fi vorba de prefăcătorie prea mult timp.

Mă privește întrebător.

Ridic vesel din umeri și vorbesc încet.

— A fost o prefăcătorie. Pentru mine a devenit real însă. Sper că și pentru ea. O să vorbesc cu ea diseară și o să văd dacă și ea simte la fel.

Nick întinde un pumn pe care să-l lovesc.

— Dă-i bătaie! zice el, fără să mă tachineze, fără să fie sarcastic. Întotdeauna mi s-a părut că voi doi vă potriviți.

— Da? De ce? întreb dornic să-mi confirme și el ce cred.

Dar râde și clatină din cap.

— Omule, ce crezi că o să-ți spun?

Își strânge mâinile la piept și fluturâ din gene.

— E atât de drăguț cum vă terminați propozițiile unul altuia și cum amândurora vă plac ursuleții gumați.

Nu mai joacă teatru și ridică din umeri.

— Ai votul meu.

— Mersi, omule. Apreciez.

Fac o pauză, apoi îi zic:

— Apropo, dacă te atingi vreodată de soră-mea, am motiv să te rad în cap în toiul nopții și să-ți vopsesc sprâncenele portocalii.

Face ochii mari și-și prinde părul în mâini.

— Nu părul. De acolo îmi vine toată puterea.

— Exact. Așa că ai grijă.

Ne ocupăm locurile pe teren pentru ultima parte a celei de-a noua ture, iar când cealaltă echipă nu înscrie, „Raise Your Glass", piesa lui P!NK, marchează victoria din această dimineață de sâmbătă. Ies de pe teren și bat cuba cu colegii mei de echipă.

Bat palma și cu domnul Offerman.

— Va fi doar a dumneavoastră de-acum, glumesc eu, arătând spre echipă.

— Abia aștept, spune el. Îmi place. Sper că vei rămâne în echipă, și amicul tău, la fel. Vom avea nevoie de un maestru dacă vrem să câștigăm campionatul sezonul viitor.

Omule, e o ligă de softball de șfârșit de săptămână. Relaxează-te.

— Sper că veți câștiga tot, zic eu, rămânând cordial până la sfârșit, în timp ce P!NK cântă despre toți cei dezbrăcați, iar Emily murmură că ține în mână un pahar, în ton cu versurile cântecului.

În timp ce îmi îndes mănușa și șapca într-o geantă de sport, îi arunc o privire lui Charlotte, care se bucură și ea de victorie, lovindu-și șoldurile de ale lui Harper, și îmi place să le văd așa. Mi se pare că ar putea deveni obișnuință — Charlotte petrecând timp cu familia mea ca fiind iemeia mea, nu doar prietena mea. Îmi și imaginez cum s-ar petrece toate aceste lucruri. Zile și nopți cu ea. Adevărate, nu prefăcute.

Muzica se oprește brusc, iar entuziasmul nestăvilit al lui P!NK este înlocuit de un ecou metalic, ca atunci când cineva începe o piesă nouă cu o zgârietură de pe un disc. Dar nu muzică se aude din difuzorul pe care îl ține Emily în mână.

Ci voci.

Sau, mai degrabă, vocea mea.

— *Nu te simți bine? Te doare capul de useară sau ceva?*

Împietresc.

Sângele îmi îngheață în vene, iar amintirea clipei când am spus cuvintele astea mă izbește cu o limpezime dură — în baia din MoMA când eram cu Charlotte. Mi se încleștează maxilarul, iar inima îmi bate mai rapid, pentru că știu ce urmează. Ochii mei cercetează mulțimea care se adună lângă teren. E răsfirată, dar toți jucătorii importanți sunt acolo. Clanul Offerman. Părinții mei. Eu. Ca niște statui, ascultând discuția mea privată cu Charlotte, înregistrată de Emily.

— *Nu pot să mă mai prefac.*

Cuvintele au fost rostite de Charlotte acum o săptămână. Adrenalina îmi pompează prin vene, odată cu impulsul de a opri asta chiar acum. Fac un pas mai aproape de Emily și îi fac semn să-mi dea difuzorul în timp ce glasul meu de pe înregistrare reverberează, amplificat.

— *Logodna?*

Tatăl meu se încruntă. Îmi întâlnește privirea, iar în ochii lui citesc dezamăgirea, dar și stânjeneală.

Domnul Offerman mă privește lung pe mine, mai întâi, apoi pe Charlotte, care e în tribune. A rămas cu gura căscată, iar în ochi i se citește groaza.

Trebuie. Să. Opresc. Asta. Acum.

Mă îndrept în grabă spre Emily. Poate îi pot lua difuzorul din mână să-l opresc înainte să se audă ce urmează.

— Oprește-te! Te rog! o implor eu, întinzând mâna după telefonul ei, după difuzor, după simțul ei de intimitate, la dracu'.

Ea clatină din cap și ridică difuzorul mai sus, iar următoarea replică a lui Charlotte se aude tare și foarte limpede.

— *Nu. Asta e OK. Logodna simulată e OK.*

Emily apasă pe butonul de oprire și mă aștept să se întoarcă spre mine și să spună: „Te-am prins".

În schimb, apare Abe, care înconjoară tribuna improvizată ca să i se alăture lui Emily pe teren. Reacționez cu întârziere și arăt cu

degetul spre el. Abe stă lângă Emily şi îi zâmbeşte ca un... profesor mândru?

Emily se uită drept la tatăl ei.

— Acum mă crezi că nu vreau să studiez artele la Columbia?

Columbia. Emily merge la aceeaşi facultate ca reporterul ăsta tenace. Aşa se explică de unde-l cunoaşte.

Domnul Offerman păşeşte înainte, în timp ce aproape că fornăie pe nări.

— Emily, nu e momentul acum să discutăm despre specializarea ta. Ce Dumnezeu se petrece aici?

Mda, şi eu mă întreb acelaşi lucru.

Mai ales pentru că mă gândeam că e vorba despre Charlotte şi despre mine — dar se pare că e vorba şi despre un tată şi o fiică.

Emily se uită urât şi-şi pune mâna liberă în şold.

— Nu mă interesează absolut deloc să studiez artele. Îţi spun asta de ani de zile. Nu mă asculţi niciodată. Nu asculţi niciodată ce vreau. Eu vreau să studiez Managementul Afacerilor. Aşa, ca tine. Dar tu crezi că afacerile sunt doar pentru bărbaţi. Greşeşti, însă, pentru că tocmai te-am salvat de la a cumpăra afacerea unui mincinos. De când i-am cunoscut, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, zice ea, făcând gesturi largi spre mine, apoi spre Charlotte. Aşa că am vorbit cu Abe la cină la McCoy's, de vreme ce ne-am dat seama că mergem împreună la acelaşi colegiu. Şi ghici ce? Şi el avea aceeaşi impresie despre cei doi porumbei, şi am decis să aflăm care e treaba cu tranzacţia asta şi să ajungem la miezul poveştii. Şi ăsta e, tati.

Arată spre mine, acuzatul.

— Spencer Holiday s-a prefăcut că este logodit cu Charlotte Rhodes pentru ca tu să cumperi Katharine's, crezând că o să pară genul de afacere de familie integră pe care ţi-o doreşti, nu ceva asociat cu un om cunoscut mai degrabă pentru discuţiile despre poze cu organe genitale în tranzacţiile comerciale.

Stă cu picioarele depărtate, bine înfipte în pământ, cu mâinile în şolduri şi hotărâre în priviri.

— Ți se pare un articol bun pe care Abe să-l publice mâine? Ai un comentariu oficial pentru presă?

Abe și Emily ne privesc cu superioritate, dar eu o fixez din priviri numai pe Emily.

Cel mai mult aș vrea să râd și să susțin că mincinoasa asta patologică inventează toate astea pentru că nu și-a luat pastilele. Dar o mică parte din mine ar vrea s-o aplaude pe față pentru curaj. Nu-mi place să fiu ținta tacticilor ei necinstite, dar să fiu al naibii, Emily are niște coaie cât casa și i-o trage lui taică-său pentru că e un porc sexist. Mai mult, ne-a făcut pe noi toți — flirtul ăla de la cină n-a fost un flirt. Se juca cu mine, încercând să ajungă la miezul minciunii pe care a adulmecat-o.

— E adevărat?

Întrebarea nu vine de la domnul Offerman. Vine de la tatăl meu. De la omul pe care-l admir. De la omul pe care-l respect. De la omul care m-a învățat să fiu mai bun decât am fost în ultima săptămână. Mă cuprinde rușinea în timp ce tata se îndepărtează de domnul Offerman. Nu-și privește în ochi partenerul de afaceri. Ci pe mine, fiul lui.

Carne din carnea lui și sânge din sângele lui, care l-a mințit. Care l-a făcut de rușine. Care i-a tras pe sfoară pe toți cei de față.

Îmi arde fața. N-are importanță că sentimentele mele față de Charlotte au devenit reale. Nimic din toate astea nu contează. Aprob dând din cap și încerc să răspund.

Dar lipăitul șlapilor pe metal șubred mă întrerupe. Charlotte coboară în fugă din tribunele improvizate și traversează gazonul.

— Stop! zice ea, ridicând o mână.

Își răsucește inelul de pe deget.

— Logodna falsă este vina mea, continuă ea. Nu-l învinovățiți pe Spencer.

Tatăl meu se încruntă și se întoarce către ea.

— Ce vrei să spui?

— A fost ideea mea, spune ea, pe un ton plin de remușcări și cu o privire vinovată. L-am rugat pe Spencer să pretindă că e logodit cu mine pentru ca fostul meu iubit să nu mă mai agaseze atâta.

Are glasul apăsător. Trage de inel, iar eu strâng din dinți, fiindcă nu-mi place să nu-l văd pe deget.

— Nu-i adevărat, spun eu.

Ia vina asupra ei, iar eu nu pot să o las. E prostia mea, eu trebuie să trag ponoasele.

Ea ridică bărbia.

— Ba e adevărat! spune pe un ton ferm și sigur.

Charlotte mă fixează din priviri. Ochii ei spun: *nu îndrăzni să mă întrerupi*. Se uită la tatăl meu, apoi la domnul Offerman.

— E numai vina mea. Am avut nevoie ca Spencer să *pozeze* în rolul logodnicului meu pentru ca fostul meu iubit să mă lase în pace. Locuiesc în același bloc cu el și e îngrozitor de când ne-am despărțit. Toată lumea știe că m-a înșelat și i-am suportat pe toți când se holbau la mine și mă priveau cu milă. Dar când a început să mă implore zi de zi să-l primesc înapoi, a trebuit să fac ceva ca să înceteze.

Doamna Offerman aprobă ușor din cap. Pare să înțeleagă situația disperată a lui Charlotte care e atât de convingătoare. Pe de altă parte, nu trebuie să fie convingătoare. Trebuie doar să fie sinceră. Aproape tot ce a spus până acum e adevărat. Chiar dacă ideea inițială a fost a mea, restul poveștii ei este adevărat.

Spre deosebire de păcăleala mea.

— Charlotte, nu trebuie să faci asta, spun încet, doar cât să mă audă ea.

Clatină din cap și continuă să se adreseze grupului.

— Ba nu, trebuie să fac asta. Eu l-am rugat să pretindă că e logodit cu mine ca să am în sfârșit parte de liniște acolo unde locuiesc. Dar vă rog să nu-l învinovățiți pe Spencer. Logodna falsă a fost doar ideea mea, iar el m-a ascultat pentru că e un tip cu adevărat grozav și chiar a vrut să mă ajute. Am planificat totul, fiecare detaliu, inclusiv cum aveam să-i punem capăt.

Oftează, dar e demnă.

— După o săptămână, iar acum a trecut o săptămână. Așa că bănuiesc că asta e.

Își scoate inelul. Privirea îi e mai întunecată decât am văzut-o vreodată. De nepătruns. Se uită la ceilalți.

— N-a fost niciodată adevărat, dar nu din motivele la care vă gândiți.

Îmi pune inelul în palmă și îmi strânge degetele în jurul lui.

— Mulțumesc că te-ai prefăcut pentru mine.

Mă strânge într-o îmbrățișare.

— Îmi pare rău! șoptește, iar mușchii mi se contractă de speranță bolnavă în timp ce aștept mai multe cuvinte doar pentru mine, cuvinte precum: *Aș vrea să-i mulțumesc Academiei* sau *Primesc o steluță aurie pentru prestația asta?*

Dar cuvintele nu vin, iar părerea ei de rău pare la fel de reală ca orice cuvânt pe care l-a rostit vreodată.

Se desprinde de mine, își îndreaptă privirea către toți ceilalți și repetă.

— Îmi pare rău!

Pleacă, îndepărtându-se de mine. Niciun *glumeam doar* nu vine spre mine, pentru că totul e atât de real, și fiecare pas pe care-l face mă zdrobește. Ca un fraier, stau împietrit la capătul terenului, iar în vintre am un amestec de emoții, și rușinea se transformă în ceva mai rău. *Durere*. Atâta durere, de parcă mi s-a înveninat inima. Charlotte nu mă iubește.

N-a fost niciodată adevărat.

Domnul Offerman se întoarce către tatăl meu, nervos și îi aruncă o privire dură.

— Nu-mi pasă a cui a fost ideea. Nu fac afaceri cu mincinoși. Înțelegerea pică, spune el, sfârtecând aerul cu palma.

„Take a Bow", piesa Rihannei, răsună din boxa lui Emily.

Tresar când domnul Offerman tună la fiica sa:

— Ajunge!

În privința asta, suntem de acord.

Capitolul 26

Mi se învârte capul, iar în piept mi se cască un hău.

Asta nu o face pe Harper să se oprească. Nu se abţine.

— Fii atent!

Îşi fixează mâna pe umărul meu. Ea şi Nick mă conduc prin parc, încadrându-mă de o parte şi de alta.

— Lista ta cu ce ai de făcut azi tocmai a devenit mult mai lungă.

E un lucru bun că mă ghidează, fiindcă habar n-am unde merg sau ce trebuie să fac. Tata şi-a luat tălpăşiţa acum cincisprezece minute ca să vadă ce s-a ales, din cauza mea, de cea mai importantă tranzacţie a carierei sale. Iar Charlotte e istorie. Am încercat s-o găsesc, dar a dispărut într-un nor de fum. Aş putea s-o sun de pe telefonul lui Harper, dar pe măsură ce realitatea se aşază ca o greutate moartă pe inima mea, nu sunt atât de sigur că sunt pregătit pentru genul ăsta de tortură autoimpusă în momentul de faţă. *Hei, Charlotte! Păcat că nu-ţi place de mine, dar aveam nişte idei pentru noua noastră campanie de marketing. A, bine. Mă bucur că îţi plac ideile mele de a vinde mai multe shoturi. Faci cinste cu nachos în seara asta.*

— OK. Ce e pe listă? Întreb eu, cu o voce seacă. Există vreo şansă să includă trezitul din acest coşmar?

Ea pufneşte şi mă trage mai aproape ca să evit un skateboarder.

— Nu. Bine ai venit în viaţa ta, Spencer Holiday! Gura aia mare a ta te-a băgat într-o mulţime de belele şi trebuie să ieşi singur din groapă.

— E cam cât o gaură neagră totuşi, zice Nick. Ai vreo lopată care să meargă pentru ceva atât de adânc?

Vreau să râd. Chiar vreau. În schimb, mă strâmb.

— Cât timp cauţi lopata aia, poate îmi spui şi ce să fac cu Charlotte. Având în vedere că am o afacere împreună cu o femeie care mi-a dat papucii pe tavă.

Soră-mea îmi aruncă o privire care ar putea găuri asfaltul.

— Nu ea e primul punct de pe listă, Spence.

— Nu?

Harper clatină din cap, iar aleea din parc se termină şi intrăm pe Park Avenue. Ea arată cu degetul. În depărtare. Pe bulevard.

— Acolo. La 10 străzi distanţă vei găsi un magazin de bijuterii. La etajul al şaselea se află biroul tatălui nostru. Trebuie să te duci la el şi să-ţi torni cenuşă în cap.

Las umerii în jos şi oftez greoi.

— Chiar am futut-o de data asta.

Nick râde înţelegător.

— Aşa e, omule. Dar acum e timpul să o dezfuţi.

Desfac braţele, nedumerit. O trăsură trasă de cai trece cu zgomot pe Fifth Avenue, în spatele nostru.

— Cum funcţionează asta? Ştiu ce înseamnă să fuţi. Dar să dezfuţi... E ca atunci când te retragi înainte să termini?

Nick clatină din cap.

— Nu chiar. Este o nouă descoperire ştiinţifică însă. Ca osmoza inversă, dar în loc de apă, îţi filtrează ce-ai futut. Acum ai înţeles?

Harper îşi dă ochii peste cap.

— Hei! Concentraţi-vă! Nu e acum momentul să vă bateţi în replici care mai de care mai idioate.

Îmi trec nervos o mână prin păr.

— În regulă. Hai să-i dăm bice! Care e primul pas?

Harper inspiră adânc şi se întoarce către Nick.

— Îi spunem sau îl lăsăm să se prindă singur?

Nick ridică un colţ al gurii, apoi îşi împinge ochelarii mai sus pe nas.

— Nu sunt sigur că îi funcţionează creierul la viteză maximă azi.

— Ce să-mi spuneţi? Aţi vorbit deja despre asta?

— Da. Evident. Când ai fugit s-o găseşti pe Charlotte, spune ea.

Mă crispez la amintirea felului în care am luat-o la goană după ea, când cântecul Rihannei s-a oprit cu un scârţâit. Dar frumuseţea blondă dispăruse de mult, lăsându-mă să-mi văd de inima asta bumbăcită. Între timp, ea are telefonul, cheile şi portofelul meu, aşa că funcţionez orbeşte.

Şi fără niciun ban.

— Şi ce ai decis că trebuie să fac?

— Omule, mai întâi trebuie să-i ceri scuze tatălui tău că ai mințit. Trebuie să-i explici de ce ai făcut-o, că ai avut intenţii bune, dar că a fost o greşeală şi îţi pare rău, spune Nick, asumându-şi rolul de om sincer şi deschis.

Eu încuviinţez.

— Am înţeles. Pot să fac asta.

— Apoi trebuie să încerci să rezolvi problema, zice Harper, intervenind.

— Cum?

— Ar trebui să soliciţi o întâlnire cu domnul Offerman. Să vezi dacă poţi calma apele.

Mă cutremur la gândul că trebuie să-mi pun cenuşă în cap în faţa dobitocului ăluia.

— Nu mai vrea să aibă de-a face cu tata.

— Asta e acum, zice Nick. Îţi mai sare ţandăra pe moment. Vezi dacă s-a mai liniştit. Trebuie să încerci.

Încuviinţez, gândindu-mă la toate şi ştiind că au dreptate.

— Şi dacă nu merge?

Se uită din nou unul la celălalt, apoi din nou la mine.

— *Tu*. Tu eşti modul de-a dezfute ce-ai futut, zice Harper.

— La dracu'! zic cu greu, când îmi dau seama exact cum va trebui să inversez osmotic, pentru tata, eşecul ăsta.

* * *

Harper îmi dă o bancnotă de 10 dolari. Mă simt ca un şcolar care îşi ia alocaţia.

— Foloseşte-i numai dacă trebuie să iei autobuzul până acasă, dragul meu, spune ea, ca un părinte care îşi atenţionează copilul.

Îmi dă un brânci în direcţia intrării în magazinul Katharine's.

— Du-te!

Intru în magazin şi, îmbrăcat aşa, cu pantalonii scurţi de sport şi şapca de baseball, parcă sunt din alt film. Mă îndrept spre lift şi apăs butonul pentru etajul şase. După ce uşile se închid, respir adânc, încercând să mă concentrez asupra tatei. Şi nu asupra lui Charlotte. Nu asupra celor mai urâte cuvinte pe care le-am auzit vreodată în viaţa asta.

N-a fost niciodată adevărat.

Nu ştiu cum am putut să interpretez atât de greşit lucrurile dintre noi. Eram atât de al naibii de sigur că avem mult mai mult, nu doar o atracţie fizică de proporţii epice. Dar cred că era dobitocul înfumurat din mine, care credea că femeia îl doreşte.

Când femeia nu minte.

A spus-o limpede încă de la bun început.

A spus că nu ştie să mintă, ceea ce înseamnă că tot ce a spus pe teren e adevărat.

Cum naiba ar trebui să mă întorc la bar să lucrez alături de ea? Să conduc o afacere împreună cu ea?

Când liftul ajunge la etajul şase, uşile se deschid culisând. Păşesc afară din el şi dau cu ochii de un chip cunoscut. Nina se îndreaptă

spre mine, îmbrăcată într-un costum prea sobru pentru o zi de sâmbătă. Pe de altă parte, sâmbetele sunt cele mai aglomerate zile la magazin.

— Salut! Îl cauți pe tatăl tău?

Îmi încuviințez.

— Da. E în birou?

— Da. Se ocupă de niște contracte.

În mine se aprinde o scânteie de speranță. Poate s-a rezolvat problema. Poate toată agitația s-a liniștit în câteva minute. Poate există supermarketuri pe Jupiter.

Totuși, trebuie să întreb.

— Domnul Offerman e înăuntru?

— Nu, zice ea zâmbind discret, apoi îți lasă delicat o mână pe brațul meu. Dar du-te la el.

Plecă, iar eu inspir adânc, îmi îndrept umerii și pornesc spre biroul tatălui meu. Orice ar fi — furie sau dezamăgire — o s-o încasez ca un bărbat.

Bat la ușă, iar tata mă invită să intru.

Stă la biroul lui, încă îmbrăcat în tricoul de softball, tastând la calculator. Nu-i pot citi expresia din privire. Profit de moment, iar cuvintele se revarsă din mine ca dintr-o conductă.

— Tată, în primul rând, îți datorez niște scuze. Te-am mințit și te-am păcălit. Și îmi pare rău. M-ai crescut mai bine de atât. N-ar fi trebuit să mă prefac că sunt logodit, dar în apărarea mea, am crezut — prostește — că ar fi lucrul de care ai avea nevoie pentru tranzacție. Când l-am cunoscut pe domnul Offerman, a fost atât de limpede că nu-i plăcea trecutul sau „reputația" mea — fac cu degetele semnul ghilimelelor în aer — încât am crezut că aș putea pur și simplu să fiu logodit timp de o săptămână până când semnezi contractul. Nu a fost ideea lui Charlotte. A fost a mea. Am crezut că fac ce trebuie și că am grijă ca trecutul meu să nu fie motivul din cauza căruia să pice tranzacția. În schimb, n-a mai avut loc oricum, și asta tot din cauza mea.

— Spencer! începe el, cu buzele tremurând.

Ridic o mână și clatin din cap.

— Ar fi trebuit să fiu sincer cu domnul Offerman la micul dejun a doua zi și ar fi trebuit să fiu sincer cu tine. Dar n-am fost. Ai spus toate lucrurile alea frumoase despre Charlotte și înainte de musical, și m-am simțit ca un prost fiindcă te mințeam. M-ai învățat să fiu mai bun decât atât.

Oftez și rostesc cea mai dificilă parte.

— Dar la un moment dat a încetat să mai fie o minciună, pentru că, deși totul a început ca o logodnă falsă, pentru mine a devenit real și m-am îndrăgostit de ea.

Își ridică deodată colțurile gurii.

— Spencer! încearcă din nou, dar eu continui, stând de cealaltă parte a biroului său, făcându-mi *mea culpa*.

— Dar asta nu contează, pentru că ai auzit ce a spus.

Glasul mi se poticnește de tristețe când îmi amintesc de cuvintele ei înfiorătoare.

— Ea nu simte același lucru, și asta e toată povestea. Îmi pare rău că am profitat de tine cu toată înșelătoria asta. Și știu că nu pot să mă revanșez, dar vreau să încerc.

Atunci mă arunc cu capul înainte în ceea ce mi-am dat seama că trebuie să fac pentru a rezolva lucrurile.

— Știu ce îți dorești cel mai mult pe lume — să te pensionezi și să petreci mai mult timp cu mama. Știu că de-asta ai vrut să vinzi Katharine's. Nu-ți cer să-mi dai magazinul. Nu-ți cer să-mi predai afacerea. Dar îți ofer timpul meu. Mă ofer să conduc afacerea în locul tău. Fără bani, desigur, zic eu și râd scurt, pentru că până și în asemenea clipe, trebuie să-ți păstrezi simțul umorului. Mă pricep la afaceri. Poate că sunt varză când vine vorba de relații și cu siguranță habar n-am ce vor femeile de fapt, și am un orgoliu care n-ar încăpea nici într-un autobuz, dar sunt cel mai tare când vine vorba de condus tot felul de afaceri. Mi-ar plăcea să mă revanșez și să fiu profesorul tău suplinitor cât timp tu îți iei liber și îți găsim alt cumpărător.

Trag aer în piept, şi deşi nu mi-am dorit niciodată să conduc magazinul, şi deşi tata nu şi-a propus vreodată să o fac, mă simt bine când mă port ca un bărbat adevărat şi îi fac această ofertă. Când îi arăt că sunt dispus să-mi repar greşelile.

Tata se ridică, înconjoară biroul şi îşi încrucişează braţele. Stă cu picioarele bine înfipte în pământ, iar cu ochii lui negri mă măsoară de sus până jos.

Ce e ciudat e că nu pare supărat.

Capitolul 27

— Ai dreptate, fiule. Nu mă bucur că ai mințit. Nu mă bucur că ai inventat o întreagă logodnă falsă. Și nu mă bucur că ai simțit că trebuie să fii altfel decât tu însuți pentru ca eu să pot avea ceea ce-mi doresc.

Se oprește să mă strângă de umăr.

— Dar te-am crescut cum trebuie, pentru că să faci ceea ce tocmai ai făcut e tot ce aș putea cere vreodată.

— Mă bucur s-o fac, tată, zic eu.

Îmi voi pune inima în muncă, pentru că numai Dumnezeu știe că trebuie să mi-o scot din minte pe Charlotte. Poate chiar o s-o las să-mi cumpere partea mea din acțiunile barului ca să nu mai fiu nevoit să o văd. S-o văd în fiecare zi pe femeia care mi-a frânt inima mă va ustura precum mușcătura unei viespi turbate.

Tata mă bate pe spate, apoi mă trage spre el într-o îmbrățișare.

— Ești un băiat bun. Sunt mândru de tine că ți-ai asumat răspunderea și că încerci să rezolvi situația.

Mă eliberează din îmbrățișare, își așază mâinile pe umerii mei și oftează fericit.

— Dar n-o să te las.

— De ce? mă încrunt eu.

Râde. Ochii îi scânteiază.

— Pentru că m-ai salvat. Pentru că ori de câte ori îmi venea rândul să lovesc mingea la softball, îmi băteam capul încercând să-mi dau seama cum să ies din treaba asta cu grație. Mă răzgândisem, nu mai voiam să-i vând oricum porcului ăluia înfatuat și șovin, iar tu mi-ai oferit scăparea perfectă.

Arată spre mașina de mărunțit hârtii și se preface că se spală pe mâini.

— Bine că n-am depus actele.

Pe față mi se întinde un zâmbet, primul pe care îl simt de când Charlotte mi-a tocat inima, a tăiat-o fâșii și a mâncat-o la gustare.

Bine, poate sună prea dramatic. Dar organul din piept mi s-a făcut praf și pulbere. Rânjetul tatei, în schimb, nu doare.

— Chiar era un porc, zic eu, cu un tremur al buzelor.

— Era complet lipsit de respect față de femei, față de soția lui, față de fete — nu pot accepta ca povestea Katharine's să fie dusă mai departe de un astfel de om.

— Nu, nu poți. Lasă-ne-o nouă încă puțin până când găsim pe cineva mai bun căruia să-i vindem, zic eu, și mă cuprinde mândria.

Sunt mândru de tatăl meu că a făcut alegerea asta.

Scoate un sunet gutural.

— Asta e chestia. Am găsit deja pe cineva.

Fac ochii mari.

— Serios?

— Da. Nu să-i vând.

Face o pauză ca să mănânce din priviri biroul, apoi ușa, de parcă ar reflecta la tot ce se află dincolo de ea.

— Ci să conducă locul ăsta cât timp eu mă odihnesc. Nu sunt pregătit să renunț la Katharine's, chiar dacă sunt gata să muncesc mai puțin.

— OK. Cine e? întreb eu timid.

Dar în clipa în care cuvintele îmi ies de pe buze, știu cine e. Pocnesc din degete.

— Nina! Ai rugat-o pe Nina să preia operațiunile de zi cu zi?

El încuviințează și zâmbește larg.

— Și a acceptat.

Bate darabana în hârtiile de pe biroul lui.

— La asta lucram când ai intrat. La noul ei contract. Va fi președintele Katharine's, iar eu voi rămâne fondator și proprietar în timp ce voi călători peste mări și țări împreună cu mama ta.

— Ești așa un romantic, spun eu, clătinând din cap în semn de admirație. Nina e perfectă. Îți e alături încă de la început și nimeni nu cunoaște afacerea asta mai bine.

— Exact, spune el, apoi se duce la canapeaua de lângă fereastra care dă spre centrul Manhattan-ului. Dar de vreme ce sunt un romantic incurabil și de vreme ce am o căsnicie fericită de treizeci și cinci de ani, și de vreme ce știu cam ce vor femeile, hai să vorbim despre cum o s-o recâștigi pe Charlotte. Am văzut cum vă priviți unul pe celălalt.

Îmi face semn să vin pe canapea. Mă așez lângă el, cu brațele și picioarele grele.

— Apreciez ideea ta. Dar a spus limpede că nu e atrasă de mine.

— Hmm...

— Hmm ce?

— Chiar a spus asta? întreabă el iscoditor.

— Cred că a spus exact cuvintele astea: „N-a fost niciodată adevărat".

— Exact astea au fost cuvintele ei. Și în general, cred că un bărbat trebuie să fie foarte atent la cuvintele folosite de o femeie. Dar uneori acțiunile sunt mai importante. Ce ți-au spus acțiunile lui Charlotte?

Imaginea în care își smulge inelul de pe deget îmi tot revine în minte.

— Că nu simte același lucru, zic eu pe șleau.

N-are rost să mă ascund după deget. Și el a văzut același lucru.

Sau poate nu. Își înclină capul într-o parte și ridică o sprânceană. Clatină din cap.

— Eu am văzut o femeie care și-a pus inima la bătaie pentru tine.

Mă uit lung la el. Cuvintele lui nu au sens pentru mine.

— Am văzut o femeie care a luat vina asupra ei în locul tău, continuă, gesticulând. Amândoi știm că nu Charlotte te-a rugat să fii logodnicul ei. Tu ai rugat-o. Ea a acceptat. A vrut să te ajute. Iar azi a vrut să te ajute din nou. Poate că nu s-a rezolvat așa cum a intenționat ea, dar a încercat să salveze tranzacția pentru că ține la tine. A încercat să te scoată din bucluc aruncându-se singură în fața tăvălugului.

Ceva începe să prindă din nou viață în mine.

Nu un extraterestru sau ceva dubios de genul ăsta, ci o inimă care îmi bate să-mi spargă pieptul, un puls care crește spectaculos, o posibilitate care mă încântă.

— Să mă ia naiba! zic rememorând evenimentele zilei, ale dimineții, ale serii trecute.

Sandvișurile, tăițeii, whiskey-ul. Regulile încălcate, gelozia, clipele curate și intime de extaz și legătură. Noaptea trecută și felul în care a spus că se face bucăți. Cum arăta când era goală deasupra mea.

Trag de gulerul tricoului de câteva ori. Uau! Ce cald s-a făcut aici. Nu e cea mai isteață idee să zăbovesc asupra unei amintiri legate de sex.

O dau la o parte.

Îmi amintesc mai ales cum m-a salvat întotdeauna de mine însumi. Încă de la începutul aventurii, până la sfârșit, a salvat situația când aveam cea mai mare nevoie de ea.

— Trebuie s-o găsesc, zic eu, bătându-mă peste buzunare.

Sunt goale. La naiba! Telefonul meu e la ea. Și portofelul. Și cheile.

— Bun. Pentru că nu ne mișcăm atât de rapid.

— De ce nu? N-ar trebui să mă duc la ea acasă și să-i spun ce simt sau ceva?

— Sau ceva?

Își arcuiește o sprânceană când mă imită.

— Poate știi câte ceva când vine vorba de agățat o femeie pentru o noapte. Dar eu știu cum să cuceresc o femeie pentru o viață, spune el, bătându-se cu palma pe piept în zona inimii. Se întâmplă ca tatăl tău să fie un romantic incurabil. Așa că lasă maestrul să-i dea învățăcelului câteva lecții de recucerit femeile.

Mă ridic și-i predau hățurile.

— Întotdeauna am fost grozav la școală. Învață-mă secretele tale.

Îmi cântărește ținuta din priviri.

— Mai întâi, trebuie să-ți facem rost de niște haine decente.

— N-am portofelul la mine.

Își dă ochii peste cap.

— Eu ți-am cumpărat prima salopetă. Cred că pot să-mi permit să-ți iau acum o pereche de pantaloni.

— Tata, e în regulă, dar poți să juri că n-o să mai asociezi niciodată cuvântul ăla cu mine? zic eu când plecăm din biroul lui.

— Salopetă, adică?

Aprob dând din cap.

El ridică din umeri.

— O să fac tot posibilul să nu mai aduc vorba vreodată despre cât de adorabil arătai într-o salopetă mică albastru-deschis.

— Tată!

— Corect. Nu erai adorabil în ea. Erai un dur și un bărbat adevărat.

V-am mai spus că am cel mai șmecher tată din univers?

Capitolul 28

Arăt ca scos din cutie. Port o pereche de pantaloni gri-cărbune, o cămaşă bleumarin şi pantofi noi. Şi... staţi aşa... tocmai am făcut duş. Da. Tata m-a dus la cumpărături şi m-a lăsat să folosesc duşul pentru oaspeţi de la el de acasă. Şi să fiu al naibii de nu arăt bine!

Nu m-a lăsat s-o sun pe Charlotte însă.

Şi da, îi *ştiu* numărul de telefon. Este unul dintre cele două pe care le-am reţinut. Al ei şi al restaurantului cu mâncare chinezească. În schimb, a sunat-o el şi a întrebat-o politicos dacă se poate întâlni cu mine în seara asta. Evident, ea a răspuns că da, aşa că el i-a spus că voi ajunge la şase.

Când limuzina pe care am închiriat-o trage în faţa clădirii în care ea locuieşte, mă simt puţin ca un adolescent care soseşte la balul de absolvire. Doar că nu am o floare la butonieră şi nici rezistenţa fizică a unui adolescent. Am depăşit faza aia.

Dar emoţiile sunt aceleaşi, iar ale mele sunt până la cer. Ies din maşină şi mă îndrept spre portar. În timp ce el o sună la interfon, eu aştept, plimbându-mă încoace şi încolo prin hol, uitându-mă la ceas

ori numărând bucăţile de greale de pe podea. Trei minute interminabile mai târziu, Charlotte traversează holul.

Poartă o fustă de culoarea merişoarelor şi un top negru. Este ţinuta în care s-a îmbrăcat când i-am cumpărat inelul. Faptul că o poartă mă lasă aproape fără suflare. Parcă e un semn. Îi analizez fiecare detaliu pe măsură ce se apropie de mine. Părul îi cade liber şi frumos pe umeri. Buzele îi sunt roşii şi lucioase. Are picioarele goale şi poartă pantofi negri cu tocuri înalte. Nu sunt sigur că i-am spus vreodată că pantofii aceia sunt preferaţii mei. Şi cumva mă excită şi mai mult că pantofii pe care îi poartă sunt cei în care îmi place s-o văd încălţată.

Nu-mi vine să cred că au trecut doar opt ore de când am văzut-o ultima dată.

Se opreşte în faţa mea.

— Nu ştiu dacă să te sărut sau să-ţi trag un pumn. Pentru că ţi-am trimis mesaje toată ziua. De fapt, poşetei mele, zice, băgând mâna în ea şi scotocind după ceva.

Îmi aruncă telefonul meu în braţe, iar primul mesaj pe care-l văd mă face să zâmbesc cu gura până la urechi.

ASTA A FOST CEA MAI MARE MINCIUNĂ PE CARE AM SPUS-O VREODATĂ. SUNĂ-MĂ.

Se uită urât la mine cu maxilarul încleştat.

— A, şi te-am mai şi sunat de câteva ori, înainte să-mi aduc aminte că telefonul tău e la mine. Practic mi-am trimis mesaje singură toată ziua. Aveai telefonul dat pe silenţios, fraiere.

— Fraier se pare că e al doilea meu nume, zic eu, dar zâmbesc pentru că acesta e încă un motiv pentru care o iubesc la nebunie.

Pentru că a venit la mine şi mi-a zis vreo două.

Îşi pune mâinile în şolduri.

— Vrei măcar să ştii ce scria în mesajele mele?

— Vreau, spun eu, luând-o de mână.

Doamne, ce bine e să o ating din nou! E nepământean de minunat când mă strânge şi ea de mână.

Iar mâna ei se potriveşte atât de bine în mâna mea.

— Dar în momentul ăsta vreau să te scot în oraş.

— La restaurantul din Chelsea? întreabă ea când ajungem la uşa limuzinei negre strălucitoare.

— Da, dar nu încă. Mai întâi, te duc într-un tur tematic al New York-ului, zic şi fac un gest către clădirea în care stă ea. Asta e oprirea numărul unu din Turul Lecţiilor Pe Care Le-am Învăţat Săptămâna Asta.

Ea ridică o sprânceană, cerând mai multe lămuriri.

— Aici am fost bătut în cap, îi explic eu.

— Cum aşa?

— În ziua în care te-am rugat să te prefaci că eşti logodnica mea, chiar am crezut că o să-mi iasă şi că asta n-o să schimbe nimic, spun eu, trăgând mânerul portierei şi deschizând-o pentru ea.

O privesc cum se strecoară pe bancheta din spate a maşinii în care este pornit deja aerul condiţionat.

— Şi a schimbat ceva? mă întreabă pe un ton ce se ridică odată cu întrebarea.

Aprob dând din cap când intru în maşină lângă ea şi trag portiera după mine.

— Da.

Înghite în sec.

— Care e a doua oprire atunci?

Arăt spre nord.

— Un restaurant pe nume McCoy's. Ai auzit de el? întreb în timp ce maşina urcă spre centrul oraşului, făcându-şi loc prin traficul de sâmbătă seară.

— Cred că mi-e cunoscut. Sunt atât de curioasă să ştiu ce-ai învăţat acolo.

Când ajungem la restaurantul unde am luat prima cină cu familia Offerman, o iau de mână şi o conduc afară din maşină. Nu intrăm în restaurant însă. Stăm sub marchiza verde, iar eu îi mângâi şuviţele de păr care îi cad pe umăr. I se taie răsuflarea când îi ating pielea.

— După cum poate îți amintești, am fost aici cu doar o săptămână în urmă. Exersasem sărutările pe stradă și în apartamentul tău, spun eu și apoi mă aplec să-i dau un sărut pe obraz, făcând-o să se înfioare. Dar nici una dintre repetițiile acelea nu m-a pregătit pentru lecția pe care am învățat-o aici, când m-ai sărutat la masă.

— Ce lecție a fost asta?

— Cât de mult îmi plăcea să mă prefac că te sărut.

Pe față i se întinde un zâmbet larg.

— Dar să mă săruți de-adevăratelea?

— Și mai mult. De fapt, stai să-ți reamintesc cât de mult ne place amândurora.

Îi iau obrajii în palme și o sărut cu patimă, de parcă îi amintesc de tot ce ne mai așteaptă. Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu în timp ce sânii ei îmi apasă pieptul și se topește în clipa sărutului, scoțând acele oftaturi și murmure sexy care sunt ca un curent care-mi clocotește în vene.

Alte chestii o să clocotească în curând, dacă mai continuăm mult. Și deși asta este exact ceea ce-mi doresc, încă n-am terminat cu turul.

Douăzeci de minute mai târziu ajungem la Gin Joint, iar eu o conduc în barul sexy și provocator în care m-a făcut să-mi pierd mințile.

— Aici am fost un foarte mare fraier.

Se joacă cu degetele pe brațul meu și mă străbate un fior.

— Cum așa?

— Din cauza asta, zic eu.

— Din ce cauză?

— Din cauză că atunci când mă atingi, mă excit cum nu m-a mai excitat nimic în viața asta, spun eu cu glasul răgușit în timp ce o trag mai aproape. Și totuși, dintr-un motiv nebunesc, am crezut că o să-ți pot rezista.

Își trece mâinile prin părul meu și șoptește:

— Ce fraier!

Clatină din cap a mustrare, intrând de-acum în jocul pe care-l propun cu turul acesta.

— Dacă ți se pare că la faza asta am fost fraier, atunci stai să vezi ce urmează. Dacă te-aș duce în locul următor, ți-ai da seama cât de ridicol am putut să fiu.

— Chiar așa? întreabă când o conduc la mașină.

— Da. Pentru că după ce te-am dus acasă în seara aia, m-am întors la mine și am luat problema în mâini. M-ai călărit sălbatic în fanteziile mele.

Ochii i se aprind înțelegând ce vreau să spun, iar apoi degetele ei încep să danseze step pe piciorul meu, pe bancheta din spate a limuzinei.

— Ce sexy! Vreau să mă uit într-o zi.

— Da, iar eu vreau să te privesc cât timp te uiți.

Îi trec o mână pe după gât, mă apropii de urechea ei și șoptesc:

— De trei ori în noaptea aia. Și cumva, am crezut că pot să mi te scot din minte așa.

— O, Spencer! șoptește ea. Și eu am crezut același lucru.

Buzele noastre se unesc când șoferul demarează. Ne sărutăm înfometați, ștergând orele pe care le-am petrecut departe unul de celălalt, minciunile, prefăcătoria. Ne sărutăm până când ne învinețim buzele. Până când ajungem la următoarea destinație. La colțul străzii Forty-third. E 6:45 deja, și a început aglomerația din fața teatrelor, așa că nu oprim mașina.

Arăt cu degetul prin geamurile fumurii.

— În colțul ăla s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

— Ce a fost așa ciudat? întreabă ea, pe un ton vesel care îmi spune că vrea la fel de mult să audă răspunsurile pe cât îmi place mie să i le ofer.

— În seara aia n-am fost complet fraier. Am avut grijă să-ți spun tot adevărul — că sunt gelos pe oricine te-a mai avut înaintea mea. Ceea ce a fost de fapt felul meu de a-ți spune că nu vreau să te mai aibă nimeni altcineva, zic eu, apoi îi ating ușor cu buzele scobitura gâtului. Niciodată.

— Şi eu simt la fel, zice cu un zâmbet ca o rază de soare şi îşi scoate din nou telefonul, de data aceasta arătându-mi mesajele pe care le-a trimis imediat după ce a plecat în dimineaţa asta. Uită-te! Doar uită-te!

Apropo de minciuna aia oribilă.

M-a durut atât de tare să o spun.

N-am vorbit serios.

Totul e atât de real pentru mine.

Şi tu simţi la fel?

Ridic ochii din ecran şi îmi pun palma pe pieptul ei, deasupra inimii. Bubuie sub mâna mea.

— Da, Snuffaluffagus. O simt *peste tot*.

Chicoteşte când folosesc cuvântul cu care ne alintăm.

— Şi eu. Dar înainte să explorăm pe deplin acest *peste tot*, chiar vreau să citeşti restul mesajelor, zice ea, dezlipindu-mi mâna de pe pieptul ei şi împingându-mi telefonul în palmă.

Grozav. Tocmai mi-am dat seama că îmi trimit singură toate mesajele astea. PENTRU CĂ TELEFONUL TĂU ÎMI LUMINEAZĂ ÎN GEANTĂ!

OK. Deci da. Ce rahat!

Trebuie să ştii că am spus chestia aia pe teren doar ca să încerc să ajut. Încercam să mă ţin de plan. Să fac totul să pară credibil. HABAR N-AM DACĂ A FUNCŢIONAT.

Of! Acum mă simt groaznic. Am stricat lucrurile şi mai rău, nu-i aşa?

Vorbesc singură. Dar ce avem noi aici?

Se pare că şi cheile şi portofelul tău sunt la mine. Hmm... Ai o grămadă de carduri.

Voiam de mult să-mi iau o geantă nouă Kate Spade.

Şi nişte pantofi Louboutin.

UNDE EŞTI? NU ŞTII UNDE STAU?

Nu-ţi dau înapoi telefonul decât dacă şi tu simţi la fel. Jur că dacă te văd şi se dovedeşte că treaba nu e reciprocă, nu mai vezi telefonul înapoi. O să moară de o moarte rapidă şi nedureroasă, sub ciocanul ruşinii mele.

Aşa că dacă citeşti mesajele astea, asta înseamnă un singur lucru.

Şi tu eşti nebun după mine.

— Şi eu sunt atât de nebun după tine, zic, iar buzele ni se împreunează din nou.

Înainte ca lucrurile să se încingă, înainte să se urce în poala mea aşa cum îmi doresc, ajungem cumva în Central Park, la terenul de baseball. Maşina rămâne cu motorul pornit pe alee, aşteptându-ne în timp ce eu o conduc până la gazon.

Se dispută alt meci — o pizzerie se bate cu un lanţ de magazine de încălţăminte. O trag pe Charlotte aproape.

— Dar aici, zic eu, arătând spre teren, aici am fost un mare prostănac.

Zâmbește larg.

— De ce?

— Pentru că aici, mai devreme...

Trag aer în piept, lăsându-l să mă alimenteze ca să-i pot spune în sfârșit tot ce am pe suflet.

— ...aici femeia pe care o iubesc și-a pus pielea la bătaie pentru mine.

Rămâne cu gura căscată când rostesc cuvântul cu *I*.

— Ar fi trebuit să-ți spun atunci că te iubesc. Ar fi trebuit să-ți spun totul.

Apropiindu-mă mai mult, îmi apăs fruntea de fruntea ei.

— Ar fi trebuit să-ți spun că sunt îndrăgostit nebunește de tine și că vreau să fii a mea. Când mi-ai spus că nu a fost adevărat, am fost devastat...

— Spencer, n-am vorbit serios. Am spus-o ca să încerc să rezolv lucrurile.

— Știu asta acum. Atunci am fost un prost. Dar tot răul spre bine. Pentru că atunci când am simțit că te-am pierdut, mi-am dat seama că aș face orice e nevoie ca să te am. Pentru că tu ești aleasa mea. Ai fost mereu chiar aici, în fața mea, și cumva simt că m-am îndrăgostit de tine repede, în numai o săptămână. Dar cumva știu că m-am îndrăgostit de tine de-a lungul timpului, de-a lungul anilor. Doar că a fost nevoie să mă prefac că te iubesc ca să-mi dau seama că tu ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Dar mai mult decât atât — ești singura femeie pe care vreau să o iubesc.

O mângâi pe obraz cu dosul degetelor. În ochi îi joacă un licăr de bucurie. Recunosc emoția pentru că o simt și eu când sunt cu ea.

— Și știu asta pentru că vreau să mănânc ursuleții gumați verzi în locul tău, ca tu să nu fii niciodată nevoită să îi guști, și vreau să rezist la tortura *Scripcarului de pe acoperiș* cu tine, și să beau Margarita fără alcool în unele seri, și bere deloc rea în altele, și să te pun în pat dacă ești obosită și te doare capul, și, dacă nu, să fac dragoste cu tine toată noaptea.

Întredeschide gura și oferă mulțumită. Mă apucă de guler, trăgându-mă și mai aproape.

— În seara asta nu mă doare capul. Și vreau și eu s-o facem toată noaptea. Vreau să facem asta pentru că și eu am încălcat aceeași regulă. Sunt atât de îndrăgostită de tine că te-aș săruta chiar și cu respirația aceea de dimineață, și o să curăț până și maioneza cu pesto de pe sandvișurile tale dacă îți servește cineva așa ceva din greșeală, spune ea, fixându-și privirea asupra mea.

— Sper că n-o să se întâmple niciodată așa ceva.

Tonul meu este extrem de serios.

— Pentru că nu vreau să fii nevoită să te apropii de maioneza cu pesto sau respirația urât mirositoare. Dar dacă se întâmplă, vreau să facem față ambelor orori împreună.

— Și eu, spune, apoi mă sărută — un sărut profund, pătimaș, care pecetluiește toate lecțiile astea pe care le-am învățat.

Când întrerupe sărutul, ridică cu subînțeles dintr-o sprânceană.

— Tăiței reci cu susan la tine în loc de cină în oraș?

— Perfect, zic eu, pentru că vreau același lucru pe care și-l dorește și ea.

— A, stai! Mai e ceva ce vreau să știi, spune ea, trecându-și mâna peste nasturii de la cămașa mea, un fel de preludiu pentru ceea ce urmează să se întâmple în curând.

— Ce e?

— Îți mai amintești când am crezut că n-o să mă descurc?

— Îmi amintesc.

— Am reușit pentru că rareori am simțit că mint când eram cu tine. A fost ușor să mă prefac că sunt a ta.

— De ce? întreb eu, apucând-o de talie.

— Nu simțeam că mă prefac. Întotdeauna am simțit că devine real.

— Este real, spun eu, în timp ce privirile ni se întâlnesc.

Sunt captivat de clipa asta — suntem eu și Charlotte, un nou nucleu, și vreau să văd și să simt și să gust totul. Dar vreau s-o gust și pe ea. Chiar în momentul ăsta.

— Știi ce altceva mai e real?

— Ce? întreabă ea pe un ton jucăuș care îmi spune că știe unde se îndreaptă gândurile mele.

— Cât de mult te doresc în clipa asta. E foarte real. Cam 25 de centimetri de real, spun eu, lipindu-mă de ea ca să simtă cât de mult o doresc.

Ridică o sprânceană.

— 25? Aș fi zis 30.

— Începe de la 25. Se termină la 30, glumesc și o iau de mână și mă întorc la limuzină împreună cu ea.

Ajunși în mașină, îl rog pe șofer să ridice geamul fumuriu. După ce se închide cu un clic, ne facem mai confortabili în spatele mașinii.

— Aș vrea cei 25 acum, vă rog.

— Aha, deci vrei un aperitiv înainte de cina chinezească de acasă, spun eu, mângâind-o de-a lungul șirei spinării și peste posterior, strângându-i apoi o fesă în palmă.

— Nu, Spencer. Vreau mai întâi desertul.

O ridic deasupra mea.

— Aperitiv. Desert. Felul principal. Hai să le luăm pe toate, zic eu, ridicându-i fusta, în timp ce ea îmi deschide șlițul.

În câteva secunde, îi trag chiloții într-o parte, îmi pun un prezervativ și mă înfig în ea. Gemem la unison, ne sărutăm și ne-o tragem preț de câteva străzi. Apoi ne sărutăm cu patimă, și ne-o tragem și mai tare în timp ce mașina coboară în centru. Mâinile mele o trag de păr, unghiile ei îmi zgârie umerii, iar buzele ni se zdrobesc unele de altele în timp ce ne consumăm flămânzi unul pe altul.

Ne-o tragem de parcă ar fi trecut săptămâni de când ne-am combinat, când de fapt sunt doar câteva ore. Dar accept și nevoia asta de altă persoană, mai ales pentru că în seara aceasta e la fel de bine ca oricând. Dar este și infinit mai bine, pentru că nu se sfârșește. Nu există o dată de expirare la orizont, nu există reguli și nu există prefăcătorie.

Noaptea se transformă într-un maraton de sex şi tăiţei cu susan, mâncare şi orgasme, râsete şi cuvântul cu *l* spus de mai multe ori decât m-aş fi aşteptat vreodată să-l rostesc.

Probăm rezistenţa măsuţei mele de cafea şi trece testul; deşi îmi învineţesc genunchii, nu-mi pasă. Puţin mai târziu, Charlotte sugerează să facem duş de amorul artei, şi de vreme ce sunt un fan al duşurilor de amorul artei, accept. Când îngenunchează pe gresie, îmi oferă cel mai bun duş de care am avut parte vreodată şi face ceva atât de intens cu limba încât trebuie să ţin minte s-o întreb dacă poate să înnoade şi codiţa unei cireşe cu ea.

Nu că ar conta. N-am ce să fac cu codiţe de cireşe, înnodate. Dar am o mulţime de alte planuri cu limba ei. Şi cu a mea, şi mă răsfăţ gustând-o din nou după miezul nopţii când ne aruncăm în pat.

Apoi ne păcălim singuri crezând că vom dormi, în schimb alunec în ea în timp ce o ţin în braţe în întuneric. Fido ne acompaniază torcând zgomotos când ea îşi dă drumul, şi împreună sună ca un mic cutremur.

— Charlotte, trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi zic şi îmi trec degetele prin părul ei în timp ce ea coboară din al nouălea cer.

— Ia zi.

— Motanul meu e un pervers.

Râde.

— Atunci se pare că noi trei o să ne înţelegem de minune.

Şi eu zic la fel.

Epilog

O lună mai târziu

Suntem singuri la The Lucky Spot. Ultima băutură a fost servită acum o oră, iar acum am terminat de strâns pe aici.

Iau cheile de la birou, iar Charlotte își pune poșeta pe umăr.

— La tine sau la mine? întreabă jucăuș.

Apoi răspunde tot ea:

— Adică *la noi*.

Contractul de închiriere îi expiră la sfârșitul lunii, așa că s-a mutat la mine acum o săptămână. Ea acaparează cearșafurile, iar eu dorm dezbrăcat, așa că s-ar putea să fie o problemă la iarnă, dar în afară de asta, viața cu Charlotte e aproape perfectă. Nu mai zic că articolul lui Abe n-a mai fost publicat, de vreme ce Katharines nu s-a mai vândut, iar logodna falsă s-a transformat într-o poveste de dragoste autentică. Sunt nespus de fericit și la fel e și tatăl meu, care se află undeva pe Marea Mediterană acum, în timp ce Nina conduce magazinul.

Singurul lucru care ar putea face această clipă şi mai minunată ar fi o sticlă de vin.

— Înainte să plecăm, hai să bem repede un pahar, zic eu, ducându-mă în spatele barului şi luând o sticlă pe care am ales-o pentru seara asta.

Charlotte îmi aruncă o privire curioasă.

— Nu vrei să-l bem acasă?

Clatin din cap.

— Nu. Aici.

Îmi torn un pahar, apoi îi torn şi ei unul, pe care i-l trimit prin alunecare pe blatul barului. Îl ridic pe al meu ca să toastăm.

— Pentru recreări.

Se încruntă uşor.

— Poftim? N-are niciun sens.

— Ai răbdare. O să afli în curând.

Iau o gură de vin, apoi las paharul pe masă.

— Nu e amuzant că toată lumea crede că suntem un cuplu?

— Dar suntem un cuplu, zice ea, clătinând din cap şi bătând în pahar. Ai băut mult înainte să deschizi sticla asta, Holiday?

Nu renunţ.

— Avem nevoie de o poveste, spun eu, amintindu-i de ce mi-a zis în bucătărie în ziua în care am decis să ne prefacem. Mai ţii minte? întreb eu, împrospătându-i memoria. Într-o seară de joi la The Lucky Spot, beam un pahar de vin după ce am închis barul…

Începe să-şi aducă aminte, iar în ochii căprui îi apare un licăr.

— Da. Dacă nu mă înşală memoria, am zis ce-ai spus tu adineauri.

Repet, ţinându-i captivă privirea superbă.

— Nu e amuzant că toată lumea crede că suntem un cuplu?

Îşi aminteşte replica ei — replica ei inventată, prefăcută, despre cum am ajuns să fim împreună.

— Poate ar trebui să fim.

Eu nu spun nimic. Şi ea tace. Amândoi ne amintim scenariul şi faptul că impunea o pauză stânjenitoare.

Când pauza devine suficient de stânjenitoare, încep să vorbesc.

— Dar de data asta, după pauza stânjenitoare e ceva mai mult, zic eu, apoi bag mâna în buzunar.

— Ce se întâmplă apoi? întreabă cu răsuflarea tăiată, sprijinindu-se de tejghea, vizibil nerăbdătoare din felul în care umerii i se apleacă spre mine.

— Un truc magic.

— Arată-mi.

Îmi părăsesc postul şi înconjor barul. Când ajung lângă ea, îmi flutur o mână în spatele urechii ei stângi, apoi scot cealaltă mână din buzunar şi o trec în spatele urechii ei drepte.

— Uite ce-am găsit după ureche, zic eu, deschizând palma în faţa ei.

— O, Doamne! spune vizibil emoţionată.

Mă las într-un genunchi şi o iau de mână.

— Am o propunere pentru tine. Când ne-am prefăcut prima dată că suntem logodnici, ai folosit două cuvinte pe care amândoi am jurat că n-o să le mai folosim vreodată. Dar chiar şi atunci sunau perfect venind din partea ta. *Doamna Holiday.* Şi asta pentru că eşti singura femeie care vreau să fie vreodată doamna Holiday, şi sper că şi tu crezi că sună la fel de sexy şi frumos cum cred eu. Vrei să fii soţia mea?

— Îmi place când îmi faci propuneri, aşa că răspunsul este… *da*, spune ea, iar o lacrimă i se rostogoleşte pe obraz.

Niciodată n-a existat vreun cuvânt atât de desăvârşit.

Ridic inelul, lăsând diamantul să capteze lumina de deasupra.

— Acesta e inelul pe care tu l-ai ales — cel pe care ţi l-ai dorit, cel care e perfect pentru tine. Este şi inelul pe care ţi l-am luat prima dată, şi e cel pe care vreau să-l porţi pentru totdeauna, spun eu, în timp ce Charlotte întinde mâna.

— Pune-mi-l pe deget, zice ea printre suspine de fericire. E singurul pe care-l vreau. Tu ești singurul pe care-l vreau.

Îi pun inelul pe deget a doua oară și știu că de data asta va rămâne acolo pentru totdeauna.

Încă un epilog

Șase luni mai târziu

Am o nevastă dată naibii.

Dar nu mă crede pe cuvânt. Gândește-te la toate realizările sale.

E isteață, e frumoasă, e amuzantă, și s-a măritat cu mine.

Sfârșit.

A, stai! Mai e ceva ce vreau să spun. Deci, da. Am încălcat aproape toate regulile. Am dormit împreună, și am mințit, și a fost stânjenitor, și ne-am îndrăgostit, și n-a durat o săptămână. Va dura o viață întreagă.

Există două reguli pe care le-am păstrat totuși. Mai ții minte că am convenit să rămânem prieteni? Suntem prieteni în continuare. Cei mai buni prieteni.

Acum, probabil te întrebi despre *cealaltă* regulă. Charlotte a rămas pe poziții în privința ei, dar nu-mi lipsește nimic, mai ales având în vedere cât de bine poate să lege codițe de cireșe cu limba. Sunt cel mai norocos tip de pe fața pământului, pentru că sunt

îndrăgostit nebunește de femeia la care vin acasă în fiecare seară.
Soția mea. Prietena mea cea mai bună.

Și o fac fericită în fiecare noapte.

Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Și cred că înțelegi.

Soție fericită = viață fericită.

SFÂRȘIT